

Nepovedený útěk
Rostislav Cabák

1.

Zuzana se posadila na rozloženém gauči a nasadila přísný výraz. Tyhle změny jejích nálad jsem, příznám se, nikdy nepochopil. Dovedla být v jednu chvíli milá, veselá a dokonce se občas i zasmála.

Chvíli na to byla tak nesnesitelná, že bylo nezbytné prchnout co nejdál z její blízkosti, kde se v těchto případech prostě nedalo vydržet.

To byl právě teď můj případ, jelikož jsem se nacházel v druhém rohu zmíněného gauče a z polohy vleže se pomalu přesunul na koberec, posbíral svoje svršky a odklusal do vedlejšího pokoje.

Nešel jsem do koupelny, protože tam vzápětí vyrazí Zuzana a otevře mi tak volný prostor k rychlému ústupu.

Jakmile se zaklaply papundeklové dveře bytového jádra, opatrně jsem vyšel z bytu a zavřel za sebou potichu klíčem. Samozřejmě na to přijde, ale tou dobou budu už v bezpečí.

Vlastně ne tak úplně. Před Zuzanou samozřejmě ano, ale to ráno jsem si mohl dovolit déle spát jen díky plánované návštěvě zubaře a tam jsem také s nechutí zamířil. Samozřejmě bych byl raději v práci, ale něco za něco.

Prázdná čekárna v domě lékařů mi poskytla krátkou naději, že se dnes neordinuje, například neteče voda, nejde elektřina, nebo mladá lékařka nedorazila do ordinace.

Přišel jsem tedy ke dveřím s nadějí na lísteček, oznamující tu dobrou zprávu, jenomže tam nebyl. Dveře byly dokonce jaksi nedovřené, a když jsem se došoural až k nim, otevřely se dokořán a jukla na mě sestra:

„Dobrý den, pane Horník, dneska včas? Tak pojd'te, pojd'te,“ podruhé to řekla důrazněji, možná abych si to nerozmyslel.

Sterilní zápach, bílé stěny a naplno rozsvícené zářivky u stropu vytvářely jedovatou atmosféru v místnosti, která snad měla uzdravovat, ve mně však vyvolávala pocity neurčitěho strachu.

Bíle oděné ženy ladily s okolím, jen světle hnědý protihlukový potah dveří působil v tomto prostředí nezvykle lidsky.

Seděl jsem strnule na bílém, pneumaticky ovládaném křesle, a snášel bodavé záblesky reflektoru, umístěného na dlouhém kloubovém rameni. Na této konstrukci viselo také několik nástrojů, na něž bylo lepší se nedívat.

Mhouřil jsem oči a snažil se je zaostřit na štíhlé, pěstěné prsty v gumových rukavicích (což se mi díky jejich blízkosti dařilo pramálo). Ty prsty končily v mé ústní dutině a držely vrtačku, jež se s kvílivým zvukem zakusovala do špičáku vlevo nahoře.

Ve chvílích, kdy bylo třeba vyměnit nástroj, jsem kradmo pohlížel do hlubokých tmavě hnědých očí doktorky Boženy Pilátové, lemovaných nádhernými, zcela přirozenými řasami. Doktorka byla neskutečně hezká.

Vždy s novým nástrojem v ústech její oči zmizely, a prudká bolest, vystřelující z kořene zubu až někam do čela, vzbuzovala touhu ji uškrtit, avšak vždy jen na chvíli.

Bolest polevila, zaostřil jsem níž, pohledem sklouznul z obličeje na upnuté bílé tričko s logem výrobce zdravotnického materiálu a v duchu konstatoval, že je hezčí než Zuzana. Přísný pohled sestry mě však rychle vytrhl ze zasnění.

Doktorka mi otočila hlavu proti nepříjemnému světlu, stačil jsem otevřít ústa a pak moje myšlenky přervalo hrčivě broušení. Hlava se rozvibrovala a pohled roztrásl. Když se vše uklidnilo a já se snažil vyplivnout do nerezové výlevky, zadíval jsem se vyčítavě do hlubokých a temných očí zubní lékařky.

Zdálo se mi, že se usmála tak trochu škodolibě, ale ten pocit vyprchal tak rychle, jako se dostavily opětovné vibrace. Po chvíli jsem znovu vyplachoval ústa a doktorka konečně promluvila plnými rty s lehkým náznakem rtěnky: „Tak co, bolelo?“

Ta otázka mi vyzněla mírně sadisticky. Přitom se mi ale dívala přímo do očí, takže to zase vypadalo účastně a v tu chvíli bych pravděpodobně souhlasil se vším, takže jsem huhlavě odpověděl: „ne-e,“ a pokusil se zamáčknout mobil, který mi se ztlumeným zvukem vibroval v kapse.

„Tak to uděláme ještě jeden, že paní doktorko,“ rýpla sestra a otočila hlavu k oknu, asi abych neviděl, že se mi posmívá.

„Sestřičko, nechte toho a namíchejte dávku, ano? A vy otevřete,“ řekla mírně, ale nesmlouvavě doktorka a uchopila nějaký podivný nástroj.

Zatímco mi lékařka jakýmsi pístem vtlačela plombu do dutiny zubu, mohl jsem se častěji věnovat pohledu na obě ženy. Služební telefon se znova otravně rozvrčel a svým obrovským displejem mi zřejmě prosvítil kapsu na kalhotách, protože sestra, držící jakési nástroje jukala na doktorku a ukazovala dolů.

Bylo mi jasné, že je to Zuzana. Zjistila, že jsem utekl, a bude celé dopoledne velmi neodbytná a nikdy nepochopí, že když to nezvedám, tak prostě nemůžu.

Nebo taky nechci.

Vydržela vyzvánět tak dlouho, až mi konečně došla baterka.

2.

V práci jsem dal telefon na nabíječku a samozřejmě hned zazvonil.

Zuzana už byla klidnější, tak jako u většiny žen hrál čas podstatnou roli.

Napřed zafuněla do sluchátka jako sedmihlavá saň, ale potom řekla už celkem klidně: „To jsi nemohl aspoň něco říct? Volala jsem na tebe, abys mi podal ručník. Nenapadlo by mě, že takhle utečeš.“

„Já jsem volal, ale ty jsi mě asi neslyšela, jak tekla ta voda,“ lhal jsem, určitě se mi červenal nos a kroutil se jako paragraf. „Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že musím k zubaři. Trochu jsme to natáhli, však víš,“ zalhal jsem tak trochu spiklenecky a zabralo to.

„No dobře, to dopoledne platí?“ zeptala se a já ji ubezpečil, že samozřejmě ano.

V takový úspěch jsem nedoufal a tak jsem hned z práce ujížděl na kole domů, do omláčené chalupy v malé obci, kde jsem plánoval Zuzanu náležitě ohromit a v jediné obyvatelné místnosti ji zároveň opět svést.

To se mi sice už několikrát podařilo, ale jen narychlo v jejím pronajatém jednopokojovém bytě. Z mého pohledu by samozřejmě bylo lepší vše zopakovat zde, v klidu staré chalupy, aby bylo nezpochybnitelné, že se k sobě hodíme a rozumíme si.

Problém s nedostatečným hygienickým zázemím jsem vyřešil improvizovanou koupelnou, vybavenou všemi moderními vymoženostmi, jako je vana, sprcha, umyvadlo a záchod. Místnost se nachází na druhé straně budoucí chodby, jež vznikne přepažením stodoly.

Nic hrozného se vlastně neděje, pouze když chcete do koupelny, musíte projít přes roh současné stodoly a představovat si zde budoucí dlážděnou chodbu s šatníkem a velikými okny na budoucí zahrádku (kde ještě stojí zatím nerozbourané betonové ostění bývalého hnojiště, našťástí už bez latríny).

Zuzana dorazila naprosto přesně, na krásnou ženu to bylo velmi neobvyklé, jakoby absolvovala nejméně dva roky prezenční služby.

„Ahoj, no nic moc, to bude na rekreaci? Asi jo, protože jinak by to chtělo shodit a postavit jinak, ta dispozice je hrozná,“ nebrala si servítky při vstupu do mé haciendy.

„Já to právě upravuju, podívej, tady bude chodbička, koupelnu už mám...“

„No ale ta koupelna je šílená, pračka by měla být jinde, i kvůli elektrice a ten ohřívač na zdi, nebo co to je, vypadá hrozně.“

Snažil jsem se udržet ji v dobré náladě, abych splnil svoje předsevzetí. „Ten ohřívač, to je kotel na plyn, ten i topí a je tady, aby se ušetřila voda. Prostě je tam, kde se teplá použije“

nejčastěji. A pračka je tady proto, že kdyby vytekla, je na zemi kanál," ukázal jsem doprostřed místnosti, kde se černal mřížkovaný otvor.

„Fuj, kde jsi to viděl, prosím tě. Nejsou v tom nějakí brouci, nebo co?“ řekla štítivě a udělala krok vzad.

„Nejsou, pojď raději na kafe do kuchyně,“ vzal jsem ji za ruku a odtáhl.

„Na co tady máš ty kamna?“ zeptala se u dveří, zíraje na sporák na tuhá paliva, který mi tady připadal ze všeho nejdůležitější.

„V zimě s tím vařím i topím, teď v létě používám sporák,“ ukázal jsem na klasický sporák s troubou za rohem.

Nakonec přijala kávu a návrh podívat se, kde bude obývací a ložnice. Tam jsem plánoval jisté zdržení, jež se však neuskutečnilo. Všiml jsem si, že moje vyvolená poněkud protáhla obličej a ten se čím dál víc kabonil.

Totální debakl pak proběhl na kanapi v kuchyni, kde jsme usedli a posléze vyzkoušeli polohu vleže. Mezi polštáři se neleželo právě pohodlně a moje dívka ještě víc krčila jinak hezký, rovný nos.

„Prosím tě, to jsi nemohl aspoň uklidit? Celé to vypadá jako v nějakém muzeu, a navíc ten gauč nechutně vrže. A ty povlaky musíš vyprat, to je ti doufám jasné,“ zdůrazňovala, když jsem ji vedl přes stodolu do koupelny.

Bylo mi jasné všechno, že tedy z dnešní návštěvy vůbec nic nebude a příště (pokud nějaké bude) se sejdeme opět u ní v paneláku.

„To víš, potřeboval bych tady ženskou ruku,“ zkoušel jsem to z posledních sil.

„To máš pravdu, ale napřed musíš dořešit ty základní věci. Stavíš se zítra ke mně? Můžeš mě počkat před autobusákem, končíme stejně.“

„Určitě, co je zítra za den?“

„Vlastně pátek, já se musím stavit po práci k našim, tak to nepůjde,“ řekla rozmrzele (a já se zaradoval, ale jen na chvíli).

„No jo, my jedeme s Lukášem na tu chatu, úplně jsem na to zapomněl,“ proklínal jsem sám sebe. Vždycky si něco naplánuju zrovna, když se mi začíná dařit něco jiného.

„To jedete na ty kola?“

„Jo, jak jsem ti minule říkal. Nechceš jet s námi?“

„Ani ne, já na kolo moc nejsem,“ řekla. „Takže se ozveš v pondělí?“

„Určitě a budu ti psát esemesky a občas zavolám, jo?“

„Tak jo,“ řekla a dala mi pusku na rozloučenou.

3.

V pátek odpoledne byl v práci klid. Někde seděli u kávy, zatímco jiní kvapně dodělávali resty za celý týden, aby nejpozději pět minut po třetí hodině odpolední stáli u moderních, digitálních píchaček a aby se posléze protlačili úzkými dveřmi na žhavou letní ulici.

Na rozdíl od většiny zaměstnanců, kteří hned na vedlejší ulici pípali dálkovými ovladači zámků svých automobilů a potom postávali v nervózním rozhovoru, (větrajíce interiér svých miláčků) jsem nasedl na kolo a pomalým tempem projížděl na okraj města.

Kamarád Lukáš, strůjce celé výpravy už čekal před svým obchodem s jízdními koly, a spolu jsme se přesunuli k pojišťovně, kde na nás čekali další členové naší výpravy:

Hanka Dostálová, která ještě před dvaceti minutami seděla za přepážkou a nabízela produkty výhodně tak, že jsem je raději ani nechtěl (O Hance se tohle v žádném případě říci nedalo) a dvě Lukášovy kamarádky - Alena a Nataša s nablýskanými zánovními koly.

Za posledními paneláky místní části Loukov vedla záplatovaná cesta směrem do polí a k nejbližší obci zbývalo několik příjemných kilometrů.

Téměř rovinka mezi zelení lákala ke konverzaci a tak jsme se shlukli vedle sebe, šlapali jen tak aby se neřeklo a probírali prodloužený víkend, který jsme měli společně strávit na vypůjčené chatě v Pramenech.

„Konečně klid,“ pronesla slastně Hanka, která zřejmě nerada jakýkoliv smíšený provoz na pozemních komunikacích.

„Přidáme trochu?“ zeptal se Lukáš, nažhavený na větší porci kilometru. Pravděpodobně tím chtěl říct, že jedeme zbytečně pomalu, ale děvčata prostě rychleji nemohla, což se záhy potvrdilo.

Nataša byla v jízdě nejslabší, ale zato byla majitelkou chaty, což mělo velkou váhu a ona, vědoma si svého postavení navrhla zastávku, což takřka ihned potvrdila Alena:

„No a to bychom mohli v Odrách, je tam pěkná cukrárna na náměstí“

„Nebylo by lepší dojet na jeden zátaž do Pramenů a zajít tam do hospody? Mají tam přece takové to posezení u řeky, můžeme sedět venku,“ snažil jsem se zachránit situaci.

„Ale já to asi nedám,“ nehodlala se vzdát Nataša.

S Lukášem jsme se na sebe podívali a nikdo už raději nic neříkal. Cesta poklidně ubíhala rovinatou krajinou. Těšili jsme se na výlety do zapomenutých obcí na okraji vojenského prostoru, holky pak na mírnější výlety a všichni na večery u ohně při opékání párků.

Krajina se začala mírně zvedat, takže jsme na ostatní chvíli počkali, potom klesla k podjezdu fungl nové dálnice, která přeťala tento nádherný kraj na dvě očouzené části, a projeli jsme kolem soustavy chráněných rybníků, kam ještě slabě doléhal hukot projíždějících automobilů.

Kolem údolí se zvedaly stěny, hustě obrostlé smíšenými lesy. Na východním hřebeni ještě v minulém století pobýval loupežník, který úplně bez romantiky zavraždil několik pocestných, za což byl pak v okresním městě (pod okny mé dnešní kanceláře) za skandování davů slavnostně oběšen.

„Tady bydlel ten loupežník Ondráš?“ zeptala se Hanka.

„Kdepak, Ondráš byl na Frýdecku, tady ten se jmenoval jinak, ale nemůžu si na to jméno vzpomenout.“

„Asi Juráš, ne?“ požd'uchoval mě Lukáš a holky se chichotaly.

„Nebo Portáš,“ přidala se Nataša.

„Portáš je hotel, tam jsme byli loni v létě,“ smála se Hanka.

„Byl to Šimák a skákal na lidi ze stromu,“ dopověděla Alena se zadostiučiněním.

4.

Po necelém kilometru jsme zastavili na náměstí, a zatímco si holky dávaly kalorickou bombu ve formě zmrzlinového poháru, já s Lukášem jsme se vydali koupat pod splav nedaleké řeky Odry.

Zatímco jsme se krčili v proudu špinavé vody a odstrkovali od sebe odpadky, které se krouživým pohybem vždy vracely zpátky, jedním okem jsme obezřetně hlídali naše stroje, neboť idylka z mládí byla dávno pryč.

Na svažitých březích dnes tábořili bezdomovci, jejich zdejší bydlení tvořil roztrhaný gauč bez polštářů, hromada odpadků všeho druhu a uprostřed toho všeho ohniště, kde zrovna opékali neurčité zvíře velikosti psa jezevčíka, ale taky to mohl být králík, kdo ví.

Já jsem si sedl do vody hned u břehu a nechal se bičovat proudem. Lukáš chtěl dál, kde byl větší proud a tak ručkoval kolem mne doprostřed řeky. Zřejmě usoudil, že nejmíc vody bude v místě, kde vír honil po vzdmuté hladině několik pet lahví, které za tím účelem pochytal a hodil dál po proudu.

Vrátila se jenom jedna a tu se pokusil odkopnout, což se mu sice podařilo, ale upadl při tom do vody a řval jako raněný medvěd: „Mám tam nohu, dělej něco!“

Než jsem se k němu dostal, zjistil, že neuvízl a nohu vytáhl. „Ty jsi vůl, co kecáš, mohl jsem se ještě koupat,“ rýpal jsem, avšak jen do chvíle, kdy ji vytáhl nad rozvlněnou hladinu. Na noze měl škrábanec, ze kterého tekla pomalu tmavá krev.

„Sakra, ty ses pořezal, pojď ven, ať do toho ještě nechytneš nějakou infekci. Tady v tom smetišti by se jeden nedivil,“ nadával jsem a pomáhal mu ven z vody, dívaje se na jeho bledý obličej.

„To je v háji,“ nadával pro změnu Lukáš.

„Není to tak hrozné, trochu to ovážu kapesníkem a pojedeme za holkama, snad s sebou mají obvaz, nebo něco takového,“ řekl jsem, ale přesvědčený jsem o tom vůbec nebyl. Spíš se dalo čekat, že se některé z nich udělá špatně, protože bude navíc přecpaná zmrzlinou a kdo ví, čím ještě.

Lukáš našťestí šlapat mohl, tak jsme za řehotu a přiblblých poznámek bezdomovců vyrazili na náměstí, kde se potvrdil můj předpoklad, týkající se lékárníčky. Neomdlela našťestí žádná, Nataša řekla, že by mohlo být něco v chatě a když ne, že určitě budou mít něco v hospodě.

Načež si Alena s Hankou vzpomněly, že jsme minuli lékárnu a zajely pro obvaz a dezinfekci. Lukáš se na děvčata usmíval, když mu neuměle vázaly chodidlo a vůbec neprotestoval, že má nohu jako bambuli. Odjížděli jsme tedy ještě pomaleji, s bambulí místo podrážky prostě nešlo šlapat.

Do Pramenů zbývalo kolem deseti kilometrů, což by měl jezdec Lukášových kvalit jednou nohou zvládnout a taky to nakonec bez úhony dojel, za potlesku něžné části naší výpravy.

Místo k chatě jsme ale opět zamířili k hospodě, od které je do chaty co by kamenem dohodil (a zbytek došel, není to ani půl kilometru), abychom jízdu zakončili pivem a posléze aby někdo z nás zajel pro dva prázdné desetilitrové kanystry, určené na vodu.

Zde, v obci Prameny se totiž chodí pro vodu právě sem, ke skále, kde je zázračná studánka. Všichni stojí svorně frontu s taškami plnými pet lahví a občas se do toho zamotá mše pod širým nebem. Ale ani tehdy fronta nepolevuje.

Pro kanystry jsem jel pochopitelně já, protože Lukáš byl raněn a líbilo se mu v péči děvčat, hlavně však Hanky, která byla nejhezčí a zatím ještě svobodná. Přihlásil jsem se dobrovolně a zašklebil se na Lukáše dojemně sténajícího v Hančině náručí.

5.

Vlekl jsem se s plnými kanystry do svahu, ostatní už byli v chatě. Odměnou mi bylo posezení na terase a příslib večeře, kterou se jaly připravovat všechny ženy bez rozdílu. Osaměl jsem tedy s Lukášem na malém travnatém prostranství pod chatou.

„Už jste něco naplánovali na zítřek?“ zeptal jsem se.

„Ani ne, mám pocit, že holky se chtějí rekreovat, Hanka taky nevypadá na sportovní výkony a já sám nevím,“ odpověděl.

„Uvažoval jsem, že se mrknu někde na okraj prostoru, možná bych mohl přes brod do Býkovic. Co ty na to?“

„Jel bych, mohli bychom dojet i do těch Rudolic, kde jsme ještě nebyli, ale nevím, co noha. Asi se domluvíme ráno, teď to sice nebolí, ale zdá se mi, že mi trochu otekla.“

„Hanča ti dá octan a budeš fit. Od ní bys vydržel i ránu do palice, ne?“ trochu jsem ho provokoval. Hanka se mi líbila taky a znal jsem ji déle než on, tak co.

„Neotravuj, nebo ji navedu, ať praští tebe,“ rozesmál se Lukáš. „Na zítřek hlásili tropy, třiatřicet ve stínu, tak abys někde nezkolaboval,“ poškleboval se.

„To určitě, víš, že mám horko rád, vezmu dvě flašky a pojedu jako d'ábel,“ smál jsem se taky.

„Co kdybyste třeba naškrábali brambory, co, samá sranda skutek utek,“ vyklonila se z okna Alena.

„Já jsem nemocný, noha mi otéká, vidíš sama, že to nepůjde,“ zkormouceně naříkal Lukáš, škrábat se mu samozřejmě nechtělo.

„Já jsem nesl vodu a stejně jdu na záchod,“ řekl jsem a pomalu odcházel s očekáváním, co bude následovat. Obešel jsem latrínu a usedl na pařez, odkud jsem viděl do kuchyňky, kde Nataša zrovna něco špitala Hance. Ta vzápětí vyprskla, vzala ze stolu nějaký větší hrnec a rázovala ven.

Nataša se smála, s Alenou se přesunuly k oknu, ze kterého na nás před chvílí Alena volala. Změnil jsem stanoviště a usedl na jiný pařez, abych dobře viděl před chatu. To už vyšla Hanka, vlasy pohozené na levou stranu, v pravé ruce hrnec a kroutíc boky, přisedla k Lukášovi a něco mu tiše vykládala.

Po chvíli opět pohodila hřívou, až jí zahalila část obličeje i s rameny a dívala se jakoby nahoru, zpod dlouhých řas. Nakonec se celá rozvlnila, něco řekla, usmála se tak, že by i mrtvý obživl a vyzývavě odešla do chaty.

Lukáš nadzvedl poklici, ve které nebylo nic jiného, než brambory a poněkud kysele vzal jeden do levé ruky, do pravé pak škrabku a díval se do země.

Řehot z chaty dolehl až ke mně, děvčata se plácala po ramenou a Hanka se držela za břicho, div, že se neskácela na zem.

Rozhodl jsem se ještě pro malou procházku lesem.

Nenápadně jsem opustil stanoviště za latrínou a vydal se do mírného kopce v úhlu, kam nebylo vidět.

Po návratu jsem neviděl ani škrábajícího Lukáše, ani děvčata a tak jsem vešel rovnou dovnitř. Kamenné pohledy všech nevěstily nic dobrého. Na stole stál známý hrnec s poklicí.

Nikdo nic neříkal, tak jsem se posadil na volnou židli a zkoušel se usmívat. Nataša se na mě dlouze podívala, potom na hrnec a já pochopil. Po ní se dívali všichni, tak jsem odkryl poklici a vykřikl.

Na dně místo brambor popoběhla myšice lesní a okamžitě začala hrnec obíhat dokolečka, co chvíli se zastavila a snažila se vylézt na hladký okraj, odkud zase spadla a utíkala dál. Všichni se řehtali a já ji šel vyhodit do lesa. Na rozloučenou mi zamávala tlustým chlupatým ocasem a okamžitě byla pryč.

„Jak jste ji chytili?“ řekl jsem ještě omráčený řehtajícím se kamarádům.

„Nataša našla past, takovou tu drátěnou a dali jsme tam kus salámu. Dole jsou dvířka,“ vysvětlovala přerývaně Alena a podávala mi otevřenou pastičku, už bez salámu.

„To jsou fůrky,“ smál jsem se taky, „já příště taky naškrábu,“ sliboval jsem velmi nedůvěryhodně.

„Nemusíš,“ řekla Nataša, k večeři je rýže.

„Ty brambory byly shnilé a hrnec ležel v kůlně,“ přidala se Hanka. „Můžeš ho tam zase odnést, když už jsi vypustil kamarádku do lesa,“ smála se, jako ostatně všichni.

„Takže dívčí válka?“ řekl jsem se naoko.

„Těš se na noc,“ stáhla obličej Alena a zavrčela.

Lukáš neříkal nic, rozvaloval se na váleňdě a vyplázl na Alenu jazyk. Ta reagovala okamžitě: „no však taky dostaneš, zranění tě nezachrání. A vstávej, v posteli se mi krmit nebudeš, kdo v tom má potom spát,“ dodala.

6.

Večer byl klidný, možná až moc na to, že jsme byli dva na tři, ale to mělo vliv pouze v tom, že holky spaly dvě na palandě a jedna na gauči, zatímco já s Lukášem vedle sebe na zemi.

Zažil jsem samozřejmě noclehy horší, ale i lepší, ráno jsem byl rozlámaný, a zvažoval, že na kolo vůbec nepůjdu. Zatímco ostatní spali (Lukáš nespál, ale nechtělo se mu vstávat, asi byl zformovaný prkennou podlahou jako já), vyšel jsem potichu na verandu a sledoval slunce, deroucí se nad hřebenem k modré obloze.

Protože celé Prameny jsou v těsném údolí, jako většina vesnic a osad tady, trvá déle, než slunce vyjde a večer zase dřív zapadá.

Stál jsem dlouho na místě a potom sešel do vlhké trávy před chatou, aby mi neušlo, jak se postupně zbarvuje protější svah a jak se úplně jinak odráží zlatavé paprsky od listů buku než od smrkového jehličí a nakonec, jako vyvrcholení se zablýsknou peřeje řeky Odry.

Potom teprve začne slunce hřát a odstartuje nový letní den.

Postupně jsem se svlékal, protože po noci, kdy se moc nespí, je vždy trochu chladno. Za další půl hodinu jsem seděl už jenom v kraťasech a nastavoval tělo paprskům a mírnému vánku.

Lukáš nevydržel a přikulhal za mnou, také napřed na terasu a potom dolů. „Vítáš ráno?“ zeptal se podobně, jako jsme to dělávali dřív, kdy jsme jezdili na vandry pod širák.

„Vítám, holky ještě chrní?“

„Jo, mám pocit, že vstanou až před obědem, tohle na ženských nechápu, nedá se to vydržet.“

„No jo, je teprve půl deváté, tak co bys chtěl. Jak to vypadá s nohou?“

„Nic moc, kamaráde, asi to dneska nedám. To mě štve, tolik jsem se těšil. Pojedeš?“ zeptal se zbytečně, tušil, co řeknu a v tom smyslu jsem ho nezklamal.

„Určitě, chci do těch Rudolic, snad něco najdu. Když tak tam potom zajedeme už na jisto,“ konejšil jsem ho a přidal něco navíc: „Nechám ti tady celý harém, takže ti vlastně nebude nic chybět.“

„Vole,“ řekl stručně a jasně, co si o tom myslí.

Mezi tím, anebo právě proto se stal zázrak (hlavně proto, že jsme nebyli zrovna potichu) a z okna vykoukla Hanka, která to měla z gauče nejbliž.

„Nazdar chlapci, už jste dělali rozcvičku? Donesu rádio a můžeme začít,“ na to se ztratila a z okna se rozprskla tichým romantickým údolím protivná písnička známého a oblíbeného (hlavně mezi ženami) interpreta, plná ječivých zvuků trubek a jiných zařízení.

„Děs,“ řekl jsem s despektem, zatímco Lukáš skryl hlavu do dlaní. Hanka vyhopkala na verandu a svíjela své krásné tělo (oblečené do sexy sportovního kompletu) v rytmu divokých tónů. Mezi tím se vyhrnula Alena s Natašou, obě v podobných kostýmech a obě hezké, ale Hanka byla prostě nejlepší.

„Co je, ospalci,“ spustila provokativně Nataša, „jdeme na to, skákejte, cvičte, radujte se.“

„Jinak nebude snídaně,“ zavolala Alena a ranní idylka byla nenávratně pryč.

Přečkali jsme to bez úhony a brali to jako daň za to, že můžeme být tady. Pro mě to nebylo tak hrozné, chystal jsem se na kolo, tudíž pryč. Lukáš to měl horší, ale měl zranění a na kolo nemohl.

„Ty fakt pojedeš, bude děsné horko,“ domlouvala mi Hanka u snídaně, sestávající z chlebě, másla a domácí marmelády.

„Mám rád chlad i žár...“ citoval jsem oblíbeného autora, ale Nataša mě nenechala domluvit.

„Jasně, už jsi nám to vykládal tisíckrát. Ale stejně si koleduješ o úžeh. Vezmi si víc pití, nebo si po cestě naber, ale hlavně neblbni, ať tady potom neležíš s horečkou.“

„Nech ho, však se ukáže,“ řekla zlomyslně Alena. „My se pojedeme koupat pod splav, to zvládne i Lukáš, že?“ Nebylo jasné, jestli to myslí jako provokaci, nebo vážně.

Každopádně se tomu zasmál.

7.

Když jsem sedlal oře, bylo opravdu horko, jaké jsem snad ještě nezažil. Ale měl jsem dvě lahve s vodou a za nic na světě bych se nevzdal výletu do zakázané oblasti, o kterém věděl jen Lukáš. Děvčata se domnívala, že jedu na jeden z hřebenů, tuto lež jsem sám vymyslel a poté všemožně podporoval.

Horko však bylo opravdu větší, než jsem čekal, a když jsem dojel k brodu, bylo v něm sotva dva centimetry vody. Nenamočil bych se, ani kdybych přešel v teniskách. Přejel jsem však a odbočil na místo, kam se nemá, s vidinou stínu hlubokého lesa, na jehož okraji byl březový háj.

Díky svému hospodáři, kterým stále ještě byla armáda, se zde rozkládal vlhký a hustý prales, nezasažený těžbou a jinými výdobytky lesního hospodaření posledních padesáti let. Bylo to lepší než v kterémkoliv národním parku, kde davu turistů na zničených stezkách obdivují zbytky druhotné flóry.

Tady bylo všechno a nikdo o tom nevěděl. Husté lesy bez probírky, na zemi stovky těl tlejících mrtvých stromů, o něž se nikdo nezajímal. Jejich smrt a postupný rozpad sem prostě patřily.

I když jsem měl v plánu hledat Rudolice, neodolal jsem a zatočil kolem přehrady, kde jsem proklouzl téměř jako neviditelná myš, do Býkovic. Moje oblíbené rumišťe, ničím jiným není tato dávno vysídlená a pobořená obec, leží ve stinném a velmi strmém údolí.

Také ihned, po odbočení mě objal chlad a všude přítomná vlhkost. Napadlo mě, že by nebylo marné zjistit, o kolik stupňů je tady chladněji oproti necelým čtyřiceti ve stínu u přehrady. Teploměr však s sebou na kolo běžně nevozím.

Jestliže jsem se ještě ráno zamýšlel nad východem a západem slunce v Pramenech a zdálo se mi, že tam slunce svítí málo, potom zde to bylo daleko výraznější. Dalo by se říct, že tady bylo teplo a slunečno kolem poledne a potom začínal soumrak.

Svahy jsou tak prudké, že se na ně téměř nedá vylézt, takže procházka do lesa je jen pro otrlé a fyzicky zdatné jedince, vyzbrojené botami s traktorovou podrážkou. Kdysi byla na svazích malá pole a v archivu oblastního muzea jsem našel fotografii, jak původní obyvatelé orají poličko tak, že místo koní, jsou do pluhu zapřaženi dva urostlí chlapi, ještě navíc bosky.

Jel jsem pomalu ke kostelu a míjel omšelé cedulky s čísly popisnými na kmenech stromů, jež zde přibíli potomci původních obyvatel. Pod nimi se černaly ruiny jejich domů, obrostlé obřimi kopřivami a lebedou.

Brod před kostelem byl úplně vyschlý, snad poprvé, co pamatuji, jsem nenamočil kola ani podrážky a zbytky kostela byly zarostlé zelení tak mohutně, že skoro nebyl v té spleti vidět.

A za kostelem mě čekalo překvapení. Jindy neprostupná bažina, oddělující dolní konec od horního byla vyschlá na troud a tak jsem se poprvé v životě vydal korytem potoka, který se díky rozbořeným břehům slil s cestou okolo, suchou nohou.

Jízdu znepříjemňovaly balvany a naplavené větve, ale neodvažoval jsem se nechat kolo v dolní části. Táhl jsem ho místy na zádech přes větší kameny, chvílemi se podařilo ujet pár metrů a zase jsem sesedal.

Objevil jsem několikero zarostlých zbytků usedlostí, jeden bývalý rybník a dvě studánky. Pilně jsem fotografoval, lezl do sklepů, ač jejich stav nebyl ani náhodou bezpečný. Našel jsem spoustu rozbitých malovaných kachlí, které i po letech vypadaly velice dobře.

Nakonec jsem usedl na zbytky menšího stavení, rozbil svačinu a pustil se do jídla.

8.

V klidu jsem spolykal první rohlík s paštikou, když se ve vyschlém korytě vlevo ode mne (kam jsem měl namířeno) objevila postava. Zatím jen pohybující se stín ve větvích křovin mi téměř zmrazil krev v žilách.

Okamžitě mi vytanulo na mysl, že jsem sám a tady není signál, takže telefon je jen pro ozdobu a ten člověk se motá dost blízko mého kola, aby bylo vůbec možné, že si ho nevšimne.

V pravé ruce držel jakási dřívka, svázaná řemínkem a divně s nimi kroutil, prošel kolem mého kola tam i zpět, ale ani se neotočil, nezastavil a vypadalo to, že zase odejde.

Jakmile vstoupil do křovin vlevo, vyrazil jsem ze zbořeniště. Rychle a potichu, ale tak, aby to vypadalo přirozeně (jako že se ani trochu nebojím), jsem seběhl ke kolu a do brašny narval vše, co jsem měl s sebou.

Po delší chvíli se objevil vpravo, ladně přeskočil koryto potoka a vyběhl po zídce, zbylé z pilíře někdejšího mostu. Na chvíli mi zmizel z dohledu.

Zaslechl jsem útržky rozhovoru dvou mužů, nevolali, naopak se klidně bavili o mostě, který poškodila velká voda a že je třeba ho přejít opatrně. Tady nikde žádný most nebyl a já neměl ani náhodou chuť čekat, co se z toho vyvine.

Okamžitě jsem otočil kolo a snažil se odjet vyschlým korytem, při čemž jsem několikrát spadl na velkých kamenech a potom už utíkal s kolem na zádech směrem, odkud jsem přišel.

Pomalou jsem se prokousával k dolnímu konci Býkovic, místy jel a místy utíkal.

Zbrocený vlastní krví od všudypřítomných ostružin a zlitý potem jsem opatrně odtrhal zbytky stonků zapletených do drátů kol a mučen žízní, usedl jsem na rozvalenou zídku, jež evidentně patřila ke hřbitovu.

Konečně jsem vytáhl svačinu, dojedl ji a zapil vodou z cyklistické lahve, zteplalou tak, že bych do ní klidně mohl přihodit sáček čaje a jistě by se vylouhoval.

Nebylo to k pití, ale nic lepšího jsem neměl, avšak vzápětí mě žízeň nadobro přešla.

Ve vyschlém korytě asi tak dvacet metrů přede mnou kráčela loudavým krokem mladá žena, tvářila se, že jí nepřekvapuje moje přítomnost na takovém místě, ani to, že jsme se tady sešli tak nějak sami.

Dívka uvolněně a s úsměvem kráčela přímo ke mně.

Byla opravdu hezká, možná i víc než jenom hezká, ale její vzhled působil dost nezvykle. Měla nádherné, tmavě modré oči, zasazené do souměrného obličje, lemovaného zlatavou hřívou pod ramena. To vše spolu s výraznými lícními kostmi a plnými rty, vytvářelo téměř dokonalou bytost, nebýt tlusté černé šmouhy přes levou tvář, zřejmě od nějakého šmíru.

Podobně působilo i všechno ostatní. Nahoře ji obepínalo elastické tričko, pod nímž se rýsovala ňadra tak akorát, ani velká, ani malá, na něž navazovaly přiléhavé sportovní kalhoty, zdůrazňující téměř dokonalou postavu. Tak jako na tváři však byla umazaná, její bezesporu drahý oděv byl místy roztrhaný a na rukou měla šrámy, zřejmě od trnů.

Usmívala se, až mi to bralo dech a já nevěděl co mám dělat, zíral jsem na ni jako opařený.

Aniž se přestala usmívat, jako bychom se znali z dávna, řekla „dobrý den,“ a kráčela kolem mne dál na místa, kde potok lemuje husté křoví.

„Dobrý den,“ odpověděl jsem, „dostanu se tudy na Starou Ves?“ zeptal jsem se, ačkoliv jsem tudy jel před tím už mnohokrát, ale nic jiného mě nenapadlo.

„Ano, na Novou Ves,“ odpověděla úplně klidně, přeskočila několik balvanů a vlezla do křoví, za kterým pokračoval pralesovitý porost ve svahu. Nechápal jsem, jak je to možné, ale opravdu vlezla do ostružin protkaných kopřivami a různou jinou náletovou zelení.

9.

Rozhodl jsem se pokračovat, zvedl kolo na pravé rameno a strnul toho dne podruhé.

Z křoví na opačné straně vystoupila táž osoba, plavně a jakoby si nevšimla, že ji větvička akátu právě šlehla do tváře. Opět se usmívala a já vyrazil vedle ní korytem potoka.

„Jdete daleko?“ pronesl jsem velmi duchaplně, načež dívka v podobném duchu odpověděla: „ne.“

„Nepotřebujete něco?“ zkusil jsem to ještě.

„Ne,“ řekla, aniž se přestala podivně usmívat a kráčela dál, jako by se nechumelilo. Přitom prošla dírou, plnou bláta a nic.

Když potok zahrnul doprava a já zatočil s ním, ona šla stále rovně a přitom prošla vzrostlými kopřivami. To už jsem nevydržel a zavolal na ni: „neblázněte, jsou to přece kopřivy,“ ale dívka tentokrát neodpověděla vůbec. Usmívala se a šla dál.

Nevěděl jsem, co s tím, měl jsem čím dál silnější pocit, že něco není v pořádku, buďto není normální, nebo si něco vzala, nebo jsem se zbláznil já (ale tuto možnost jsem raději hned zapomněl).

Jako jediné východisko se zdálo být to, že hned ujedu a nechám ji tady tak, jak je a také jsem to hned udělal. Naštěstí se od koryta oddělila stará silnička, byl jsem na dolním konci Býkovic. Ale to už jsem dával nohu do pedálu a opatrně vyrazil.

Uháněl jsem ven z Býkovic, kolem přehrady a snažil se, abych měl celý prostor co nejdříve za zády.

Teklo ze mě jako z dešťového mraku, který byl ovšem v parném dni čirou utopíí. Slunce mi pánilo nad hlavou a měl jsem pocit, jako by mi chtělo do hlavy vypálit hned několik neforemných skvrn podle šablony z otvorů v černé cyklistické přilbě.

Jel jsem těsně kolem přehrady, blízkost vody dělala horko ještě nesnesitelnější. Rozepnul jsem přilbu, která mě škrtila a svédila na zpoceném krku a šlapal na doraz směrem ven z prostoru.

Po chvíli jsem vystoupal na vrchol kopce, kde se krčily kamenné zbytky stavení dávno vysídlené obce Nová Ves, a proklínal sám sebe.

Předpověď počasí nelhala a kamarádi mě varovali.

Jakoby to nestačilo, někoho napadlo nahoře spustit závoru, která se snad nikdy, co pamatuji, nezavírala a kolem ní tudíž nebyl vyšlapaný chodníček, kudy by se dala obejít.

Nahlédl jsem do klíčky s visacím zámkem na číselný kód a zkusil jen tak zadat několik kombinací, z nichž pochopitelně ani jedna zámek neodemkla. S několika sprostými nadávkami jsem se nakonec vnořil do příkopu zarostlého ostružiním a než se mi podařilo protáhnout kolem závoře i kolo, utřil jsem několik čerstvých šrámů.

Kůži na nohou jsem měl na cáry a kolo se, jakoby naschvál, chytalo všech šlahounů a nechtělo se nechat přenést. Myslel jsem na to, proč tady nenechali alespoň malý prostor, kudy by chodec, případně cyklista mohl závoru zdolat. Možná to byla pomsta, protože každý věděl, že se sem i přes zákaz pilně chodí, například na houby, maliny i ostružiny a občas sem zabloudí i nějaký ten drzý cyklista jako například já.

Udělal jsem ještě malý okruh po okolních obcích, ale moc mi to nešlo. Měl jsem žízeň, hlad a začínalo mi být zle. Divné křeče okolo žaludku nevěstily nic dobrého a hlava začínala třestit v pravidelných impulzech podle frekvence šlapání.

K chatě jsem dorazil na pokraji svých sil, řekl si o prášek na hlavu a uleh na gauč.

Po chvíli bolest mírně polevila, Hanka se nabízela, že si lehne místo mě na zem, ale vzmohl jsem se natolik, že jsem odmítl. Představa gauče se mi sice zamlouvala a ve skutečnosti velký gentleman nejsem, ale představa Hanky na zemi vedle Lukáše by mi dodala síly i k náročnějším činům.

Přerývaně jsem vyprávěl, co se mi po cestě přihodilo, a dělal, že mi nevadí poznámky o mém duševním stavu, který zapříčinil, že jsem tam vůbec jel.

Děvčata přemýšlela, jestli to byli duchové, Lukáš říkal něco o narkomanech, kteří se zde zřejmě scházejí, protože je tady klid a já neměl chuť o tom vůbec uvažovat.

Další dny se vlekly ve znamení odpočinku a kratších výjezdů, spojených s koupáním v tůni, případně pod splavem, kde ale s trvajícím vedry znatelně ubývalo vody. Ta co zbyla, změnila barvu do zelena a nevoněla zrovna lákavě.

Nakonec jsme se pomalu doplahočili domů, rádi, že všechno dobře dopadlo, dokonce i Lukáš si výlet pochvaloval, zatímco bolavou nohou ukrajoval kilometry. Naštěstí zase tak bolavá už nebyla a Lukáš byl zvyklý na velké porce kilometrů.

10.

Doma jsem se opláchl a rychle vytočil Zuzanino číslo. Telefon vzala hned a tvářila se, že má radost a dokonce mě přemlouvala, abych za ní přijel.

Nedalo jí to žádnou práci, rád jsem souhlasil. Okamžitě jsem vytáhl auto z garáže a prohnal ho po přivaděči k okresnímu městu.

Zatímco v chodbě paneláku panoval jakýsi zatuchlý odér, který tam byl pokaždé, v bytě sálalo nesnesitelné horko. Poté, co jsem vydržel prodloužený víkend na kole, věděl jsem, že vydržím i toto.

„Bolí tě něco?“ ptala se účastně Zuzana, ležící s knížkou v kalhotkách a tričku na rozestlané posteli.

„Jo, všechno,“ řekl jsem a svalil se bezvládně vedle ní.

„Jak jedeš zítra, zase na kole?“ nepřestávala rýpat, špatně skrýváje smích.

„Určitě,“ snažil jsem se jí rýpání oplatit. Otočil jsem se výmluvně na druhou stranu a vyslechl její škodolibé „no tak dobrou.“

„A jak to chceš udělat?“ zeptala se po chvíli.

„No zajedu si pro kolo a ráno na něm přijedu. Nebo pro něj pojedu až ráno,“ lhal jsem, oba jsme věděli, že je to nesmysl.

„Tak padej, ať se můžu v klidu vyspat,“ houkla na mě a ukradla mi příkrývku. Při tom se hlasitě smála. Nedal jsem se a začal se s ní o peřinu přetahovat, což se nakonec protáhlo téměř do tmy a tím pádem bylo jasné, že musím zůstat na noc.

Ráno nekompromisně zazvonil budík a já se téměř vyplazil z postele, bolelo mě opravdu všechno, jen jsem přesně nevěděl, jestli je to ještě z kola, nebo za to může náruživá Zuzana a boj o prošívanou deku na široké posteli.

V práci mě ale napadaly všelijaké myšlenky a tak jsem zavolal Hance a zkusil ji přemluvit na oběd

„Dostálová,“ ozvalo se ostře v telefonu, její tón nevěstil nic dobrého.

„Ahoj, to jsem já, Honza, volám jenom tak, jak se máš,“ mluvil jsem do ticha, měl jsem pocit, že mě nikdo neposlouchá.

„Ahoj, dobrý, ale máme za chvíli radu, tak se zase někdy ozvi,“ snažila se hovor ukončit, pochopil jsem, že tam asi není sama, ale ještě jsem vystřelil poslední náboj: „na oběd nezajdeme?“

„Nezajdeme,“ odbyla mě stručně a tím pádem jsem se začal věnovat pracovním povinnostem poněkud zbrkleji, než jindy, takže jsem hned na začátku udělal několik chyb a pak je několikrát opravoval.

Vysvobození přinesla přestávka na oběd, kdy jsem zaběhl do obchodu s bicykly. Lukáš montoval v obvyklé poloze vsedě na židličce, kolo na vlastnoručně vyrobeném malém stojánku a hned ode dveří volal, ať jdu dál.

„Nazdar, tak co uděláme s dušemi zemřelých,“ pokřikoval radostně a smál se od ucha k uchu.

„Napřed je vystopujeme a pak probodneme kůlem,“ kontroval jsem a přitom jsme se shodli, že tam musíme zase zajet.

„Má to smysl přes týden? Mohlo by jim to být jedno, pokud ovšem nechodí do práce,“ uvažoval jsem nahlas.

„Jestli jsou to feťáci, tak do práce nechodí a ani neví, co je dneska za den.

„Takže chceš jet dneska.“

„Dneska nemůžu, ale zítra by to šlo. Jenomže končím v šest, jako vždycky,“ poučoval mě, jako bych to dávno nevěděl.

„Na kole to nedáme, to je jasné, ale zase od Pramenů je to pěšky tak hodina cesty, jedině to celé objet až do Staré Vsi, tam je to kousek.“

„To jo, tam budeme stopovat ducha slečny. K pánům ve zbořeništi je tam ještě dál, než z Pramenů,“ filozofoval Lukáš.

„Takže jeden den slečnu, jiný den pány, jinak to nedáme. Zuzana štěstím vyletí z kůže, už to vidím.“

„Nápodobně, doma bude mazec, ale výzkum je přednější.“

Nato jsme se ještě nějakou dobu dohadovali, kdo vezme auto. Plodný rozhovor, jestli je lepší Lukášova dvacetiletá škodovka stotřicítka, nebo můj devatenáctiletý notně ošlehaný favorit utnula až postarší zákaznice, která si nad námi div nezaťukala na vrásčité čelo.

Rychle jsme se domluvili na střídání a já měl začít. Uháněl jsem do práce s hlavou plnou myšlenek na tajemnou dívku a cítil se jako princ, který ji nejpozději zítra odpoledne polibkem vysvobodí ze zakletí.

11.

Odpoledne i večer jsem vydržel jenom díky nutné práci okolo chalupy a po ránu mě drtila nezvyklá aktivita. Všechno mi šlo od ruky a celá směna probíhala hladce. Krátce před druhou hodinou zazvonil telefon, jehož prostřednictvím mě zkoušela Zuzana přemluvit ke společnému odpoledni na úkor dobrodružství.

Protože bych stejně čekal, až Lukáš zavře krám, domluvili jsme se aspoň na necelé tři hodiny a courali po městě. Před šestou mě zkusila nalákat k sobě do bytu, ale odolal jsem. Zuzanu to mrzelo (mě trochu taky), nemohla prostě pochopit, že strašidelný prales plný podivných živlů může být pro někoho atraktivní.

Nicméně nakonec povolila a já tak tak doběhl před Lukášův obchod, kde jsem prozíravě ráno zaparkoval. Po šesté hodině jsme konečně vystartovali. Nádherná krajina bývalých sudet byla všude okolo nás.

Hrázděné domy v různém stupni rozkladu, kde se míchal původní styl s dnes již polozbořenými, dávno nevyužívanými přístavbami, byly působivější než leckteré muzeum. Celková vybavenost těchto obcí na první pohled vypovídala o jejich nevalné prosperitě.

Mě osobně se to líbilo a Lukášovi také, očekávané dobrodružství to ještě umocňovalo. Začínalo se nás zmocňovat vzrušení.

„Co myslíš, když ji uvidíme, oslovíme ji, nebo budeme šmírovat za keřem?“ ptal se Lukáš a já nevěděl, co odpovědět.

„Co já vím, taky tam nemusí být sama, měli bychom mít jasno, jestli se za ní netáhnou živlové, aby nám nepocuchali fasádu,“ trochu jsem machroval, ale při vzpomínce na minulé setkání mi přešel po zádech mírný mrazík.

„Objedeš to na Starou Ves?“

„Jo, u Pramenů to vezmu doprava a za Vsi se uvidí,“ řekl jsem a snažil se jet po zvlněné neudržované silnici, co to dá. Náš rychlostní průměr se zákonitě musel vyšplhat alespoň na padesát kilometrů za hodinu, což byl při stavu komunikace i vozidla vlastně tak trochu zázrak.

Stará Ves se mívá po hlavní silnici, domy jsou vidět po levé ruce a teprve až za ní, v polích je odbočka, která se obloukem zatáčí směrem zpět. Do vesnice se vjíždí od severozápadu a obec pokračuje diagonálně na jihovýchod, kudy se dřív dalo přijet do Nové Vsi, ta však existuje už jen jako zbořeniště, navíc v zakázaném pásmu vojenského prostoru.

A tam jsme také zamířili. Asi uprostřed Staré Vsi je křižovatka s velikou informační cedulí o těžbě polymetalických rud, od níž vede turistická značka kolem několika uzavřených štol. Ale také je tam vojenská silnice, u které je jiná cedule, jasně červená a u ní stojí závora.

Ta byla dnes otevřená, takže jsem rychle zahrnul, vypnul světla a rychle prosvištěl kolem staříčkových bytovek, postavených zřejmě někdy v šedesátých letech pro vojáky a dnes zjevně obývaných sociálně slabším obyvatelstvem.

Kdyby byla závora zavřená, jeli bychom dál, jako na Novou ves, a tam někde se museli schovat, včetně auta, což v otevřené krajině, na tak zvaných pláních pochopitelně nijak dobře nešlo.

Tentokrát jsme jeli z druhé strany, po chvíli odbočili doleva na štěrkovou cestu a opatrně se přesunuli pod Novou Ves, k úpatí kopce, do kterého jsem tenkrát svištěl na kole, až mi z toho nebylo dobře.

Zajeli jsme do malé pískovny, kde stojí dva nové včelíny a opatrně vjeli do křovin. Obestřelo nás nezvyklé ticho, tady zcela běžné. Postupovali jsme opatrně nahoru a slyšeli každý krok, i když teprve vrcholil nádherný letní večer.

To ticho je tady nádherné, ale pro nás, zvyklé na civilizaci, jaksi nepřírozené. Byl jsem nervózní a Lukáš taky. Začali jsme mluvit pouze polohlasně, po chvíli jsme už nemluvili vůbec. Jediný slyšitelný zvuk vydávaly naše boty na rozbité silnici, která byla kdysi hlavní komunikací a podél níž v té době nestály zbytky kamenných zdí, porostlé kopřivami, ale hrázdné domy, podobné těm, co jsme míjeli cestou sem.

Šli jsme tak opatrně, že jsme se do prudkého kopce ani nezadýchali a nahoře v příhodném křoví usedli na zbytek zdi, asi metr vysoký. Kameny byly porostlé mechem, vyprahlým od sluníčka, takže se na něm sedělo jako v peři.

„Tady je pohodlíčko, můžeme se klidně natáhnout, v tom tichu uslyšíme každou větvičku, takže příchod vetřelců nehrozí,“ řekl polohlasně Lukáš a také hned zaujal pohodlnější polohu tak, že se částečně opřel o vyšší roh zdi.

„Jen aby, víly se pohybují neslyšně, mají na zádech křídla,“ řekl jsem a taky si udělal pohodlí.

„To jsou andělé, máš mezery, kamaráde, víly jsou u močálů,“ uchechtнул se Lukáš.

„Podívej se za sebe,“ nenechal jsem se zahanbit a ukázal žabinec mezi kopřivami.

„No fakt, tady byl asi rybníček pro kačeny, tys to věděl?“

„Jasně,“ smál jsem se tiše.

„Ty jsi tady už byl, myslím přímo tady?“

„Nebyl, kecám, ale všiml jsem si žabince, když jsme přicházeli.“

„No dobrý, ale vílu uslyšíme, i kdyby měla křídla, jak jsi prve říkal,“ uklidňoval se Lukáš a zase zaujal pohodlnou polohu v rohu zdi.

Nechal jsem ho být a rozhlédl se kolem sebe s tím, že si taky lehnu, když jsem ji uviděl. Strnul jsem leknutím a chvíli nedýchal

12.

Lukáš na mě civěl a chtěl se posadit. Rukou jsem ho zadržel a ukázal na ústa, ať je zticha. Když se neslyšně vysoukal vedle mě, ukázal jsem beze slova nahoru.

Seděla na vyvráceném kmeni kousek nad námi a tiše se dívala směrem, kterým vedla silnice. Byla strnulá, ani se nepohnula, vypadala, jako neživá bytost.

Dívali jsme se na sebe a na ni a čekali.

Vůbec nic se nedělo, seděla dál a já už byl celý rozlámaný. Potichu jsem zašeptal: „Půjdeme tam, zkusíme s ní promluvit, vypadá to, že je sama.“

„Já nevím, je nějaká divná, vypadá jako socha, nebo ztuhlá mrtvola. Neblbni,“ šeptal naléhavě Lukáš, ale já jsem vstal a snažil se potichu přijít blíž.

Protože se začínalo smrákat a mezi námi stálo několik vyvrácených stromů a maliní, nedošel jsem daleko a s nadávkou sebou praštil asi dvacet metrů od ní. Pomalu se otočila, upřela na mě tmavě modré oči a řekla jako obvykle: „Dobrý den.“

„Dobrý den, promiňte, ale viděli jsme vás tady a nechtěli rušit. Já jsem ale upadl. Vzpomínáte si na mě, nedávno jsme se viděli,“ blábolil jsem všechno možné, abych se nějak uvedl.

„Já vím, na kole. Teď kolo nemáte,“ konstatovala a nepřestávala mě probodávat pohledem.

„To ne, jeli jsme na výlet,“ ohlédl jsem se výmluvně po Lukášovi, kterému se za mnou moc nechtělo, a zůstával mírně pozadu. „Napadlo mě, jestli vás nepotkáme.“

„A proč?“

„Minule jste se mi zdála zvláštní, vlastně ne, to je blbost, prostě taková smutná. Napadlo mě, že možná něco hledáte, když jste lezla do těch ostružin,“ snažil jsem se zamluvit první větu, ale ona se dívala pořád stejně.

„Hledám přítele, měli jsme se tady sejít posledního května, ale on nepřišel.“

„To už je dost dlouho,“ namítnul jsem.

„Je, ale někde tady musí být, šli jsme spolu, nahoře se rozdělili,“ na to se poprvé pohnula a ukázala na úzkou stezku, vyšlapanou nejspíš od zvěře. „Tam jsme se měli sejít.“

„Tak asi odešel jinam, ne“ vmísil se do hovoru Lukáš, který zatím přišel až ke mně a zíral na ni, jako na přízrak.

Rukou jsem mu naznačil, aby nic neříkal a pokračoval: „A kam ta cesta vlastně vede?“

„Až k přehradě, ale tak daleko by nešel.“

„A kam by teda šel?“

„Jenom tady kousek, na převis, je tam rozhled do údolí. Já už musím jít, nashledanou,“ řekla a okamžitě vstala. Nehlučně začala stoupat na kopec a po chvíli se ztratila v křoví.

„Co budeme dělat?“ ptal se potichu Lukáš.

„Půjdeme nenápadně za ní,“ rozhodl jsem a snažil se to potichu udělat. Ale než jsme se dohrabali k místu, kde se nám ztratila, byla pryč. Zkoušeli jsme ji hledat všude okolo, ale marně. Nakonec jsme vyběhli do kopce nad Novou Ves a v dálce na horizontu spatřili postavu, jak se rychlou chůzí pohybuje směrem ke Staré Vsi zakázanou silnicí na Pláních.

Už byla skoro tma a její postavu ozářilo ještě na chvíli zapadající sluníčko, takže ji osvětlilo v ostrých obrysech proti okolní ztemnělé obloze. Vypadalo to, že chce vejít přímo do krvavě zbarvené oblohy a také to udělala, ve chvíli, kdy přešla na horizont.

13.

Dívali jsme se za ní jako přimrazení.

Jen chvíli ještě nalevo plála zlatorudá obloha, než ji překryl mrak a slunce definitivně zapadlo. Les zčernal a Pláně se změnila na tmavošedé plochy, nebylo vidět téměř na krok.

„Raději půjdeme, ne,“ zašeptal vedle mě Lukáš po delší chvíli a já jenom přikývl.

Postupovali jsme raději po silnici, mezi stromy hrozil pád do zbořenin, a kdo ví, co ještě. Tma byla neprostupná, i když se ukázal měsíc a první hvězdy. Vysoké stromy vše zastínily.

„Měli bychom se podívat na ten její převis, ale teď raději ne,“ řekl jsem polohlasem a snažil se nespádnout na rozbitém asfaltu. Najednou se mi zdálo, že slyším něco jiného, než naše kroky. Zadržel jsem Lukáše rukou a tiše jsme poslouchali.

Na cestě proti nám byly slyšet kroky a útržky polohlasného hovoru. Byli to dva muži. Přikrčili jsme se u kraje silnice a doufali, že na nás nešlápnu. Taky mohli mít s sebou baterku, to by pro nás bylo hodně špatné.

„Tady nikdo není, asi jsou u přehrady,“ slyšeli jsme tlumený hovor jednoho z nich.

Nato se otočili a kroky utichaly směrem dolů.

„Jestli mysleli nás, tak potěš koště,“ zašeptal Lukáš, protože to tak skutečně vypadalo.

„Půjdem, hlavně, ať nezavrou závora,“ řekl jsem, co mi celou dobu vrtalo hlavou.

„Nestraš, tady je taky zavřená, museli bychom jet až na Mlýnářskou, mezi těma barákama se snad někde dá vyjet, ne?“

„Snad jo, taky by se dalo vyjet na Bohušov,“ řekl jsem a doufal, že to nebude potřeba. Znamenalo by to projet napříč zakázaným územím a to by nemuselo dobře dopadnout.

Favorit našťestí stál, kde jsme ho nechali. Obešli jsme ho ze všech stran a nenašli jsme nic zvláštního, jako například píchlá kola, rozbitá okna a podobně.

Potichu jsme zavřeli dveře, nastartoval jsem a rychle vycouval. Potom jsem vyrazil co nejrychleji pouze na parkovačky a přední mlhovky (jinak to nešlo kvůli zapojení), které nejsou vidět tak daleko, jako normální potkávací světla, hnali jsme se štěrkovanou zkratkou k závoře u Staré Vsi, která našťestí byla otevřená.

Projeli jsme a spadl mi kámen ze srdce. Jako když mávne proutkem, začali jsme mluvit hlasitě.

„Počkej, ona šla přece sem, nechceš to projet?, třeba ji potkáme,“ napadlo Lukáše a já jen kývnul a na autobusové zastávce otočil auto směrem k bývalé silnici, takže jsme jí jeli jako naproti. Vyjeli jsme ven z obce, ale nikde ani noha.

„Ta už je dávno doma, určitě tady někde bydlí,“ řekl jsem zklamaně, „dalo se to čekat. Jedině, že by tady zase někde seděla a zírala do tmy.“

„Stejně je to zvláštní,“ odpověděl Lukáš, když jsme se zase otočili a opět projížděli obcí. „Přece je to ještě mladá holka, určitě tady má rodiče, zajímalo by mě, co na to říkají, že chodí vysedávat do toho lesa.“

„To je fakt, musí z toho být radostí bez sebe.“

„Měli bychom zjistit, co je zač, ale nevím teda jak, když ani nevíme, jak se jmenuje.“

„Snad tady mají obecní úřad, tam by to vědět mohli, ale už to vidím, jak se o tom s námi budou bavit,“ zapochyboval jsem.

„Musíme něco vymyslet. Navíc je to od nás docela daleko, to je tak vzít si dovolenou a riskovat, že tě vyhodí hned ze dveří. Citlivé údaje se třetím osobám nesdělují, znáš to,“ Lukáš pesimisticky zhodnotil situaci, s čímž se nedalo než souhlasit.

14.

Hnali jsme se po okreskách jako vítr a přece přijeli domů až k půlnoci. Na telefonu s vypnutým zvukem (pro jistotu) nebyl žádný nepřijatý hovor ani zpráva. Zuzana už jistě dávno spala a tak jsem se v klidu natáhl na svou jedinou postel a nechal si zdát o tajemné dívce ze Staré Vsi.

Vzhledem k všerejšímu pozdnímu příchodu mi vstávání činilo jistě potíže, takže jsem do práce vyjel později a hnal včera zkoušeného oře ranní dopravní zácpou. Uvědomil jsem si, jak se vše změnilo, po obyčejné okresní silnici, kde jsem před pár lety dojížděl na kole, se teď táhla kolona vozidel.

Proto na kole jezdím jinudy, což mi zabere půl hodiny navíc. Ale nehodlám dávat všanc své zdraví a život jen proto, že kolo není vítáno mezi ostatními vozidly, ač k nim podle vyhlášky beze sporu patří.

Při ranním čaji jsem se vrhnul vstříc pracovním povinnostem a snažil se všechno udělat co nejdřív, abych mohl odpoledne dřív odjet a věnovat se domácím povinnostem, případně něčemu příjemnějšímu v podání sličné Zuzany.

Kolem deváté mi volala, ptala se, co dělám a odřekla domluvený oběd kvůli příjezdu šéfa, který dokud zase neodjel, nebylo na něco takového ani pomyšlení. Můj všerejší výlet, ani pozdní návrat nijak nekomentovala. Snažil jsem se být hodný a slíbil, že dnes odpoledne přijedu, takže nebezpečí hádky bylo pro tuto chvíli zažehnáno.

Od rána jsem přemýšlel, jak to udělat, abych nenápadně zjistil něco bližšího o dívce, vysedávající na pařezech a jejím příteli. Od té doby jsem udělal několik chyb, takže se mi zdálo vhodnější na chvíli přestat pracovat a vyřešit problém, ležící neodbytně v mé hlavě.

Položil jsem tužku a přemýšlel, z hlavy se mi sice nekouřilo, ale něco mě přece napadlo.

Při hledání mi pomohl všemocný internet, našel jsem stránky obecního úřadu (stránka byla jen jedna) a na ní aktuality a dvě telefonní čísla. Zvolil jsem číslo na místostarostku, protože ženy se lépe ukecávají (alespoň jsem si to tak myslel).

Hlas měla sympatický, takže jsem si ji hned představil jako mladou a atraktivní a hned se mi lépe prášilo od úst:

„Chtěl jsem se zeptat, jestli se u vás neprodává nějaký starší domek, i hodně špatný.“

„Kdepak, z toho nic nebude. To hledáte jenom tak? Nebo to u nás znáte, sem totiž málokdo přijde.“

„Ale ne, byli jsme tam na výletě a v lese jsme potkali takovou zvláštní slečnu, dali se do řeči a ona něco naznačovala, že by jako šla pryč a tak. Jenomže nevím, jak se jmenuje.“

„To by mohla být mladá Milíčová, ta se tady potlouká, ale kam by šla, to bude blbost,“ chytila se místostarostka.

„Myslím, že by to měla být nějaká barabizna, tuším někde u hospody,“ blafoval jsem.

„To ne, je to ten hrozný statek úplně na konci. Ale oficiálně nic neprodává a ani nemůže, protože to není její. Takže z toho nic nebude.“

„To je škoda, líbí se mi u vás,“ nelhal jsem, ale úřednice by mě asi nepochopila, kdyby tušila, proč tomu tak je.

„To víte, tady se skoro nic nemění, stejní lidé, stejně staré domy. Taky je to tím, že přes nás už cesta dál nevede. Takže, jediné, co tady máme, je klid,“ řekla vesele.

„No právě, to mě k vám táhne.“

„Ale nemůžu vám pomoci, o ničem na prodej nevím a Markétu pusťte z hlavy, ta toho napovídá a prodat to stejně nemůže,“ zakončila místostarostka rozhovor a já byl rád, zjistil jsem víc, než jsem očekával.

Bylo jasné, že Markéta (alespoň už vím, že má jméno a je skutečná) bydlí hned na okraji obce, soubor map na internetu odvedl dobrou práci a já jsem pochopil, že když vyjde zadním traktem statku, nemusí o tom nikdo nic vědět a ona si může špacírovat, kde chce.

Statek byl impozantní rozlohou a stejně tak zchátralý. I na monitoru počítače bylo vidět okna bez zasklení, chybějící tašky na střeše a nepořádek na rozměrném dvoře. Dokonce byly znát chodníčky vyšlapané v píru a na neposečené předzahrádce.

Hromadě odpadků uprostřed vnitřního traktu vévodila rezavá vlečka od traktoru a plechové roury, jaké se používaly k fukaru na seno. Pod přesahem střechy obytné budovy byla zaparkovaná nějaká stará motorka a z otevřených vrat stodoly zřejmě už několik let vyjížděl žebříňák, takže z něj byla vidět jen půlka.

Pro mladou holku to asi nebylo úplně ideální bydlení, nebylo by divu, kdyby to na ní nechalo následky a to ještě nebylo jasné, s kým tam bydlí. Navíc se v obci, jako je Stará Ves, nedá předpokládat větší množství potenciálních kamarádů, takže byla možná často sama.

15.

Bylo mi jí líto.

Když si konečně najde přítele, tak najednou zmizí někde v lese.

To mě přivedlo na myšlenku znovu otevřít mapy na počítači a zkusit najít převis, o kterém mluvila. Na fotomapě byla jen hromada zeleně, ale v turistické byla jakási terénní nerovnost zakreslena a u ní dvě zkřížená kladívka.

Takže nějaké staré důlní dílo. Jelikož jsem kdysi studoval geologii, byla to pro mě skutečnost velice zajímavá. Ihned jsem začal spřádat teorie, že tam mohl někde spadnout, než jsem si uvědomil, že po takové době by byla záchrana dávno zbytečná.

Otřásl jsem se tou představou, ale chuť to místo prozkoumat mě nepřešla. Naopak, bylo to ještě horší. O polední pauze jsem utíkal k Lukášovi.

Mezi novými koly a koly v různém stupni rozkladu postávaly Alena s Natašou a smály se na celý obchod. Ihned mě zasypaly otázkami na Markétu, jelikož jim Lukáš zřejmě barvitě vyličil včerejší příhodu.

„Byli jsme tam, jasně, viděli jsme ji, seděla v lese a vůbec se nehýbala, koukala se na cestu,“ nestačil jsem odpovídat na hromadu všetečných otázek.

„Nekecej, a nebyla šílená?“ zeptala se Alena, přičemž se zakuckala, až jí Lukáš nemilosrdně praštil přes záda.

„Sáhl jsi na ní? Nebyla úplně studená? Chápeš, mohla být třeba nemrtvá, nebo tak něco,“ uvažovala Nataša a třeštila na mě hezké zelené oči.

„To by tam nemohla sedět, nemohla by ve dne zajít do lesa a sednout si na pařez, chápeš, ne?“ nedala se Alena.

„Ale mohla, já jsem nedávno něco četla o nemrtvých a tam to bylo, počkej, jak se ta knížka jenom jmenovala?“

„Pozdravy z hrobů, byla ukázka na netu, dost lidí se k tomu vyjadřovalo, jako, že je to super a tak. Já mám v přátelích jednu mladou holku, co se tomu věnuje, zkusím jí napsat,“ drmolila Alena a Nataša hned kontrovala:

„No jasně, napiš jí, mohli bychom to půjčit v knihovně, já tam dneska jdu.“

„Dneska je tam Pavlína, ta ti to půjčí. Minule měla takovou super koženou bundu, víš tříčtvrteční, zelenou, nevidělas ji?“

„Viděla, to koupila v Ostravě v šopinu, mluvily jsme o tom. Nebo jí můžu napsat, mám ji taky v přátelích.“

Jelikož si nás už delší dobu nevšimaly, nenápadně jsem se přesunul blíž k Lukášovi, který mezitím klidně centroval kolo ve stolici. Celou záležitost jsme věcně rozebrali, aniž bychom přerušili změt' jejich úvah o bundách, přátelích a zaručeně pravých nemrtvých mrtvolách, které se tady všude jenom tak poflakují.

Lukáš se k tématu stavěl úplně jinak, ostatně to tak chlapi dělají. Program příštího výjezdu byl jasný: prohledat převis, zjistit, co tam je a co kdysi bylo a zkusit se podívat do statku, kde bydlela jedna hezká a poněkud zvláštní Markéta.

„Hele, bylo by fajn mít s sebou kola, takhle nám strašně dlouho trvá, než se někam přesuneme,“ napadlo Lukáše, shrbeného nad vidlicí.

„Ale zase nebudeme moc nenápadní, s kolem se do lesa neschováme, chápeš,“ oponoval jsem, poukazuje tak na poslední akci. „Museli bychom je někde schovat do křoví a jít stejně hledat Markétu pěšky. A na ten převis stejně vedla jenom malá pěšinka.“

„Asi jo, ale pojedeme přes Starou Ves, necháme auto na kraji prostoru, ještě před závorou. Minule jsem dost trnul, aby nám ji nějaký dobrák nezavřel, co ty na to?“

„Souhlas, taky se mi nechce, jako minule. Nebo můžeme sjet dolů k bývalému Hladovému mlýnu, tam se to líp schová.“

„Jasná věc, dáme to tam a projdeme všechno, třeba nás Marky pozve na kafe a dá nám do něj stroužek strychninu,“ řehtal se.

„Vole, stroužek strychninu, to si nech patentovat,“ řekl jsem vycházeje ze dveří prodejny, kde se ještě stále děvčata dohadovala v okultních záležitostech.

Do konce šichty jsem ještě stihl mluvit s Hankou, samozřejmě telefonicky. Jen tak mezi řečí jsem plácl, že by mohla jet s námi a přitom vůbec nečekal, že by souhlasila, ale jak se to u ní občas stávalo, překvapila:

„No zítra bych mohla, jedete sami dva, nebo berete i holky?“ zeptala se zřejmě na Alenu a Natašu, které s námi občas jezdily na kola.

„Ale ne, jedeme sami, to víš, večer a budeme se asi někde plazit polem a lesem, to pro ně nic není.“

„A pro mě jo?“

„Ty jsi sportovní typ, určitě bys zvládla utíkat, kdyby nás někdo honil,“ snažil jsem se vlichotit a zároveň ji nevylekat. „Lukáš nás doveze svým luxusním sedanem až na místo a tam provedeme průzkum.“

„Takže se pro mě stavíte zítra odpoledne, budu nachystaná v plné polní a vezmu baterku, protože vy dva byste ji určitě zapomněli,“ řekla rázně velikou pravdu a stejně energicky i zavěsila.

16.

Odpoledne se vydařilo. Slunce pražilo do asfaltu a betonu městských ulic s minimem zeleně, která by zpříjemnila žhavé odpoledne. Nabízelo se nemnoho možností, jak ho strávit, z nichž samozřejmě nejpříjemnější bylo koupání.

Opět se projevila rozdílnost našich povah, protože zatímco já bych skočil klidně do jakékoliv řeky, Zuzana vyžadovala průzračně modrou vodu koupaliště.

„Já bych se někde vykoupala, ale sem na koupaliště se mi nechce. Je tam plno známých a je to celkově nic moc,“ řekla k mé velké radosti, protože na zdejší plovárnu se mi taky nechtělo.

„Tak můžeme někam blízko, třeba do Hranic, nebo do Meziříčí, tam je to snad v pohodě, ne?“

„Tam se mi taky nechce.“

„A kam se ti chce?“ začal jsem ztrácet nervy.

„Já nevím, tak pojedeme jinam, nebo zůstaneme doma, dávají v televizi četníky.“

„To jsi viděla už padesátkrát a chtěli jsme se jít koupat. Tak se rozmysli. Ještě můžeme k nám, tam je taky koupaliště. Jinak pojedu sám někam na řeku.“

„Na řeku nemůžu, protože je špinavá.“

Na mé námitky, že v bazénu koupaliště je plno chloru a cizích lidí reagovala podrážděně, takže nakonec vyšel kompromis.

Odjeli jsme do mé chaloupky a odtamtud se přesunuli na nedávno zrekonstruované koupaliště, kam přitékala jen nepatrně upravená voda z bystřiny, pramenící pod nedalekým vrcholem.

„No vidíš, tady to docela jde, to jsi mi měl ukázat, když jsem za tebou poprvé přijela,“ řekla významně a rozvalila se na dece pod břízkou.

„Chceš říct, že je to tady hezčí, než moje chalupa?“

„Tys to poznal?“

„Počkej, až to dodělám, bude to mnohem lepší, než ten tvůj panelák,“ odsekl jsem uraženě. To má člověk za to, že se snaží a odloží výlet s kamarády jenom proto, aby poslouchal rafinované urážky.

„Já to tak nemyslela,“ řekla Zuzana a i když to neznělo moc opravdově, přece jenom jsme se smířili a společně vlezli do ledové vody.

Vydrželi jsme to skoro dvě hodiny, než jsem ji konečně přitáhl domů. Nedokázal jsem odhadnout, zda nebude chtít okamžitě odjet do města, ale i kdyby, nic bych nenadělal. Naštěstí byla hodná a snažila se.

Ocenila, že jsem uklidil a romanticky rozestlal kanape po babičce.

Nakonec, zřejmě únavou z koupání, jsem na něm usnul. Probudila mě Zuzana.

„Umej se a pojď na to kanape, když už jsi ho rozestlal, takhle se tady nemůžeš válet,“ a pokusila se mě nadzvednout, čehož jsem zákeřně využil a stáhl ji na sebe.

Chvíli nadávala, potom byla divoká a těsně před spaním už ani neprotestovala proti čtvrtěčnímu výletu, kam jsem ji taky pozval a ona jako vždy nepřijala.

Ráno jsme jeli spolu do práce a já si uvědomil, že by to tak klidně mohlo zůstat. Mé představy sice kalily naše časté neshody, ale v ranním růžovém oparu mi nepřipadaly tak důležité.

Dali jsme si pusy na parkovišti a já odešel do práce. S vědomím skvěle prožité noci a s vidinou odpoledního výletu jsem měl energie na rozdávání. Dělal jsem dobrovolně i to, co bych nemusel a na všechny se smál.

Čas utekl jako vítr a už jsem stepoval před pojišťovnou a konverzoval s dobrodružně oblečenou kamarádkou Hankou, než náš rozhovor utřelo zavytí motoru Lukášova automobilu.

17.

Letěli jsme jako o závod krajinou unavenou pozdním odpolednem horkého dne. V Mankovicích jsem si vyměnil místo s Hankou, samozřejmě nechtěně, ale sportovní zvuk Lukášova letitého vozu ji údajně způsobil migrénu.

Lukáš se plně věnoval řízení a úctyhodnou, pro mnohé majitele zánovních vozů, nečekanou rychlostí se prokousával k cíli. Nutno přiznat, že předjel úplně všechny a upravený motor s vlastnoručně vyrobenými výfukovými svody se nedal dohonit, ani přeslechnout.

Tato úprava však nebyla příliš vhodná v zapadlých obcích na pomezí vojenského újezdu. Nezvyklý kravál budil nežádoucí pozornost a my jsme tam chtěli přijet nenápadně.

Nakonec jsme bez problémů projeli Starou Vsí a blízko Vsi Nové vjeli do křovin, abychom zamaskovali vozidlo.

Rychle jsme vyšli na louku a přesouvali se k hradbě hustého jehličnatého lesa, kudy jsme předpokládali, že odešla předevěčirem večer Markéta. Nějaká pěšina vedla směrem do lesa a my se vydali po ní.

Pronikavá vůně jehličí a lesní půdy s jehličnatým spadem mě praštila do nosu. Přemýšlel jsem, jak je možné, že tady les voní tak nějak víc, než u nás doma. Snad to způsobil nedostatek aut, která jinde ředí vzduch svými zplodinami, a také fakt, že nejbližší vesnice je až za kopcem.

Tak nějak jsem si představoval přírodu historickou. Stačilo by sto padesát let, podívat se do doby žádného, nebo teprve začínajícího průmyslu. Znečištění hrozilo jedině z komínů chalup a odpady prakticky neexistovaly.

Těch pár střepů ze zadrátovaných hrnců, které už opravdu nevydržely, se zakopalo v rohu zahrady a žádné velké znečištění rozhodně nepředstavovaly. Navíc, nebýt jich, z čeho by archeologové zkoumali bohatou historii.

Po nás to bude jiné. Pečlivě rekultivované skládky dodají takovou spoustu informací na jednom místě, že by u každé hromady mohli postavit celou univerzitu.

Stín stromů nás po chvíli pohltil a já konečně mohl sledovat z okraje lesa Pláně, aniž bych si musel rukou přistínit zrak. Do dálky se táhnou nekonečné náhorní louky, na nichž vánek čechrá vysokou travu.

Pěšina nás vedla k místu, kde posledně seděla Markéta a tak jsem průvod potichu zastavil: „Pojďme bokem, ať nás hned nevidí, kdyby tam zase seděla.“

„Ale uslyší nás, jak sejdem z cesty, budeme dělat kravál,“ oponoval Lukáš, kterému se zjevně nechtělo prodírat houštinou.

„Půjdeme hned tady,“ ukázal jsem na kus pobořené zdi, za níž prosvítala další, skoro nezřetelná pěšina.

„Může se něco stát, kdyby nás viděla?“ zeptala se Hanka, zjevně znepokojená.

„Snad ne, to jen pro jistotu,“ hlesl Lukáš a prodíral se za mnou ke zbořenině.

Pěšina nás pohodlně a tiše dovedla na děravou asfaltku. Rychle jsme ji přešli a stejně rychle zmizeli v podobném křoví na druhé straně.

Les postupně řídnu a po chvíli se stromy rozestoupily. Stáli jsme na malém prostranství, které otvíralo úchvatný pohled na strmé údolí řeky Budišovky. Pod námi hromada břidlice, z níž vyrůstaly břízky a občas nějaký modřín. Nebylo pochyb, že se jedná o haldu. Převis jsme měli za zády, pod ním se černal podlouhlý otvor a u něj ohniště.

18.

Všude bylo vystláno pohodlnou dlouhou trávou, přímo zvoucí k táboření, nad převisem rozprostíraly mohutné větve letité borovice a krásně vonělo jehličí. Nebylo pochyb, že se jedná o staré důlní dílo.

Jelikož je to tak trochu můj obor, hned jsem zahájil průzkum. Nebyl to vchod do štol, jak jsem očekával, ale propadlina z boční části. Zasypaný vchod jsem našel vzápětí podle vrcholu břidlicové haldy.

„Doufám, že tam nepolezeš,“ obrátila se na mě Hanka a bylo vidět, že by byla raději někde daleko odsud, nejlépe doma.

„Doufáš marně, jestli se nepletu,“ odpověděl za mě Lukáš. „Máš aspoň baterku?“ zavolal na mě, když jsem po čtyřech vlezl do průrvy.

„Vylez ven, já mám strach! Sakra, příště s tebou nikam nejedu,“ nadávala Hanka.

„Nejhorší je, že tě neposlechne, a kdyby se něco stalo, není tady signál,“ řekl Lukáš naschvál a díval se za mnou do díry.

„Fakt, jo?“ řekla a vytáhla telefon. „Sakra, jak to, že to nejde?“

„Nevím, buď tady není vysílač, nebo to ruší armáda,“ slyšel jsem už vzdáleně a lezl s baterkou v ústech do nízké chodby, která se zatáčela doprava.

„A sem se už jako nesmí?“ sotva jsem rozuměl Hančině otázce, která mě rozesmála a baterka mi vypadla na kamení. Naštěstí nepřestala svítit. Dal jsem ji opět mezi zuby a lezl dál do zatáčky. Z povrchu už nebylo slyšet vůbec nic.

Chodba se úžila a snižovala, ostré kameny mě každou chvíli bacily do hlavy. Navíc jsem měl pocit, že pořád zatáčím doprava, jako by to byla nějaká šroubovice a taky se mi zdálo, že baterka svítí nějak míň.

Za chvíli už mžourala a já udělal rychle několik fotek a zkusil se otočit. Pochopil jsem, že to nepůjde. V naprosté tmě, kterou rušil jen nažloutlý flek mé baterky, nebylo vidět nic. Nemělo smysl se znovu pokoušet o otočení, musel jsem couvat.

Vypnul jsem baterku a lezl pozadu těsnými stěnami. Najednou bylo slyšet někde v hloubce kapající vodu. Ten pocit znám. Vždycky, když jsem někde sám, nejlépe po tmě a ještě v úzké skalní rozsedlině. Leze z toho mráz po zádech, je slyšet i tlukot vlastního srdce a ven to nejde a nejde.

Voda stále kapala, někde v hloubce spadl kámen, po něm další, asi menší. Ozvěna, které jsem si dřív nevšiml, najednou odrážela i můj vlastní dech.

Už jsem to nevydržel.

Cítil jsem, jak si dřů záda o kameny na nízkém stropě, dvakrát jsem se silně praštil do hlavy a nevnímал rozbitá kolena od plazení. Když ke mně konečně zavanul proud teplejšího vzduchu z venku, měl jsem vyhráno.

Konečně se chodba rozšířila a já se otočil. Venku jsem byl v několika vteřinách.

„Tak jaký byl ponor?“ dělal si Lukáš legraci a já netušil, jak vypadám.

„Blbečku jeden, nejraději bych ti dala pár facek! Co jsi tam dělal? Vždyť jsi celý roztrhaný a teče ti krev na zádech a na čele. Ty jsi fakt pitomec,“ zlobila se Hanka a já se jen usmíval. To štěstí, že vidím slunce a dýchám čerstvý vzduch, i to, že mi někdo nadává, bylo v tu chvíli přímo nádherné.

„Přestala mi tam svítit baterka,“ usmál jsem se přiblížila a vytáhl ji z kapsy. Zmáčkli jsem vypínač a baterka se rozzářila, až jsem musel ucuknout, jak mi zasvítla do očí.

Lukáš se rozesmál.

„Jsi normální?“ řekla Hanka

„Fakt nesvítila, čím jsem lezl níž, tím míň svítila,“ bránil jsem se.

„Že by nějaké vlnění?“ smál se Lukáš.

„Dělej si prdel z plastelíny, už tam nelezu, abych to vyzkoušel.“

„No to si buď jistý, jestli ještě někam vlezeš, tak tě podrápu,“ řekla výhružně Hanka, jako bych nebyl podrápaný i tak.

„A teď to hlavní, kolik mrtvol by se tam vlezlo? Odpověz slovy, nebo ukaž na prstech,“ řekl Lukáš.

„Vole, ani jedna. Leda by tam byla někde zasypaná a já po ní zrovna přelezl a u toho se poškrábal na rameni,“ řekl jsem s despektem.

„Ale je tady krásně, tady by se randilo,“ ukončila debatu jediná příslušnice něžného pohlaví, která, jak už bylo řečeno, někdy vůbec nebyla něžná.

Opustili jsme příkrov, kam jistě houfně přicházeli čundráci z okolí a milenci ze Staré Vsi (pokud se tam vůbec někdo takový vyskytoval) a vydali se zpátky do lesa.

„Kam teď? Na díry rovnou zapomeň,“ ozvala se Hanka.

„Hledat Markétu,“ odpověděl Lukáš a já se raději zdržel hlasování.

19.

Vešli jsme do lesa, kde minule seděla, ale nebyla tam. Ani nikde v okolí. Nebo možná byla, ale prostě znala les lépe než my a možná se na nás dívala, schovaná někde za stromem, nebo pobořenou zdí.

„Půjdem za ní domů,“ rozhodl jsem, aniž bych se s někým radil a ostatní se zcela samozřejmě přidali.

„To tam chceš jít jen tak, jako že jdeme na návštěvu, nebo co jí chceš nakecat?“ dýchavičně se ptal Lukáš, protože jsem nasadil ostré indiánské tempo.

„Ještě nevím, asi tam zazvoním a uvidíme, co řekne.“

„Hani, nechceš nás raději někde počkat?“ nepřestával se vyptávat a organizovat.

„Tak na to zapomeň, já tady sama nikde čekat nebudu. Zrovna tady. Někdo mě klepne, nebo kdo ví, co ještě. Jdu s vámi!“

„Ani kdybych tě zamknul v autě?“

„Zamkni se tam sám a dej mi pokoj!“

„Klid, dívejte se na Pláně, to nikde jinde neuvídíte,“ zkoušel jsem je uklidnit.

„Tady jsi ji někde potkal, že? Já bych tady sama nešla ani za nic.“

„Asi byla neživá,“ ucedil Lukáš a Hanka na to řekla něco, co se dá stěží reprodukovat a velmi snadno domyslet.

„Nemusela být neživá, mohla být jenom normálně divná a to stačí,“ nedala se.

„Honza říkal, že se máš dívat na Pláně,“ nedal se ani Lukáš.

„Já slyším dobře, ale mám strach, je to tady takové divně pusté, prostě se tady necítím dobře. Bydlet bych tady asi nemohla.“

„Možná je to jen zvyk,“ vstoupil jsem jim do debaty, která mi začínala lézt na nervy.

Mezi tím jsme se přiblížili na dohled ke Staré Vsi. Hned za cedulí, oznamující začátek obce, spolu s jinou, menší, oznamující konec vojenského újezdu, stál rozložitý grunt, obehnaný vysokým zděným plotem.

Kdyby nebyl ve stavu hodném demolice, mohl být velmi pevnou překážkou. Ale obnažené cihly, tvořící zvětralé oranžové obrazce na zešedlé omítce, vytvářely jakési schůdky, pomocí kterých se zeď jednoduše přeleze. Zvláště, když na některých místech cihly chyběly úplně a místo nich na nás jukaly kopřivy z druhé strany dvora.

Podobně působily i budovy, z nichž jedna omítku téměř neměla a druhá byla flekatá jako při neštovicích a obě společně páchly zatuchlinou, táhnoucí se na několik metrů od

stavení. Hance se z toho dělalo nanic a já s Lukášem jsme se drželi jen kvůli očekávanému dobrodružství.

20.

Vůkol nás zaráželo téměř hmatatelné ticho, nikde žádný pohyb, až se to zdálo neskutečné.

„Teda, tady bych nebydlela, já se bojím celou dobu, ale teď nejmí,“ tiše řekla Hanka a chytla mě zezadu za ruku, což jsem přijal s povděkem. Podíval jsem se vítězoslavně na Lukáše, ale ten marně hledal na brance cokoliv, co by aspoň vzdáleně připomínalo zvonek.

„Mám zabušit? Nebude to moc slyšet,“ zeptal se potichu a s nevolí zaregistroval Hančinu ruku v mé.

„Zkus kliku,“ nadhodil jsem namyšleně a vyšlo to. Dřevěná zpuchlá vrátka se celkem tiše otevřela a my se ocitli tváří v tvář největšímu nepořádku, jaký jsme kdy viděli.

„To je hnus,“ ozvala se Hanka a pustila mě, aby si mohla z malé kabelky vyhrabat kapesník a zacpat si s ním nos i ústa. Zápach na dvoře byl opravdu nesnesitelný. Hromada uprostřed dvora byla opravdovým smetištěm. Rostly na ní nějaké velké lopuchy, pod kterými se páslo stádo slimáků. Nad smetištěm bzučely tlusté černé mouchy.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Kromě nepořádku ani známka nějakého pohybu. Jelikož dveře do levého traktu byly otevřené (jak jsem po chvíli zjistil, ani nešly zavřít), pozval jsem se dál, zatímco kolegové čekali na dvoře, odhánějící dotěrné masačky.

Prošel jsem několik prázdných místností v přízemí a v jedné z nich našel kuchyni s plesnivými výsuvnými dřezy a rozpadající se kredencí. Vyšel jsem do patra a našel akorát v jednom pokoji mosaznou postel a na ní neskutečné množství starého oblečení.

Na veškerém zařízení vytvořila padající omítka ze stropu bílý povlak jako čerstvý sníh. Prkenná podlaha se mi pod nohama povážlivě rozhoupala a tak jsem raději odešel. Vedlejší místnost byla zcela prázdná, s vykachličkovanou podlahou. Kachle však byly zvednuté vlhkem, a když jsem tam vkročil, křupaly pod nohama, jako kdyby tam někdo vysypal sáček kapslí.

Jinak nic zajímavého a tak jsem se vrátil a vešel do budovy vpravo. V přízemí byla rovněž kuchyň, zařízení asi tak v padesátých letech, ale zřejmě občas používaná. Obstarožní plynový sporák budil respekt a rozhodně bych neměl odvahu ho zapálit.

Odpad jediného plechového umyvadla byl obalen plesnivým hadrem, ze kterého ukapávala voda na staré tmavě červené linoleum. Za několik let této činnosti se na líně vytvořil obrazec, jak voda stékala doprostřed místnosti, kde byla větší stálá kaluž obrostlá nazelenalým mechem.

Dveře do vedlejší místnosti byly zavřené, tak jsem vyběhl po schodech nahoru a tam objevil vcelku slušný (na tu hrůzu kolem) pokojík, sestávající z pohovky (byla dokonce ustlaná a vypadala čistě), psacího stolu s lampou a křesla – ušáku. Na stěně visela fotografie velice hezké ženy, ne nepodobné Markétě.

Usoudil jsem (podle oblečení), že by to mohla být její matka a na stole našel fotografii sympatického mladíka s moderním sestřihem a kytarou v pravé ruce. Váhal jsem, jestli ji můžu vzít, ale raději jsem ji nechal, kde byla. Byl to jistě její pokojík a já byl jen drzý vetřelec, i když jsem jí chtěl pomoci.

Sešel jsem dolů a zaklepal na zavřené dveře. Když se nic neozvalo, vzal jsem za kliku a otevřel. Rázem se o mě pokusil infarkt. Naproti mně na roztrhaném gauči seděla vrásčitá a hubená babka, mírně se kolébala sem a tam, a nepřítomně civěla přímo na mě.

„Dobrý den, je tady Markéta?“ zkusil jsem na ni promluvit a málem se pozvracel ze zápachu v pokoji, když jsem se nadechl.

Nic.

Dívala se nepřítomně někam skrze mě, tak jsem raději zavřel a zmužile utekl na dvůr.

„Co je, proč jsi hekal?“ ptal se Lukáš, když jsem vyběhl ze dveří.

„Já jsem hekal?“ ptal jsem se nechápavě.

„Jo, vzdychal a hekal, stalo se ti něco?“ starala se Hanka.

„Ne, já jsem nehekal, jenom jsem našel babku, ptal jsem se jí na Markétu, ale nic neříkala, tak jsem vzal roha.“

„Pojďte pryč, sakra,“ řekla nervózně Hanka a já jí odpověděl, že se ještě podívám do chlívku a stodoly, a hned jsem tam vtrhnul, aby mi náhodou neutekli.

V chlívku nebylo nic, jen hromádky hodně staré slámy na podlaze, zato ve stodole stála na vypuštěných a steřelých pneumatikách červená Škoda 100L, jak hlásal štítek na zadní kapotě.

To byl pro mě opravdu úlovek, hned jsem ji prohlédl a konstatoval, že už asi hodně dlouho nejezdila. To jsem si však myslel jen do chvíle, než jsem si vzadu všiml dva měsíce starých nálepek z STK.

Nebylo mi jasné, jak se to stalo, ale to auto před dvěma měsíci muselo být venku, avšak dolíky pod koly vypadaly, že tu stojí několik let.

Vyšel jsem ven a připojil se k Hance a Lukášovi, kteří obezřetně postávali u branky, připraveni k útěku. Naštěstí stáli tak, že je zvenku nebylo vidět, i když tato část obce vypadala tak neobydleně, že bych si tady klidně mohl udělat ohniček a opéct buřty a nikdo by si ničeho nevšiml.

Zavřeli jsme branku a opatrně, ale velice rychle postupovali k autu. Začínalo se šerit a rozhodně jsme nechtěli dojet domů po setmění, v zájmu dalších výprav jsme museli aspoň trochu dodržovat pravidla.

„Prosím tě, jak jsi to myslel, s tou bábou?“ zeptala se Hanka, když Lukáš vyrazil na děravý asfalt a rozvážně otáčel o něco mladší škůdku, než stála ve stodole.

„No prostě seděla na gauči, nebo na něčem takovém, kývala se a vyvalovala na mě oči, ale vůbec...“

„Buďte zticha!“ zavelel Lukáš a vypnul motor vozu stojícího napříč silnice. Ukazoval levačkou za sebe s výmluvným gestem.

Na horizontu se z vysoké trávy vyhoupla na silnici Markéta a spěšně kráčela k vesnici.

„Jeď za ní, proč to chcípáš! Obořil jsem se na něj a on, jakoby se vzpamatoval, otočil klíčkem, ještě dvakrát couvnu, popojel a konečně se rozjel po silnici. Avšak nedohonili jsme ji. „Kudy mohla jít? Vrat' se ke statku, třeba se odněkud vynoří,“ řekl jsem nepřesvědčivě.

Čekali jsme snad dvacet minut, musela by tady dávno být, ale neukázala se ani noha. Nechal jsem je v autě a šel obejít statek. Prodíral jsem se vysokou trávou a kopřivami u hradby. „Tak asi vyrazíme, nic tam nebylo, nechápu, kudy sem chodí.“

„Zkušena slečna, kamaráde, zná tady každý kámen, na to hned tak nepřijdeme,“ řekl za mnou ustaraný a unavený dívčí hlas, zatímco motor vzadu zavyl a zacukal při přeřazení na sytič.

Cesta proběhla v poklidu a Hanka nám dokonce poděkovala za výlet, ale to se dalo brát jako že je ráda, že to má konečně za sebou, aspoň já jsem to tak pochopil. Všichni jsme toho měli pro dnešek až nad hlavu.

21.

Večer jsem byl jako na trní, prohlídka statku mi příliš nedodala. Nešla mi z hlavy stará žena na kanapi, nedovedl jsem si to vysvětlit. Na to, aby byla pod vlivem nějakých drog, se zdála přece jenom stará, ale vzápětí mě napadlo, že zase tak moc stará ani být nemusela.

Kdo ví, kdo to byl a kdo byla Markéta, a kdo její přítel, který se pravděpodobně usmíval z fotografie na stole. Bylo to všechno takové divné. Ale právě to mě neustále přitahovalo.

Jenomže jsem měl rande, prozíravě domluvené u Zuzany, abych už nemusel jet domů. Než mě Lukáš vyhodil na sídlišti, bylo pomalu devět a to není zrovna čas na procházku, případně posezení s dívkou někde u večere, zvláště pak, musíte li ráno vstávat do práce.

Přivítala mě sice slušně, ale bylo vidět, že není zrovna nadšená.

„No to to trvalo, čekala jsem, že dorazíš dřív,“ řekla ve dveřích a já cítil z jejího hlasu zklamání.

„Promiň, nějak se nám to vymklo. Možná, že bychom ještě mohli někam zajít, ne?“ zkoušel jsem to, abych ji uklidnil, i když se mi ani trochu nechtělo.

„No to si piš, že zajdeme, já se jenom obleču. Snad sis nemyslel, že se vedle mě svalíš do pelechů, uděláš desetiminutovku a usneš. Na to zapomeň, já nejsem matrace,“ dostávala se pomalu do ráže a já nic neříkal.

„Tak co je?“ vyjela na mě ostře.

„Nic, říkala jsi, že se oblečeš, tak čekám,“ odpověděl jsem co nejkliidněji a opíral se při tom ležérně o věšákovou stěnu.

„Ještě že tak,“ procedila mezi zuby a já je naopak skousnul. Bylo jasné, že mě bude mučit někde v baru u otřesné muziky, možná mě přinutí i k tanci a v nejhorším případě potkáme nějakého jejího kamaráda nebo kamarádku.

Zkrátka, byl jsem připraven na nejhorší a v černých myšlenkách se belhal k výtahu, zatímco mi její vysoké podpatky odměřovaly zbytek svobodného času na prochozené dlažbě jako ten nejprotivnější metronom

Potom se za námi zaklapla kovová vrata, jako brána od kasemat a pekelný stroj se s rachotem spustil do hlubin země. Dole nás naštěstí vyplivl a nám nezbylo než odkráčet do jednoho ze dvou podniků, které touto dobou ještě nezavírají.

Rozhodla se pro bar s poetickým názvem Žirafa a já v opojení tím, že mají aspoň pivo, vyklusal schody do prvního patra a zaplantal se do velmi vkusně naaranžovaných lián a bambusových kmenů.

Na stěnách tvořila povedená výmalba iluzi deštného pralesa s exotickou zvířenou, jednotlivé boxy byly odděleny bambusem a čekal bych, že nás přijde obsloužit bosý opálený chlapec s kůží kolem beder.

Přišla však standardně oděná servírka, zato však velice hezká. K mé nemalé radosti nám sdělila, že boxy jsou sice obsazeny, ale nějaké místo tam snad bude. Předpokládal jsem, že okamžitě odejdeme.

Jenomže Zuzana, jakoby to tušila, začala procházet kolem boxů, zřejmě ve snaze potkat někoho známého, zatímco jsem pozoroval hezkou dívku v černém kostýmku s velmi krátkou minisukni a pevnými, opálenými stehny.

Všimla si mého pohledu a mírně se pousmála, ale všimla si ho také má milá, která nenápadně došla až ke mně a vybafla: „Lekl ses? No ještě budeš mít příležitost tady se slečnou. Táhle v boxu nás už očekávají,“ otočila se na patě, vzala mě za rukáv a za posměšného pohledu servírky mě do zmíněného boxu vtáhla.

„Tak Boženku znáš, Růženka pracuje v nemocnici na urologii, to tě časem bude zajímat. Holky, to je Honzík. Je veliký dobrodruh a rád se dívá po mladých servírkách,“ neodpustila si rýpnutí.

Pochopil jsem, že jde o pomstu, ale z tohoto setkání jsem měl docela radost. Zubní lékařka Boženka Pilátová, kterou jsem zatím uctivě oslovoval „Paní doktorko“ se mi líbila už v ordinaci, i když vzpomínky na zákrok byly poněkud bolestivé.

Růženka byla přesně opačný typ, drobná modrooká blondýnka, u níž mi nedělalo problém představit si, jak mě léčí na místech, kterými se urologové ve své praxi zabývají.

U sličné servírky jsem si objednal pivo, což moje partnerka provázela pohledem ala „oči v sloup“, zatímco její kamarádky se normálně smály.

„Tak už ho nech, chlapi mají rádi pivo, tak co,“ zastala se mě Boženka a já na ní spočinul vděčným pohledem.

„Stejně vás to s námi nebude bavit, tak se můžete trochu picnout,“ dělá Růženka.

„To tak a já ho potom ponesu domů,“ řekla moje milá a vzápětí se všechny rozesmály, jak to ženy dělají, když mají jistý a ochotný terč pro své rýpání.

Na to jsem byl dotázán, kam že to vlastně jezdím a koho tam zachraňujeme. Po obširném vysvětlení na mě Boženka upřela své kaštanové oči. „Taky bych chtěla být zachraňovaná princezna, jako ta Markéta. Aby kvůli mně někdo jezdil tak daleko a pátral v lese.“

„Prosím tě, nějaká bláznivá holka,“ vyprskla Zuzana.

„Nemusíš být zrovna bláznivá, třeba je jenom nešťastná,“ přístup doktorky mi byl mnohem bližší, byla úplně jiná, než moje partnerka.

„A to jste šli na tu skálu, kde se ztratil?“ upřely se ke mně pro změnu oči blankytně modré.

„Šli, ale do štoly jsem lezl jenom já. Představte si, že čím jsem byl níž, přestávala mi svítit baterka a když jsem lezl zase nahoru, tak začínala zase svítit.“

„Holky, šly byste tam s ním?“ zeptala se Zuzana s přehrávaným odporem.

„Já nevím, možná jo, co ty, Růži?“

„Možná taky, ale ne do té štoly, tam bych se bála. A jak jste tam lezl, jako do díry, nebo se tam dá normálně chodit?“

„Po čtyřech, je to zavalené, ke konci už skoro po bříše.“

„Proto jste celý podrápaný?“ narážela doktorka na šrámy, co zdobí muže, jako jsem například já. Hrdě jsem přikývl, ale drahá polovička v tom hrdinství zjevně nespárovala.

„Tak si stáhni ty rukávy, podívej se, jak vypadáš a ještě to tady ukazuješ.“

„Není to tak hrozné,“ řekla Růženka a hezky se usmála. Doktorka Boženka ostatně taky, jen Zuzana se vytrvale tvářila, jako kdyby spolkla dvoudecku rybího tuku.

Tak nějak podobně jsme konverzovali skoro do půlnoci, a když jsme konečně dorazili do panelového příbytku, nebyl jsem schopen už ničeho. Usnul jsem jako špalek, ač se mě Zuzana ještě několikrát pokoušela přivést k životu, avšak marně.

Ráno mě nešetrně vzbudila a vyhnala do ulic a já měl cestou do práce čas přemýšlet, jestli to má ještě smysl.

22.

Po obvyklém koloběhu v práci jsem využil delší pracovní doby mé Zuzanky a rozhodl se rychle zajet na místo. Nikomu jsem nic neřekl a vyrazil sám, vstříc dobrodružství s tím, že přijedu domů včas.

Ve Staré Vsi jsem byl za necelou hodinku, zaparkoval jsem tam, co včera a pospíchal do lesa. Doufal jsem, že zastihnu Markétu tam, protože do statku se mi v žádném případě nechtělo.

Našel jsem pěšinu a potichu našlapoval, až jsem ji uviděl. Tentokrát nesesedla na obvyklém místě, ale kráčela při okraji lesa. Když mě zaregistrovala, usmála se (alespoň mi to tak připadalo, vzhledem k vzdálenosti to ale mohl být klam) a šla mi naproti.

Připadala mi tak nějak při vědomí, žádný skelný pohled do dálky, žádný nepřítomný výraz, ale normální tvář hezké dívky na obvyklé procházce lesem.

„Ahoj,“ řekl jsem jen tak, nějak jsem začít musel a nebyl jsem si jistý, zda si mě od posledně vůbec pamatuje.

„Jdete za mnou?“ zeptala se tak samozřejmě, jako bychom byli domluvení.

„Jdu, nějak mi to nedalo, myslel jsem na vás.“

„A proč?“

„Jste hezká a zdá se mi smutná.“

„Řeči se vedou a voda teče,“ řekla neurčitě a já nevěděl, co na to říct, ani co si o tom myslet.

„To říkala jenom tak?“

Místo odpovědi se jen usmála a pomalu došla až ke mně. Byla tak blízko, že jsem cítil její vůni (nepoznám, co to je, ale voněla hezky). Otočil jsem se k ní a můj pohled zavadil o její a při pohledu do tmavě modrých, hlubokých očí jsem nevydržel a políbil jí.

Čekal jsem, že ucukne, ale přitiskla se na mě tak, že nebylo úniku.

Stáli jsme tam dobrou půlhodinu, když se ode mě najednou odlepila. „Já už musím jít,“ pustila se, a ač jsem se jí snažil zadržet, šla rychle a rozhodně jako buldozér, který nesnese odpor.

„A kam vlastně jdeš?“ procedil jsem dýchavičně, šla opravdu rychle.

„Domů, mám ještě práci.“

„Doma?“

„Ne, na měsíci!“

„Můžu s tebou?“

„Ne!“

„Třeba bych ti pomohl.“

„Nech toho, jeď domů a vykašli se na mě.“

„Ale proč, vždyť před chvílí jsme byli spolu, já to nechápu.“

„To bylo před chvílí, teď už spolu nejsme a já jdu domů. Stačí?“

Řekla to tak, že jsem zůstal stát na kraji lesa a díval se na její záda, jak se vzdalují vysokou trávou. Až mi zmizela za horizontem.

Stál jsem jako přimrazený a nic nechápal, když se z lesa za mnou ozval neskutečný ryk a najednou z lesa vyjeli na silnici ke Staré Vsi tři terénní motorky. Rychle se přibližovaly k vesnici a já byl jednu chvíli od nich sotva dva metry.

Byl jsem ale za stromem a tak mě zřejmě neviděli. Když se přehnali okolo, vyrazil jsem pěšinou v trávě za Markétou. Běžel jsem a těžce lapal po dechu, v běhání jsem zrovna žádný šampion nebyl.

Pěšina se po chvíli ztratila a já běžel po uválené trávě. Přede mnou byl Markétin statek a já si lámal hlavu, kudy se tam dostanu, když se tráva přede mnou zas uzavřela. Rychle jsem uvažoval, kudy ji projdu, ale šlo o čas, motorky mohly být tam.

Skočil jsem do vysokých stvolů a najednou jsem stál v jakémsi příkopě u hradby domu, kde jsme včera šli s Lukášem a Hankou. Vysoká tráva tedy tvořila jakou si hradbu, širokou sotva dva metry, a ta se dala snadno prolézt. Bylo zajímavé, že směrem od domu vypadala téměř neprůchodně.

Na úvahy však nebyl čas. Vyběhl jsem ke dveřím, ale žádnou motorku nezahlédl. Vešel jsem do dvora, kde byl strnulý klid, nikde se nepohnul ani lístek. V oknech tma a dveře byly zavřené.

Chvíli jsem váhal, ale nakonec zvítězila zvědavost. Potichu jsem otevřel dveře od traktu s pokojíčkem, který jsem přisuzoval Markétě a šoural se ke schodům. Z pokoje dole se ozývalo divné hekání, tam jsem jít rozhodně nechtěl.

Vyšel jsem po schodech a chtěl otevřít dveře pokojíku, když mě chytla něčí ruka na předloktí. Druhá ruka mi překryla ústa.

Beze slova mě vtáhla dovnitř a tiskla se na mě ještě víc, než v lese. Potom beze slova přešla k pohovce, její mírně natrhlé, kdysi bílé tričko křuplo ještě víc, když jsem se jí ho snažil přetáhnout přes hlavu. Naštěstí neměla náušnice.

23.

Stačil jsem si ještě uvědomit, že se pokoj od včerejška nějak změnil, ale všechny podobné úvahy se podezřele rychle rozplynuly.

Když jsem si uvědomil, že se venku smráká a já ještě ležím na kanapi ve statku, kde bych být vůbec neměl, první reakce byla doklusat co nejrychleji k autu a zmizet.

Jenomže to jde těžko, když vám leží něčí blond hlava na levé ruce a celkově jste propletení jako kořenový systém dvou staletých stromů.

Možná jsem se při těchto plodných úvahách vrtěl trochu jinak, než před chvílí, protože se Markéta taky zavrtěla a otočila se obličejem ke mně: „Přemýšlíš, jak zdrhnout?“ vyřkla přesně to, na co jsem celou dobu myslel.

„Za chvíli bude tma,“ řekl jsem duchaplně, nic jiného mě zkrátka nenapadlo.

„Manželka čeká?“

„Manželka ne,“ řekl jsem a díval se přitom, jak nad Pláněmi zapadá slunce.

„Nedržíš tě.“

„Já vím.“

„Takže svědomí? Je to vůbec možné?“ rozesmála se zlomyslně. „Pán neví co s tím. Nemám tě doprovodit na nádraží, aby ti neujel vlak?“

„Nádraží tady není a vlak nejede,“ chytl jsem se a změnil téma.

„Dík za informaci,“ odsekla a otočila se ke stěně.

„Jak to, že jsi před tím byla taková jako náměsíčná a teď nejsi?“

„Třeba jako zfetovaná?“

„To nevím, sám jsem nikdy nebyl, tak to nepoznám.“

„Nebyla, beru prášky na nervy.“

„Kvůli tomu klukovi, jak jsi s ním chodila?“

„Taky, a hlavně proto, že mě měl rád, ne jako někteří,“ mluvila sveřepě do zdi a mě se zdálo, že začíná vzlykat.

Zkusil jsem ji pohlédit po rameni, ale ucukla.

„Běž pryč,“ řekla tak důrazně, že jsem beze slova začal hledat trenýrky na zemi u postele.

„Viděl jsem nějaké motorkáře, co jsou zač?“

„Občas se tady prohánějí. Tenkrát tady měli akci a dole byla technoparty. Jezdili tady namazaní jako šílenci.“

„Myslíš, že to souvisí s tam tím?“

„To fakt nevím, ale jestli zjistím, že jo, uvážu mezi dva stromy drát, ať se podívají na asfalt zblízka,“ řekla nenávidně, až mi přeběhl mráz po zádech. Uvědomil jsem si, že je musí opravdu nenávidět a určitě mi neřekla všechno.

„A nevíš ještě něco, co by je pomohlo dostat, teda, jestli v tom mají prsty.“

„A proč tě to zajímá?“

„Chci ti pomoci.“

„A myslíš, že ti o to stojím?“

„Nevím, ale stejně se o to nikdo jiný nezajímá, tak proč bych to nemohl zkusit. Nikdo jiný ti s tím určitě nepomůže a ty budeš chodit dál na pařez a co z toho,“ zkusil jsem to a ona se chytla.

„Sice nevím, proč bych ti měla věřit, ale asi máš pravdu, že je to jinak k ničemu. Já jsem byla tehdy v lese s Davidem. Byli jsme někde v těch místech, kde jsem nedávno seděla. David se šel podívat k převisu, protože dole v kempu byla ta technoparty. Chtěli jsme se tam podívat.“

Měla tam být jedna dobrá kapela a tak si to šel poslechnout, je to tam slyšet, jako bys stál hned vedle. Zrovna jeli ti motorkáři a zastavili se, slyšela jsem hovor, možná s Davidem mluvili.

Potom už nic nebylo. Oni odjeli a David se nevrátil. Čekala jsem dlouho a kolem půlnoci tady snad dělali závody, jezdili na plný plyn sem a tam a řvali po sobě, neměla jsem odvalu vylézt na cestu a zeptat se, jestli ho neviděli.“

„Oni se s Davidem znali?“

„Já nevím,“ řekla tak, že jsem jí v tu ránu nevěřil ani slovo. Na to se Markéta posadila na posteli a omotala si deku přes řadra.

„A ten rozhovor, bylo to, jako že se hádali, nebo spíš jenom tak kecali?“

„Tak nějak obojí, hrčela do toho nějaká motorka a tak nebylo moc slyšet, vůbec jsem nerozuměla, co říkají.“

„Řekneš mi, jak se jmenoval a kde bydlel?“

„Snad jmenuje a bydlí, ne?“ řekla uraženě, ale hlas se jí zlomil. „David Žák, Kovářská 24, Bohušov“ dodala rezignovaně.

„Dík,“ řekl jsem už ve stoje. „Dáš mi telefon, kdyby něco?“

„Jo, já ti ho řeknu.“ Počkala, až vytáhnu telefon a jako stroj nadiktovala několik čísel. „Má tady auto, ale už nejedí, hledala jsem tam a našla tohle.“ Vstala a s dekou, zakrývající to nejhezčí se došourala ke stolu a jednou rukou (druhou tu deku přidržovala) se pokusila vytáhnout šuplík.

Než jsem stačil přiskočit na pomoc, zaklela a šuplík se vysypal na zem.

Při tom se na zem svezla i deka a já musel konstatovat, že je opravdu krásná. Před tím nebyl na zkoumání čas, takhle ve stoje a v celé kráse jsem ji zatím neviděl.

„Markéto,“ vykoktal jsem zmateně, ale ona mě sjela nenávislným pohledem.

„Co na mě civíš, sakra. Vezmi si tu šedivou složku a běž,“ řekla a já poslechl.

Strčil jsem to do kapsy a kvapně odešel.

Řekl jsem si, že nejlepší na zahlázení stop na těle bude pořádně si zaběhat a tak jsem vlezl do trávy a běžel až téměř k lesu. Lilo ze mě, i když už byl večer a nakonec jsem se ještě důkladně podrápal o šípek, který rostl v řadě v místech, kde jsem si krátil cestu k zaparkovanému favoritu.

24.

Nasedl jsem a nastartoval. Kolem statku jsem projel sotva krokem. V okně v patře se svítilo, jinak byl klid. Sevřel mě divný pocit kolem žaludku, ale to už jsem přidal plyn a hnal se přes spící obec domů.

Vlastně domů ne, pokud bych za domov nechtěl považovat byt na sídlišti, který můj rozhodně nebyl, ale který bych měl dnes už asi čtyři hodiny sdílet se Zuzanou. Jenomže mi to zase nevyšlo a navíc se mi po včerejším podivném mejdanu ani moc nechtělo. Ale slíbil jsem, že přijdu a sliby plním.

„Domluvili jsme si, že na mě počkáš ve Slávii,“ řekla Zuzana bezbarvým hlasem. To bylo zlé, pokud hystericky nekřičela, dalo se čekat ledasco.

„Nějak jsem se zdržel,“ odvětil jsem neurčitě.

„A ty si jako myslíš, že jsem tak zvědavá, jak jezdíš někam do zbořeniště zachraňovat nějakou vyšínutou holku? Co si o tom mám myslet? Nechceš se tam za ní odstěhovat? Určitě je mladá a dost blbá, abys s ní neměl moc práce, to ti určitě vyhovuje!“ začínala útočit a netušila, jak blízko je pravda.

„Zuzanko, tak to není, zajímá mě to, je to prostě dobrodružství, pochop to.“

„To těžko!“ urazila se a odešla do ložnice. Nepovažoval jsem za vhodné jít tam za ní, zřejmě by to nedopadlo dobře. Nenápadně jsem otevřel dveře na chodbu, abych se tiše vytratil, když se spustila bouře, jako na otevřeném moři.

„Takže ty chceš zdrhnout, no já zírám. To ti nestojím ani za omluvu, myslíš si, že přijedeš v noci, něco mi tady nakecáš a vypaříš se? Nejlíp někam do zbořenin za tou svojí pošahanou děvkou?“

„Zuzko, uklidni se, zdálo se mi, že se mnou nechceš mluvit, zavřela ses přece v ložnici a....“

„A co jako, že jsem se zavřela, můžu si tady dělat, co chci! Neměla jsem se tě snad zeptat, jestli můžu?“ začínala útočit mimo téma, což jistě znamenalo, že je asi hodně naštvaná. Raději jsem opatrně zavřel dveře od bytu, jejichž kliku jsem stále držel v ruce.

„Proč to zavíráš, myslíš, že jsem ještě po tom všem na tebe zvědavá?!“

„Myslel jsem, ať nerušíme sousedy,“ řekl jsem jako by nic, abych ji uklidnil.

„Co je mi do nich, jsem tady doma! A ty si jako myslíš, že teď bude všechno v pohodě, jo? Tak to se teda pleteš. Já na tebe nebudu čekat, až se uráčíš přijet z nějakého blbého lesa. Že se tady u mě budeš roztahovat, abys nemusel dojíždět z té svojí předpotopní plesnivé chalupy, ne?“

„Já jsem tady být nechtěl, ale ty jsi nechtěla ke mně,“ zmohl jsem se na chabý odpor, přece jenom mě začínal opouštět klid. Najednou jsem si připadal, že jsem s nějakou cizí ženskou a chtěl jsem pryč.

„To určitě, do té tvojí barabizny s latrínou a kdo ví, čím ještě! Princ z nemanic, s holým zadkem.....“ začala téměř pištět, ale já rychle uchopil kliku a vyrazil na chodbu. Neměl jsem nervy čekat na výtah, nechtěl jsem svítit, takže zbývalo po hmatu najít první schod a vyrazit.

Najednou se chodba zlověstně rozsvítila a nade mnou zaječela siréna jako z parníku: „Kam jdeš, sakra!“

Neodpovídal jsem a šel dál. Najednou se rozběhla po schodech a skočila mi kolem krku. „Nemůžeš odejít, slyšíš, já tě nepustím,“ řvala mi do ucha, až mi málem praskl bubínek a přitom mě přiškrtla. Nikdy by mě nenapadlo, že má takovou sílu.

Pokoušel jsem se rozmotat její křečovitě ruce, zatímco jsem si kryl pravé ucho, protože nepřestávala rvát. Zpátky jsem rozhodně nechtěl. Sebral jsem všechnu sílu, co mi ještě zbyla, rozevřel její chapadla a prudce ji odstrčil.

Prudce jsem vyrazil, bral schody po dvou a z posledních čtyř rovnou skákal. Naštěstí za mnou neběžela, ani neřvala. Když jsem se dole na chvíli zastavil, slyšel jsem vzlykot. Naproti mně se šoural starší pán s jezevčíkem a zdálo se mi, že se chápavě usmál.

Pokusil jsem se úsměv opětovat, ale spíš jsem předvedl nepěknou grimasu a vrazil do skleněných dveří, které se ochotně otevřely a vypustily mě ven. Pod kandelábry s oranžovým osvětlením mě najednou zalil jakýsi všeobjímající klid.

Večer jako stvořený pro lásku.

Nasedl jsem toho večera podruhé a nastartoval. Kolem bloku jsem projel sotva krokem. V okně v sedmém patře se už zase svítilo. Sevřel mě divný pocit kolem žaludku, ale to už jsem přidal plyn a hnal se okresním městem domů.

Zacouval jsem ke stodole a vešel dovnitř. Chaloupka mě přivítala útulným klidem. Najednou jsem pocítil hlad a žízeň. V ledničce leželo osamělé máslo a na polici půlka starého chleba.

Na žvýkání by to asi nebylo, ale podařilo se mi za chvíli nasmažit mísu topinek. Vzal jsem si ji spolu s hrnkem čaje ven, na lavičku na zápraží, kde kdysi sedávala babička s dědou. Nade mnou hvězdy, nerušilo je žádné jiné (oranžové) světlo, jako ve městě.

Byla nádherná letní noc, jako stvořená pro vášeň a já si na nedostatek obojího nemohl stěžovat. Když jsem dopil a dochroupal, slastně jsem spočinul na staříčkém proleženém kanapi. Rozhodl jsem se, že zítra pojedu na kole a vzápětí usnul jako špalek.

25.

I ráno bylo jiné než ve městě. Ještě před budíkem mě otevřeným oknem probudili ptáci, takže jsem v klidu posnídal a vytlačil kolo ze stodoly. Dnes jsem cítil jakousi ukrytou energii, kdo ví, co to způsobilo, jestli noční hádky, nebo to před tím.

Zatímco jsem zvolna roztáčel pevně vypletená kola jako mohutné setrvačníky a přímo cítil lehkost jejich rotace na asfaltu, kolem se míhala nádherná krajina a já si stejně, jako už mnohokrát uvědomil, že bydlím v opravdu krásném prostředí a leckdo by mi mohl závidět.

Vánek mi lehce ovíval tvář, daleko jemněji, než by ji hladila ženská ruka a ten pocit jsem právě potřeboval. Trochu jsem od včerejška na ženy zanevřel a teď jsem si pro sebe opakoval, že příroda a kolo jsou rozhodně lepší, než všechny ženy a dívky světa.

Tak jsem projel dvě vesnice a vjel do okresního města. Hned na prvním kruhovém objezdu jsem si byl náhle jistý, že i kdybych teď zavřel oči, poznal bych to místo bezpečně.

Moje plíce totiž zhluboka nasály, jak už to plíce cyklistů i jiných sportovců dělají, odér z výfuku rozjíždějícího se nákladáku. Tento smrad je nezaměnitelný a při velmi nerozumném přímém vdechnutí mi pořádně zvedl žaludek. Měl jsem co dělat, aby snídaně neskončila na chodníku a potom, abych tam neskončil sám.

Do práce jsem dojel pomalu a klidně, v umývárně se umyl a plný energie začal pracovat. Před jedenáctou jsem už nevydržel čekat na obědní pauzu a utekl za Lukášem do opravny jízdních kol.

„Zdar, tak co, jdeme na to?“ volal na mě ode dveří.

„Jasně!“ potvrdil jsem v první chvíli, ale pak mi to došlo. „Já jsem vůl, přijel jsem na kole,“ přiznal jsem sklesle.

„No to já taky. Ale já auto brát nemusím. Jsi v pohodě?“ odhadl mě Lukáš, hned na mě poznal, že něco není v pořádku.

„Asi jsem něco zvorál.“

„Jasně, takže to konečně vybal, ať se můžeme domluvit, co dál.“

„Asi jsem se rozešel se Zuzanou, udělala mi scénu, když jsem přijel pozdě.“

„Jako předevčirem, jo? To kecáš.“

„Tak jo, jel jsem tam ještě včera, myslel jsem, že to stihnu, než se vrátí z práce, ale nevyšlo mi to, naštvála se, no znáš to,“ nechtělo se mi říct všechno, ale Lukáš byl nekompromisní.

„To je málo, muselo se stát ještě něco, to poznám. Jestli jsi tam Markétu znásilnil, případně zabil tu šílenou babku, řekni to raději hned, je to polehčující okolnost.“

„Bábu jsem nezabil a to druhé bylo jinak, chtěla sama,“ kapituloval jsem neochotně.

„Co?!“

„Prostě se to tak nějak vymklo, mluvila se mnou a byla úplně normální, byli jsme ve statku a pak jsme se trochu pohádali...“

„Děláš si srandu?“ Vykoktal ohromeně Lukáš

„Ne, chtěla, abych tam šel a potom mi dala nějakou složku, prý to s tím souvisí.“

„A co v ní bylo?“

„Já nevím, zapomněl jsem na ni,“ koktal jsem jako totální pitomec.

„Ty jsi pitomec,“ potvrdil Lukáš to, co jsem si myslel. „A kde ji máš?“

„Markétu? Ta je asi doma, ne? Kde by byla,“ odpověděl jsem duchaplně.

„Myslím složku, vole.“

„Asi doma, nebo zůstala v autě, já nevím,“ marně jsem vzpomínal, kde jsem ji nechal, zatímco mě Lukáš pozoroval s výrazem psychiatra, který právě diagnostikoval těžkou poruchu osobnosti. Naštěstí právě přicházel zákazník a tak jsem slíbil, že přijdu po práci kolem třetí odpoledne.

26.

Ve tři hodiny odpoledne jsem rozvážně vykročil přes náměstí.

„Vejdí, proutníče,“ oslovil mě Lukáš na dálku, z otevřených dveří a já cítil, jak mi spadl kámen ze srdce.

„Byla to náhoda,“ řekl jsem skromně, za což mě odměnil hurónským smíchem, který bylo slyšet určitě až do samoobsluhy v přízemí.

„Dost jsem o tom všem přemýšlel,“ začal a já v duchu dodal, že mě to vůbec nepřekvapuje, „a vyšlo mi, že musíme oba jet na kolech k tobě a zjistit, co je ve složce. Ale já můžu až v pět. Z toho plyne, že pojedíš sám a zavoláš mi, cos objevil a podle toho buď přijedu za tebou, nebo nastartuješ a vyzvedneš mě tady.“

„To by šlo, tak já fičím.“

„Si myslím, a kdyby tě cestou zase sváděla nějaká koketa, pošli ji za mnou.“

„Provedu. Můžeme zase zaangažovat Hanku, ať nejsi škodný.“

„Tvůj přístup sice oceňuji, ale nevím, co ona na to, protože o tvých záletech doposud nic neví a možná bude mít obavu, že to se mnou nebude lepší.“

„Pokusím se jí nastínit, že jsi úplně jiný než já, to by mohlo pro začátek stačit, než se všechno dozví.“

„Prosím tě, raději do ničeho už nezasahuj a jeď pro tu složku,“ ukončil teatrálně rozhovor a já se odporoučel. V práci jsem se převlékl a vyrazil.

Tentokrát to nešlo samo, protože cesta zpět vede do kopce a vnímání krásy tudíž mírně kalila námaha, také provoz byl znatelně hustší, než ráno, takže jsem dojel a pod sprchou rozjímal, jestli pojedu zítra zase.

Předpokládal jsem, že složka zůstala v autě a také tam ležela hozená na zadním sedadle. Donesl jsem ji do kuchyně a u stolu opatrně otevřel.

Byly tam doklady Davida Žáka, techničáky na škodovku ze stodoly a na dvě motorky. V průsvitné kapse byly složené dvě mapy – vojenské speciálky s tužkou vyznačenými trasami a body, ale nebylo mi jasné, co znamenají.

Napadlo mě jediné, zajet do Bohušova, anebo zkusit některé body, vyznačené na mapě? Případně navštívit Markétu? Ale poslední možnost jsem raději zavrhl, včera při odjezdu to nevypadalo, že by o to stála.

Zavolal jsem tedy Lukáše.

„Tak jo, zajedeme k němu domů, jak říkáš, to se mi zdá nejrozumnější. To ostatní asi nestihneme, ale zkusit můžeme,“ takže bylo rozhodnuto.

Ve zbytku času jsem pobral všechny mapy, které se mohly hodit, a zkoušel porovnat s mapami ve složce. Nakonec z toho vyšla jedna pískovna hned za městem a dva bývalé lomy přímo v prostoru.

Jedno z míst se mi však nedařilo najít a tak jsem ještě na chvíli zapnul počítač a na internetových mapách odhalil jakýsi plechový hangár na konci Býkovic. Snad se jednalo o nějaké staré skladiště, protože rok stará fotomapa zobrazila úplně rezavou střechu v rozkladu. Vůbec bych se nedivil, kdyby byla pořádně děravá a stěny určitě také. Když už jsem to zapnul, našel jsem taky dům, kde měl bydlet.

S Těmito poznatky jsem nasedl a hnal se k obchodnímu domu, kde se špatně parkuje, takže jsem doufal, že Lukášovi nepřišel na poslední chvíli zákazník, který by zhatil okamžitý odjezd a já bych tak přišel o celých deset korun.

Naštěstí se nic takového nestalo, Lukáš postával vzorně u chodníku, takže výprava mohla začít. Jeli jsme rychle po čtyřproudové komunikaci na Olomouc a vymýšleli, jak to uděláme u Davida doma.

Dalo se totiž předpokládat, že jeho rodina, o níž zatím zhola nic nevíme, nebude z naší návštěvy nijak nadšená a možná nás hned od vrátek vyrazí.

„Ani bych se jim nedivil, kdyby se tobě ztratil někdo z rodiny, třeba brácha, taky bys neskákal radostí z dvou pitomců, kteří se na něj přijdou vyptávat,“ soudil celkem oprávněně Lukáš.

„Navíc, když se dlouho neobjevil, třeba zavolali policajty a ti jim určitě řekli, že mají zavolat, kdyby se kolem toho někdo motal.“

„Máš recht, musíme se ptát na něco jiného. Co takhle na Markétu, ty bys ji věrohodně popsal, určitě jsi nezapomněl, jak vypadá ze všech stran,“ rýpal do mě a nevymyslel naprosto nic.

„No to je fajn, že takhle uvažuješ, zkus vymyslet něco použitelného.“

„Jasná věc, jedeme přece kupovat motorky, má dvě, ne?“

„To by šlo, co je to vlastně zač?“

Lukáš se nahnul dozadu a vytáhl technické průkazy obou strojů. „Jsou to vlastně už veteráni, chlapec mi začíná být sympatický. Stará panelka a novější čtverka. To on asi sbíral, když jezdil i stovkou škodovkou.“

„Třeba se ho zbavil konkurenční gang, ne? Nejsme v Americe, Luky.“

„Tak někomu přebral holku, říkal jsi, že je dobrá.“

„Nerej furt.“

„No tak dobře, jedeme koupit motorku a nic nevíme.“

27.

Mezi tím jsme dojeli téměř k cíli. Chvíli jsme se motali po náměstí, než se mi podařilo správně odbočit do velice úzké uličky, takže jsem raději zase vycouval a zaparkoval u nějaké vysoké zdi, připomínající omítnutou hradbu. Nahoře se leskly zabetonované zelené a hnědé střeby, zřejmě z pivních lahví.

„To by mě zajímalo, co tam schovávají, že jim nebylo líto zálohovaných flašek,“ procedil jsem tiše. Ulice byla ponurá, u zdi stály už tisíc let jakési pískovcové patníky a naproti řada miniaturních domků s malými okny. Vypadaly, jakoby na ně někdo šlápl.

Jejich zdi se směrem nahoru mírně zužovaly a vesměs prozrazovaly značnou vlhkost. Otevřeným oknem jednoho z domečků se linula ven zatuchlina, smíchaná s kdoví čím. Příjemné to rozhodně nebylo.

Číslem dvacet čtyři ulička končila a cesta v těch místech byla zarostlá trávou, jakoby se po ní vůbec nechodilo. Zvonek jsme nenašli a tak Lukáš zkusil zaklepat na okno.

Nedělo se nic.

V sousedním dvorku zaštekal pes jakýmsi nakřáplým hlasem, možná z obojku, který ho škrtil, když se chtěl rozběhnout a zapomněl, že je uvázan řetězem k těžké boudě.

Chvíli jsme postávali a klepali, až v domku se psem vrzly dveře a vyšla žena v tepláčkách. Určitě jí ještě zdaleka nebylo třicet a rozhodně nebyla škaredá, ale působila nějak zanedbaně.

Matné vlasy měla stažené obyčejnou gumičkou, tepláky dost vytahané a pleť v obličejí matnou. Pihy se jí ztrácely pod boláky akné, mezi nimi vystupoval hezky tvarovaný nos. Nepřehlédnutelné však byly její oči, hnědé a hluboké, ke zchátralému zevnějšku se vůbec nehodily.

„Co si přejete, tam nikdo nebydlí.“

„Chtěli jsme se zeptat na motorku, prý tady bydlí pan Žák a má starou dvěstěpadesátku. Zajímáme se o veterány,“ omluvně jsem se usmál, abych vzbudil důvěru.

„Ty patří manželovi, ale není tady a nic neprodává.“

„Manžel? Vy jste paní Žáková?“ zeptal jsem se udiveně.

„A kdo bych jako měla být?“

„Vlastně jo, promiňte. A kdy přijde? Máme to skoro sto kiláků a můžeme počkat ve městě,“ zkoušel to Lukáš, dívka se však stále dívala nedůvěřivě.

„Nepřijde,“ řekla stroze.

„Jako vůbec?“ odpověděl Lukáš s údivem.

„Vůbec.“

„Počkejte, nedalo by se to nějak udělat, opravdu to není zrovna blízko. Nechceme vás obtěžovat, jdeme jen kvůli té motorce,“ snažil jsem se na ni zapůsobit. Mezi tím vyšla starší žena v jakémsi plášti a ptala se, co chceme.

„Tak jim to ukaž. Co s tím asi tak budeme dělat? Když to koupí, bude o starost míň,“ řekla drsným hlasem a zase odešla. Mladá žena se kysele zatvářila a při tom řekla „no tak pojďte.“

Šla k neobydlenému poslednímu domku a odemkla visací zámek na dřevěných vratech. Jak je otevírala, začaly se vyvracet a musel jsem je rychle zachytit. Naše průvodkyně přitom ztratila rovnováhu a plnou vahou se mi opřela o hrudník.

Řekla „promiňte“ a obrátila ke mně své laní oči, takže jsem se chvílku vzpamatovával. Vůbec nebylo nepříjemné, že jsem ji měl chvíli tak blízko a ještě chvíli jsem cítil její vůni, což se vůbec neslučovalo s jejím zevnějškem.

Zasadil jsem vrátka do jakéhosi dolíku, ve kterém se otáčel trám. Nahoře byl uchycen rezavou páskovinou a celé to vypadalo na rozsypaní.

Všiml jsem si, že v otevřené poloze, tak, jak jsem branku zasadil, držela zcela přirozeně, dokonce měla v hlíně vytlačený dolík. Jakoby se hodně dlouhou dobu vůbec nezavírala.

Dívka nás vedla špinavým dvorkem ke stodole, jejíž vrata byla podepřena kůlem, ostatně celý domek držel pohromadě jen silou vůle. Šikovně nadzvedla malá dvířka a objevila se hromada harampádí, v níž postávaly obě staré motorky, řádně zaprášené. Hned u vrat stála třetí, o dost mladší.

Vypadala na závodní enduro, nastříkaná šedozeleňou barvou. Nikde žádná značka, ale vypadala dobře. „Co je tohle?“ zeptal se Lukáš.

„Nějaká kroska, manžel s ní jezdil do lesa.“

„Mysleli jsme, že motorky budou pojízdné, ale vypadá to, že nejely už delší dobu,“ řekl jsem a nadzvedl prkno, kryjící sedadlo třístapadesátky. Sedlo pod ním bylo rozpraskané a vyhřezlý molitan plesnivý.

„Takže nechcete?“ zeptala se netrpělivě.

„Kolik za to chcete?“ vmísil se do hovoru Lukáš.

„To nevím, musíte s manželem. Vlastně to nejde, není tady. Já nevím, kolik nabízíte?“

„Já bych za panelku dal kolem pěti, je docela rezavá, bude to chtít renovaci,“ chytil se Lukáš.

„Když tak bych vzal tu druhou,“ řekl jsem, „za to samé.“

„Já fakt nevím, raději se ještě zeptám, přece jenom tomu nerozumím.“

„Nechceme vás nijak tlačit, pokud váš manžel přijede za delší dobu, můžeme se přece domluvit přes telefon, to není problém. Ať to vyřeší on, stroje jsou stejně asi jeho, ne?“ zkoušel jsem ji natáknout a ona po chvílce mlčení kapitulovala.

„On už asi nepřijde, od léta o něm nic nevíme.“

„Jak to, ztratil se?“ naoko užasl Lukáš.

„Nevím, možná.“

„A to o něm fakt nic nevíte?“ díval jsem se na ni a ona sklopila své hezké oči.

„Nevím, často jezdil tady na té motorce a jednou se nevrátil.“

„Nevypadá poškozeně, podrápaná je sice dost, ale je to terénní stroj. Na bouračku to nevypadá, že Luky?“

„Motorku našla policie tady nedaleko, kousek od přehrady opřenou o strom.“

„Tam to znám, jede se přes most a přehrada se objíždí z jedné strany po asfaltu a z druhé jsou vyjeté koleje a nějaký tábor pro děti,“ řekl Lukáš, zatímco prohlížel motorku.

„Říkali jste, že jste z daleka?“ řekla velmi nedůvěřivě a celkově to vypadalo, že nás brzy vyhodí.

„Jsme od Nového Jičína a sem občas jezdíme na kole, když se prostor otevře. Kromě toho máme rádi motorky, ale ty starší. Na tomhle jsem v životě neseděl,“ dodal jsem pravdivě a doufal, že se uklidní. Podíval jsem se při tom významně na Lukáše a ten zřejmě pochopil a řekl velmi přesvědčivě:

„Já jsem dřív jezdil na podobné, ale nemám na to peníze a navíc mě štve, že se při tom všechno okolo ničí.“

„Víte co, já vám dám telefon a když se ozvete příští týden, můžeme se domluvit,“ uzavřela paní Žáková naše dohady. Napsal jsem si číslo a u jména se chtěl ujistit: Takže jste paní Žáková, že?“

„Jo, Žáková Markéta.“

28.

S Lukášem jsme se na sebe podívali. Nedalo mi to a hned jsem se ptal: „A jak s tou motorkou vyjížděl, když je to tady tak špatně přístupné a vlastně bydlíte vedle?“

„On pochází z toho domku vedle, já jsem ze Staré Vsi. Tenhle domek jsme koupili a začali opravovat, takže zatím bydlíme u jeho rodičů.“

„To máte asi těžké,“ řekl jsem účastně.

„To je snad jedno, ne?“ odsekla a otočila se na druhou stranu, rychle vyšla ze stodoly a za zídka se opět rozštěkal neviditelný ořech.

Pomohli jsme jí zavřít těžkou dřevěnou branku.

„Kdybyste cokoliv potřebovala, já vás prozvoním, Jan Horník, uložte si to.“ Podíval jsem se na Lukáše a on kývl a také dal svoje číslo.

„Proč je tady ten vysoký plot a na něm střepy?“ zeptal se ještě.

„Je tam blázinec.“

„Takže kdyby utíkali, tak se pořežou?“ nechápavě jsem zíral na střepy.

„Ale ne, lezli tam místní a kradli, tady je taková zvláštní skladba obyvatel. Ty střepy jsou jenom tady, na druhé straně je ostnatý drát,“ řekla a tak jsme se rozloučili. Když jsme si podávali ruku, podívala se jako raněná laň.

„Až je mi jí líto,“ řekl jsem už připoutaný, s klíčkem v zapalování, připravený vyrazit.

„Markéta, člověče, koho jsi to vlastně sbalil?“

„Taky mě to napadlo, je to celé takové divné. Tady má ženu Markétu, ve Staré Vsi má Markétu milenkou, která na něj chodí čekat do lesa, chápeš to?“

„Ne, ale měl bys někam poodjet, začínáme být v centru dění,“ nadhodil Lukáš ironicky a já se podíval do zrcátka. Za námi tlačili dva snědí chlapi v rozervaných montérkách kárku s železným šrotem a z oprýskaného domu přes ulici k nim přicházeli další a něco na nás pokřikovali.

„To je ta skladba obyvatel, chudák holka, tady bych bydlet nechtěl. Dej zpátečku a trochu je prober, jinak ti naloží auto a odvezou ho na šroťák,“ žertoval Lukáš, ale mě do smíchu nebylo. Zařadil jsem zpátečku a rychle projel kolem hloučku, který se stále rozrůstal.

Na náměstí už po nich nebylo ani památky. Zastavili jsme, abychom dohodli další postup.

„Kdyby se upravila, byla by taky hezká,“ řekl jsem si spíš pro sebe, ale Lukáš se toho hned chytil.

„Nepřeháníš to trochu? Jednu Markétu jsi skolil, teď si děláš zálsk na druhou. Kamaráde, ty možná nejsi cyklista, ale skokan.“

„To jsem přesně čekal, že řekneš. Nikoho nebalím, jenom říkám, že by mohla být hezká, kdyby o sebe dbala. Třeba nemůže, protože ji ta stará mūra drží zkrátka, tchyně to tak občas dělají.“

„Myslíš, že je to pravá Markéta ze statku? A kdo je potom ta blondýna?“

„To kdybych věděl. Třeba tahle není ze statku, co já vím. Možná, že ve Staré Vsi žijí další čtyři Markéty a třeba jsou dokonce všechny obarvené na zrzavo,“ odpověděl jsem bezradně. „Nemrkneme se radši na tu pískovnu, když už jsme tady? Příště zase pojedeme shora přes Prameny, nebo tak nějak.“

Lukáš jen mlčky pokýval hlavou a tak jsme vyrazili. Vjezd do pískovny nebyl zrovna pohodlný. Rozježděná cesta začínala těsně u jakéhosi statku. Když jsme na ni zahrnuli, díval se na nás nevraživě chlápek tak asi v našem věku, oblečený v montérkách a po chvíli se objevila podobně oblečená žena s šátkem na hlavě, z něhož trčela rezavá hřiva.

Čekal jsem, že bude Lukáš mít zase řeči, ale jen se tiše zasmál. Po několika metrech se koleje, vyjeté v blátě a teď ztuhlé na kámen prohloubily tak, že se osobním autem nedaly projet. Museli jsme pěšky.

Vjezd chránila rezavá závora bez zámku, která se dala pěšky pohodlně z boku obejít. Učinili jsme tak a vstoupili do úzkého kaňonu se stopami všech možných vozidel a náležitě rozrytým povrchem.

„Mohlo by to být super na táboření, kdyby to nezničili,“ neubráníl jsem se myšlence při pohledu na svahy, kde se snažily uchytit břízky. Na protější straně rostly borovice a jejich kořeny vytvářely pletence v pískovém podloží.

„Nebude tam dole nějaká voda?“ řekl Lukáš a ukázal na větší shluk podrostu, v němž rovněž dominovaly břízky. Ušli jsme asi sto metrů a otevřel se nám pohled na kdysi možná nádherné údolíčko s jezírkem uprostřed.

„Taková škoda,“ neudržel jsem se při pohledu na rozrytou trávu u jezírka.

„To jo, jak někdo dokáže všechno zničit, to snad není pravda.“

Sešli jsme níž a dívali se do čisté vody na dně bývalého lomu. Obešli jsme pískovnu dokola a vydali se nazpátek. Ještě jednou jsem se ohlédl u závory a přišlo mi, že je tady víc smutných lidí a zničených míst, než by si zdejší zajímavá krajina zasloužila.

Od statku se blížil chlap v montérkách a nevypadal, že si chce popovídat. Zastavil se u auta a našťvaným hlasem křiknul: „Vy patříte k nim?“

„Ke komu?“ odpověděl hodně nahlas Lukáš.

„K těm kreténům na motorkách, co tady dělají bordel. Co jiného asi.“

„Ne, jenom tudy projíždíme, pískovnu jsme našli na mapě a chtěli se podívat. Je to hrozně zničené.“ odpověděl Lukáš mírněji.

„Jo, to je. Kdysi jsme si tady chodili hrát, bylo to nádherné. Dole byla bouda a tam jsme měli klubovnu,“ dodal muž rezignovaně a mávnul rukou.

„Kolik jich sem jezdí,“ zkusil jsem se něco dozvědět.

„Čtyři, pět, i když poslední dobou míň.“

„Prý se nějaký ztratil, nebo jak to bylo?“

„To jste slyšeli někde v hospodě, ne? Ztratil se můj spolužák. Ten taky jezdil, ale do prostoru. K nim nepatřil, i když od nich měl motorku a asi se občas bavili. Sem vlastně taky někdy přijel, ale slušně, bordel nedělal. A co vás to zajímá?“

„Prý tady někdo takový prodává nějaké staré motorky, tak jestli to není od něj, když se ztratil,“ odpověděl Lukáš.

„Možná jo, něco měl. Ale jestli to Markéta prodá, těžko říct.“

„Peníze se hodí, pokud je sama, ne?“

„To jo, má to těžké, holka. S bábou se moc nemusí a nemá kam jít, možná, že bude ráda, když dostane nějakou kačku. Je to za náměstím, taková úzká odbočka kolem bývalého zámku, co je teď cvokárna.“

„Tak to zkusíme, že jo Honzo, díky za tip,“ rozloučil se i za mě Lukáš.

„Stejně je to divné, člověk se přece nemůže jen tak ztratit,“ řekl jsem už z otevřených dveří favorita, „i když je tady ten prostor.“

„Jo, ono se říká lecos. On byl David dost na holky, a tak ho mohl někdo sejmout, kdo ví, co v tom bylo,“ mávl rukou. „Kdyby něco, najdete mě tady, jmenuju se Jarda Zavazel.“

Rozloučili jsme se mávnutím ruky a po složitém vycouvávání z hlubokých a tvrdých kolejí jsme vyrazili zpátky k náměstí.

29.

„Tak teď bych nejradši našel tu blondátou Markétu, ohnul ji přes koleno a dal jí pořádně na zadek,“ vyjádřil jsem tak své dosavadní pocity z pátrání.

„Já vím, nejlépe na holou, to je ti podobné. Průzkum by nebyl od věci, ale odsud je to daleko. Leda zkusit projížďku prostorem a doufat že nás nechytí armáda,“ děl Lukáš a zkoušel moji odvalu jakožto řidiče bojového vozidla před akcí.

„Já vím, kolem bývalého družstva ke kótě, sakra, takhle ve všední den odpoledne, leda bych to svedl na tebe, jako že jsi špatně navigoval.“

„Jó, klidně, budu tvrdit, že jedu za kamarádem na chatu do Mlynářské a spletl jsem si cestu.“

„Přes Mlynářskou by to bylo blíž, ale je tam víc vidět.“

„No právě. To chci vidět, jak tohle skončí.“

Vyjeli jsme zase přes náměstí a kolem uličky, kde bydlel David se svou ženou Markétou, pořád rovně, minuli jsme včelín, u něj ceduli se zákazem vjezdu do vojenského újezdu a konečně vjeli do hustého lesa.

Za první zbořenou vsí, jejíž název Laskavec se na prostřílené ceduli udržel pravděpodobně jen souhrou náhod, jsme odbočili doprava, s tím že na této komunikaci rychle projedeme celé území.

Silnice byla čím dál horší a začínala mě zmáhat únava. „Luky, i kdyby tam ta první Markéta byla, asi bych se na nic nezmohl, jsem zralý tak akorát do pelechu.“

„Jestli usneš za jízdy, určitě se prospíš v márnici, tam budeš mít klid.“

„Budeme tam asi dva, takže by to neměla být taková hrůza.“ Podobně jsme žertovali, zatímco jsem se sice soustředil na výmoly vojenské silnice, ale do zrcátek už moc nenahlížel. A to byla chyba. Znenadání se kolem nás přehnal terénní motorka.

Konečně jsem se podíval za sebe a uviděl v zrcátku další dva. V neskutečném kraválu nás doprovázeli, což se nám ani trochu nelíbilo, ale nevěděli jsme, co s tím. Zvláště, když se zprava přes louku přihnul další, přidal se k tomu před námi a něco mu rukou ukazoval.

„Doufám, že si nás nedají k svačině,“ žertoval Lukáš, ale bylo vidět, že je nervózní. Samozřejmě nebyl sám, ale musel jsem řídit a tak mi na přemýšlení nezbyvalo moc času.

„Ještě by se to dalo zkusit jinak, za chvíli budeme u odbočky na Luby, pokud tam nebude spuštěná závora, projedeme ven z prostoru, na hlavní si snad netroufnou, tam jim ujedeme,“ vysvětloval jsem svůj plán útěku.

„Asi to bude lepší. Nemuseli by být přátelští a je jich o trochu víc.“

„Taky mohli jet za námi, co když nás viděli v pískovně, nebo s nimi mluvila druhá Markéta (nevědomky jsme si je očíslovali).“

„Myslíš, že si jako jedou pokecat. Jasně, hele, viděl jsem v jednom filmu, jak zdrhali v autě motorkářům, a když to nešlo, tak je tím autem přejeli,“ uchechl se naoko Lukáš a já měl opravdu co dělat, abych se nezakuckal smíchy.

„Jen vtipkuj, vole, chci tě vidět, až dostaneš první ránu.“

„Copak o to, ale víš, že motorkáři rádi rozbíjejí starší auta basebalovou pálkou. Taky prý zkoušejí, kdo první prorazí přední sklo pěstí a tak si hezky hrají, až už není co rozbíjet,“ provokoval vytrvale, ale našťěstí se blížila odbočka.

Naneštěstí chlapci před námi zastavili. Ten vlevo dokonce slezl a vyrazil směrem k nám. Vyřadil jsem rychlost a favorit začal zpomalovat. Něco na nás mával a já se soustředil

na správné načasování. Lukáš instinktivně zamáčkl kolík na dveřích a centrální se postaral o ostatní.

Nebyl čas přemýšlet, vybral jsem si chvíli, kdy byl chlápek u levého předního blatníku a kamarád mu zatím držel jeho motorku za řídítka. Tyhle motorky totiž stojan někdy nemají.

To byla chvíle pro nás. Vrazil jsem tam jedničku a vyrazil. Chlap naštěstí uskočil a já se snažil vyhnout motorkám levými koly v travnaté krajnici. Buď jsem je trochu štrejchnul, nebo to on psychicky nevydržel, ale jistě vím, že spadly i s chlapem.

Pěkně to bouchlo o zem, ale to už jsme se blížili kosmickou rychlostí k silážním věžím Lubského vojenského statku. Proletěli jsme prázdnou vesnicí, kde žili pravděpodobně jen zaměstnanci vojenských lesů a statků a blížili se naštěstí otevřenou závorou ven do civilního světa.

„Ty vole, jsme venku, nikdo za námi. To je paráda. Ani nechci myslet na to, co by bylo, kdyby ta závora byla zavřená,“ od radosti téměř křičel Lukáš, až jsem málem ohluchl na pravé ucho.

„Museli bychom je přejet jednoho po druhém,“ samozřejmě jsem kecal, ale teď už to šlo. „Kam se vůbec poděli, proč nejeli za námi?“

„Nevím, vypadalo to, že chtějí, ti dva zezadu se rozjeli po louce, ale ten, co šel k nám, na ně něco ukazoval rukama a pak už nevím.“

„Jedeme domů, ať si obě Markéty trhnou nohou.“

„Souhlas, jednu už jsi dostal a druhou ti přenechám, není to můj typ. Kdo ví, co má v těch odrbaných tepláčkách.“

„Hádej, co asi, neměl bys to vzdávat, Luky.“

„Jak jsem řekl, tohle je tvoje parketa, do ničeho mě netahej. Koukej neusnout a jed' rychle, ještě mě čeká cesta domů na kole.“

Měl pravdu. Navíc se začínalo šepit, a jak jsme klesali do údolí, temnělo okolí čím dál víc. Asi by se mi na kole teď nechtělo. „Hodím tě autem domů, kolo si vyzvedneš zítra.“

„Abych jel ráno autobusem, ne? Ty ses snad zbláznil. Hezky mě vyhod' u obchodu a já těch pár kiláků v pohodě dojedu.“ Mávl rukou, jako, že domluvil a tím byla věc uzavřená.

30.

Doma jsem vyprázdnil malou ledničku, o které jsem si vždycky myslel, že je pro mě tak akorát. Nezůstalo tam téměř nic, ale o to lépe se mi potom usínalo, zvlášť když jsem potom zdolal ještě dvě lahvové dvanáctky.

Tento stav však netrval dlouho, kolem druhé hodiny ráno jsem se probudil a ani za nic nemohl usnout. Obě Markéty mi tančily před očima jako rusalky, do toho se občas připeletl nějaký ten drsný motorkář a nakonec ježibaba, kymácející se zleva doprava na trůnu ze ztrouchnivělých prken.

Noc to byla hrozná. Po úplném procitnutí mě napadlo, že první Markéta může být falešná a z nějakého důvodu se za tu druhou vydává. Ale proč by potom čekala na Davida v lese? Že by opravdu byla pod vlivem nějaké omamně látky?

A ta druhá, proč se nevrátí? Tvářila se, že nemá kam, takže buď to je ze statku a ví, že je tam někdo jiný, nebo je to jenom shoda jmen a bydlela jinde. Možná bydlela u někoho, u koho teď bydlí někdo jiný, spíš nějaká jiná.

A kdyby přece jenom byla ze statku a věděla o té druhé (vlastně první) ještě před tím, než se povedený manžel ztratil?

Byly to všechno divoké myšlenky a noc nestála za nic. Krátce nad ránem se mi podařilo usnout, ale budík byl nekompromisní. Nebral ohledy na mou celonoční činnost. A nejen to, při představě jízdy na kole se mi dělaly mžítka před očima, ale v autě by to mohlo být ještě horší.

Nakonec jsem z bezpečnostních důvodů, že totiž na kole zabiju nejspíš jenom sebe, zvolil tuto variantu a po chvíli už velmi pomalu šlapal do okresního města. Jízda mě ukolébávala a měl jsem co dělat, abych občas stihl vytočit přední kolo směrem od příkopu, když se nebezpečně přibližovala, ale zase ne moc do cesty, kde zuřila ranní špička.

Práce mi nešla od ruky a hlava se neustále snažila spadnout na psací stůl, ani druhé kafe nepomohlo zahnat ospalost a nakonec se mi stejně vkrádaly do rozepsaných smluv události posledních dnů.

Nejhorší na tom všem bylo, že ač jsem se namáhal sebevíc, nebyl jsem schopen přijít na způsob, kterým by se dala zjistit totožnost žen ze Staré Vsi a Bohušova, se kterými jsme se setkali.

Byly to obě Markéty a stará žena ze statku. Napadla mě matrika, ale vzápětí jsem si uvědomil, že se tam nemusely narodit, mohly se přistěhovat, kdo ví odkud a tam mohly mít i trvalé bydliště.

Navíc bych se stejně asi k matrice nedostal, těžko říct, co bych si musel vymyslet, abych obelstil celý obecní úřad.

Ale nápad s obecním úřadem se mi nakonec nezdál tak úplně špatný. Vzhledem k tomu, že Stará Ves je docela malá, určitě se všichni znali a jistě znali i ty, kteří se přistěhovali. To bylo velmi pravděpodobné.

A tak se mi po chvílce vynořila vzpomínka na můj telefonát právě tam, když jsem si vymyslel, že sháním chalupu. Tenkrát mi přece úřednice, nebo dokonce místostarostka sama řekla, že bláznivá Markéta běhá po lese, nebo něco v tom smyslu.

Od té doby jsme o půvabné blondýně mluvili jako o Markétě, i když se nikdy nepředstavila. Ale později jsem s ní přece mluvil a nijak se proti tomu oslovení neohradila. Takže by to mohla být ona.

Pokud ne, musela by mít důvod, abych si to myslel.

Ale Markéta Žáková přece po lese neběhá, nebo snad ano? Vykrádá se tajně z plesnivé chaloupky a hledá manžela? Taky by mohla hledat něco jiného.

Blížila se přestávka na oběd a já cítil, že musím vypadnout. S Lukášem jsme byli domluvení na odpoledne, a jelikož jsem už neměl žádné závazky ke slečnám, nebylo třeba nikam spěchat.

Napadlo mě zavolat Hance. Jednak právě proto, že jsem zase nikoho neměl a dělal si určité malé naděje a taky proto, abych se s ní poradil, protože jako žena to možná uvidí v jiném světle, než já.

31.

Kupodivu hned neodmítla, jak se mi to u ní občas stávalo a dokonce navrhla jakousi novou restauraci pod podloubím, kde mělo být i květinářství, což jí připadalo náramně romantické. Samozřejmě jsem souhlasil a v určenou dobu postával před vchodem ověnceným popínavou rostlinou, jejíž název jsem neznal.

Dali jsme přednost venkovnímu posezení se slunečníkem. Ukázalo se, že je to zároveň cukrárna a tak si Hanka objednala palačinku s jahodovým přelivem, zatímco já dal přednost vepřové s knedlíky a zelím.

Když jsme si v očekávání polévky připili pivem, já velkým a moje společnice malým polotmavým, zeptala se sama po několika zdvořilostních frázích:

„Tak co tvoje zakletá princezna, už jsi ji osvobodil polibkem?“

Nechtěl jsem zacházet do podrobností a tak jsem opatrně odpověděl: „ani ne, princezny se rozmnožily a mají dost divoký doprovod, takže to tak snadné nebude.“

„Ale, snad ne sedmihlavý drak, nebo banda kardinálových křižáků?“

„Jsi romantická, to cením, ale odpověď je mnohem prostší. Potlouká se tam banda blbečků na motorkách a nemají zrovna vybrané způsoby.“

„To je nepříjemné,“ odpověděla zrovna, když nám číšník s vysoko vyčesaným chocholem barvy duhy donesl polévku. „A jak že se princezny množily, nemaje prince?“

„Původně měly, princ však zmizel za nejasných okolností v přítomnosti zmíněných jezdců a tak zůstaly samy a jsouce smutny, touží po vypátrání řečeného prince, nebo aspoň jeho ostatků,“ řekl jsem škodolibě a díval se, jak její ruka v půli cesty k lehce namalovaným ústům zaváhala a pomalu vrací lžici zpět do talíře.

„Jsi nechutný, to mi děláš schválně,“ zaútočila.

„Ale ne, to měla být legrace, nechtěl jsem ti nic znechucovat. Já ti to raději dopovím, až dojdeme.“

„Jestli to dál nebude hnusné, můžeš pokračovat,“ řekla a nabrala novou lžici.

„Tak jo, princ je ženatý, v Bohušově má ženu, také Markétu.“

„Nepovídej, taková shoda? Nebo ho rajcuje jméno a tak Markétu vyhledává?“

„Myslíš, že něco takového existuje?“

„Asi ne, dělám si srandu. Je taky taková, myslím stejný typ?“

„Vůbec ne, tmavovláska a s hnědýma očima, jako jsi ty. Má takový zvláštní, hluboký pohled.“

„Ale ne, snad ses nezamiloval? Vyběhla ti naproti v negližé, nebo co?“

„Vyběhla ve špinavých tepláčkách a měla akné, to se mi u holek nelíbí.“

„Ty toho naděláš, podívej se do zrcadla, taky nemáš zrovna výstavní pleť.“

„No dovol!“ vážně jsem se urazil.

Smála se, až se od ostatních stolů obraceli a zapomínali žvýkat. „No no, prosím tě. Žertovat o mrtvolách, když se cpu polívkou, to ti jde, ale jak jde o tebe, jsi legrační jako parní válec.“

„Tak jo, vyrovnala jsi skóre... Ale za to bys mi mohla prozradit, jak bych mohl zjistit, jestli ta blondýna není třeba falešná.“

„Proč by měla být falešná, že se jmenuje stejně, to přece nic neznamená.“

„Ale ta tmavá, manželka, je prý taky ze Staré Vsi, to už je moc náhod najednou, ne?“

„To už je divnější. Nejlepší by bylo se tam někoho zeptat.“

„No jasně, ale já tam nikoho neznám. Nemůžu přece přijít jen tak na obecní úřad a vytasit se s otázkou, kolik tam žije, případně žilo ženských se jménem Markéta.“

„Ó, nejsi zase moc komplikovaný? Co takhle tam zajít na pivo? Určitě je tam nějaká hospoda, mám pocit, že jsme kolem nějaké jeli,“ řekla s úplnou samozřejmostí a já si připadal hloupě, protože mě ta nejjednodušší věc prostě nenapadla.

„Sakra, ty jsi hlava, musím se ti odměnit.“

„Jestli myslíš, že mi navrhneš, ať tam jedu s tebou, tak to žádná odměna není, ale tvrdá práce ve prospěch tvých nepochopitelných ambicí, vypátrat dvěma princeznám prince, který to táhl zřejmě s oběma najednou. I když musel být frajer, když ho obě chtěly. Ráda bych ho poznala,“ vracela úder podruhé, a zatímco se hlasitě smála, ukazoval jsem na rukou, že vede dva jedna.

„Dobrá, tak zaplatím oběd a ty se mnou pojedíš hledat toho nevěrníka.“

„Beru, ale ne dneska.“

„Zítř?“

„Jo, je pátek, takže na hospodu ideální. To zase pojedeme žlutým šípem, nebo tvou letitou skořepinou?“ Tím vedla na celé čáře a já se jen durdil:

„Myslel jsem, že pojedeme spolu a ty zatím zapojuješ půl města,“ narážel jsem na zmínku o žlutém šípku, jak titulovala Lukášovu škodovku.

„Sami můžeme jinam, jindy, samozřejmě, ale bude lepší, když tam budete dva chlapi, protože bys mohl dostat za své všetečné otázky od místních nerudných štamgastů nabito a já ti moc nepomůžu,“ vysvětlila s milým úsměvem a já si přebíral, že jindy a jinam může taky

znamenat nikdy a nikam a zatímco se Hanka zase smála od ucha k uchu, vyrovnal jsem účet a doprovodil ji galantně k pracovišti.

32.

„Pojď dál,“ uvítal mě Lukáš od rozebraného kola. „Lámu si hlavu, jak ty dvě baby identifikujeme a zatím jsem nic nevymyslel. Ale spoléhám na tebe, určitě máš plán, jak zjistit i číslo podprsenky a velikost v pase,“ řehtal se na celý obchodník.

„Plán mám, ale nevymyslel jsem ho já, nýbrž naše společná půvabná přítelkyně, se kterou jsem byl dneska na obědě,“ vrátil jsem úder a neminul.

„Nemachruj, tak co vymyslela naše Hanička?“

„Že tam zítra zajedeme a v místní hospodě budeme nenápadně sondovat.“

„Super, za odměnu můžeš řídit, na vratech mají nápis, že na čepu je Černá hora a tu já mám rád. Hanka asi taky a ty už jsi u jedné z obětí inkasoval,“ řekl mnohoznačně.

„Ty, a co si tam hodit do kempu stan, aspoň uvidíme, kudy chodili z toho tancování, kolem převisu a můžeme tam být pěkně dlouho, až do zavíračky,“ napadlo mě.

„No, to by asi šlo, ale co Hanka, myslíš, že ji ukecáš?“

„Uvidíme, když ne, tak budu řídit a potáhnu vás oba domů.“

„To je řeč chlapa, tak se mi líbíš, hochu,“ řekl teatrálně a plácl mě po zádech. Tak jsme se ještě chvíli navzájem hecovali, když mě napadlo to nejdůležitější:

„Máš vůbec nějaký stan? Já mám takovou tu kopuli, tam se snad vejdemo, ale Hance by se to nemuselo líbit.“

„No jo, to je pravda. Mám áčko, trošku starší, ale velice spolehlivý stan pevné a hlavně těžké konstrukce.“

„To je fajn, ale áčko je jenom pro dva, ne?“

„Přesně tak, pro mě s Hankou to bude ideální letiště a ty se můžeš roztahovat ve svojí muchomůrce. Jakou má ten tvůj moderní zázrak vlastně barvu?“

„Tak to teda ne, Hanka může spát se mnou v kopuli, a jestli tě to teda zajímá, je zelená a o hodně pohodlnější, než to tvoje áčko.“

„Tak to určíme demokraticky. Nastíníme jí možnosti a ona se sama rozhodne, s kým stráví bezesnou noc plnou emocí,“ provokoval velmi nepříjemně Lukáš. „Všechny holky nejsou na světě proto, abys je sbalil zrovna ty, takže to necháme na ní a uvidíš, že všechno dobře dopadne.“

„Tak jo, já jí večer zavolám,“ nestačil jsem dořít větu, když mi skočil do řeči:

„Ne, zavolám já.“

„Tak jo, zavolej si sám,“ řekl jsem rezignovaně.

„Dobrá, kompromis, zavoláme spolu a hned teď.“ Já souhlasil a chvíli jsme se přetahovali, kdo tedy vytočí číslo, tedy na čí účet hovor půjde a opět jsem vyhrál.

„Nazdar,“ řekla lehce udýchaným hlasem, ve sluchátku bylo slyšet hukot projíždějících aut, neklamná známka toho, že dotyčná právě prochází městem. „Domluvili jsme se přece na zítra, tak mě nech aspoň nakoupit.“

„Jasná věc, ale jsem teď u Lukyho a vymysleli jsme mírné vylepšení. Jenom nevíme, jestli se ti to bude líbit.“

„A nemohlo by to počkat na večer?“

„Ani ne, protože se nemůžeme shodnout, kdo z nás ti bude volat.“

„Aha,“ odpověděla protáhle, „tak to bude určitě něco moc důležitého, jako vždycky, když se sejdete. Ještě chvíli tlachejte a já přijdu, jsem naproti ve sportu.“

„Tady je taky sport,“ zavolal Lukáš do sluchátka, až mi zalehlo v uchu.

„To je možné, ale já jsem žena a chci něco moderního, co by se dalo normálně nosit mezi lidmi. To vy dva nemůžete pochopit,“ dodala jízlivě a přerušila hovor.

Zatímco jsme se ujišťovali, že vlastně není pro naši akci vhodná a vůbec ji nebudeme přemlouvat, v momentě, kdy vpadla do dveří, začalo všechno nanovo. Předbíhali jsme se v líčení skvělého plánu, nastínili jsme možnosti společného noclehu, nad čímž se jen shovívavě usmívala.

„Nápad to není úplně špatný, ale uděláme to jinak. V kempu Na Nivách jsou totiž velmi pohodlné chatky, které jsou skoro za stejnou cenu, jako poplatek za stan, takže nevím, proč bych se s vámi měla otravovat v některém z vašich předpotopních a nepohodlných přístřešků. Já to zítra zamluvím, znám se s paní na recepci a odpoledne vyrazíme.“

„Ty se znáš s bábou z recepcy?“ udiveně zareagoval Lukáš.

„Samozřejmě ne moc, ale několikrát už jsme se tam viděly a není to žádná bába, mohla by se vám líbit, chlapi,“ odpověděla s nevinným úsměvem.

„A co jsi tam dělala?“ zeptal jsem se velmi duchaplně.

„No co asi, spala, ne? Co se tak asi v chatičce v kempu dělá?“

„Ty tam někoho znáš?“

„Proč? Vozím si ho s sebou v batohu, cos myslel,“ zasmála se škodolibě, dobře věděla, kam směřují naše otázky, ale odpovědět na ně zjevně nemínila. „Žádnou z vašich zakletých žen jsem tam nikdy nepotkala, jestli jde o tohle a tak jsme domluvení. Zítra si zavoláme, ale myslím, že to bude v poho,“ ukončila poradou a zanechala nás v němém údivu stát.

33.

Následující den proběhl téměř převratně, protože Hanka vše zařídila do puntíku přesně a hned mi vše sdělila způsobem, který předem vylučoval jakýkoliv nesouhlas.

„Ahoj, mám domluvenou chatku, takže si neberte žádné spacáky a podobné blbosti. Budeme spát v peřinkách, dokonce tam teče voda a budeme mít vařič, na kterém ovšem budete vařit vy dva.“

„Jo, a abych nezapomněla, prachy vezměte s sebou, všechno si rozpočítáme, teď na to není čas. A mohli bychom vyjet i dřív, myslíš, že si Lukáš může vzít volno na odpoledne?“

„To asi ne, zatím si nic takového nikdy nebral,“ odpověděl jsem zaskočeně, takový uragán jsem opravdu nečekal.

„Já mu zavolám a dáme ti vědět, tak pa, Honzíku,“ nepočkala na odpověď a zavěsila. Chvilí jsem nechápavě civěl a potom přemítal, zda bych s naší atraktivní kamarádkou dokázal vydržet déle než dva dny bez pořádné hádky a byl rád, že k ničemu takovému zatím nedošlo.

Tyto radosti bych klidně přenechal komukoliv, například Lukášovi, který se vzápětí ozval, jako by mi četl myšlenky: „Volala mi Hanka, to byl masakr. Snažila se mě ukecat, ať zavřu krám dřív, ale mám už objednaného zákazníka na pět. Tak vymyslela, že pojedete napřed, ale to jsem jí nakonec rozmluvil, přece se nebudeme kvůli dvěma hodinám takhle honit.“

„Takže nakonec je to tak, že přijde za tebou, pojedete na nákup, všechno naložíte a budete na mě čekat na parkovišti s nastartovaným strojem a hned, jak zamknu krám, vyrazíme jako namydlený blesk. Dobrý ne?“ smál se do sluchátka. „To víš, mě hned tak nějaká ta ženská neukecá, ty jim moc podléháš,“ přidal něco chytrého a sám se pochválil, jak mu to vyšlo.

Hanka mi volala vzápětí a já si vyposlechl, co vše je třeba zařídit a samozřejmě mi také naznačila, že je šikovná, že to s Lukášem dobře skoulela a tak jsem ji raději pochválil a dál v klidu pracoval, protože bylo jisté, že vše, co se bude dít, klidné ani trochu nebude.

Po třetí hodině jsem nastartoval a chvíli kroužil kolem pojišťovny, kde v tuto dobu samozřejmě nebylo místo k zaparkování. Hanku jsem zahlédl ve dveřích zrovna, když jsem vjel do jednosměrky a protože se za mnou tlačil autobus, musela počkat, až celou budovu objedu.

„Prosím tě, co zdržuješ, nemohl jsi zastavit před vchodem?“ vyjela na mě místo pozdravu a na můj argument, že nebylo kde, reagovala podobně: „mohl jsi počkat přímo přede dveřmi, byla bych hned.“

„Hani nech toho. Před vchodem máte přechod a vedle něj místo pro invalidy, takže víš sama, že to nejde, navíc jsi říkala po třetí a je skoro půl čtvrté.“

„To je jedno, prostě jsi to měl nějak udělat. Jeď do Kauflandu, mají slevy,“ odbyla mě typicky ženským způsobem.

Opět přečpané parkoviště mi vzalo chuť k jakékoli akci a tak jsem ji ukecal, že zůstanu sedět v autě. „O peníze se stejně rozdělíme, tak co,“ argumentoval jsem.

„No jak myslíš,“ řekla s úsměvem a vystoupila z vozu. Najednou mi bylo jasné, že to nebyl dobrý nápad, což se asi za hodinu potvrdilo, když jsme čekali na Lukáše a já měl čas podívat se na účet.

„Teda to je mazec, to je tak na týden, co s tím budeme dělat?“ vypravil jsem při pohledu na lososa se zeleninou ve vlastní šťávě a marinovaná kuřecí křídla.

„Přece nebudeme jíst jenom buřty. Já je sice koupila, ale uvidíš, že tohle bude lepší.“

„Tak jo, nějak to dopadne,“ rezignoval jsem.

„Co se tváříš, jedeme na výlet, vymysleli jste si ho s Lukášem a já jsem vám to nechtěla zkazit. Najdeme princezny, každý si jednu políbí a vysvobodí, nebudu vám překážet. Ale až jim nabídnete ty vaše buřty, uvidíš, že ohrnou nos.“

Naštěstí zrovna přicházel Lukáš a tak jsem nastartoval a vzápětí už jsme ukrajovali první kilometry vstříc nočnímu dobrodružství.

34.

Kemp Na Nivách nás přivítal neobvyklým shonem a množstvím lidí, kteří se všude pletli. Na vrátnici se rozčilovala pohledná blondýnka a hned, jak nás spatřila, zamávala Hance, vystrkující hlavu ze zadního okénka.

„Ahoj Hani, máte zase čtyřku, však to znáš. Je vás sice víc, ale nějak se poskládáte, ne? Tady je blázinec, večer bude koncert, tak se sem sjíždí chuligáni z okolí,“ řekla s úsměvem a Hanka nás bezpečně navigovala až k chatě.

Byla prostorná a pěkně vybavená. Z verandy se vcházelo do prostorné místnosti s gaučem, naproti stály čtyři dřevěné židle s malým stolkem a v rohu na jakémsi podivném podstavci dokonce malá přenosná televize. U dveří postávaly dvě šatní skříně a za nimi v rohu zívaly další otevřené dveře, tentokrát do malé ložničky s postelemi sraženými k sobě.

„Hani, tak máš dilema, kdo bude s tebou spát na letišti,“ halekal Lukáš od vchodu, když složil svou krosnu přímo doprostřed místnosti.

„No tak pánové, dilema nebude. Buď vymyslíte, jak dostat jednu postel sem, nebo jedeme domů. Aby bylo jasno, já budu v ložnici a vy si tady klidně chrápejte, jeden na gauči a druhý na tomhle,“ řekla a ukázala na postel blíž ke dveřím.

Se smíšenými pocity jsme vynesli postel a postavili ji do rohu místo stolu a židlí, jež naopak putovaly do malé ložnice. Jinak to nešlo, postel byla velká a chata menší, než se původně zdálo.

Rozdělili jsme se losem, Lukáš ukázal papír a já nůžky, takže věc byla jasná a hned jsem triumfálně hodil svůj batoh na bělostné povlečení, až se Hanka zcela oprávněně rozčílila.

Lukáš si musel dojít na vrátnici pro další povlečení, které jen tak ledabyly hodil na gauč a hned vytáhl z krosny kus salámu a začal se živit. Já s Hankou jsme vyšli ven a zírali na mumraj, jehož příčinou byli technici, stavící aparaturu na montované pódium, kryté obloukovou stříškou z průhledného plastu.

Odevšad se scházeli mladí lidé s velice rozmanitými účesy. „Vzpomínáš, jak jsi chodil v džínové bundě s řepou po záda?“ zeptala se Hanka, jakoby mi četla myšlenky.

„Zrovna jsem si říkal, co je to za hrůzu a vlastně máš pravdu. To samé si o mě museli tenkrát myslet všichni starší, než jsem byl já. A to jsem byl přesvědčený, že budu mladé chápat a nikdy nebudu blbě kritizovat,“ zasmál jsem se.

Smála se i ona a taky Lukáš, který mezi tím dosvačil a potichu přišel za námi. „Je to tak, už ti není hochu dvacet let, už ti není ani třicet let,“ pitvořil se u známé písni a já ho za to plácl po zádech.

„Půjdeme do hospody, nebo budeme mít vzrůšo tady?“

„Obojí, Honzíku, ale nevím, jaké zvolíme pořadí,“ řekl Lukáš.

„Já bych řekla, že nejdřív hospodu nahoře, protože v noci se bude ta stezka blbě hledat a tady to bude vyřvávat asi hodně dlouho, aspoň myslím,“ odpověděla Hanka.

„To je fakt, díval jsem se do mapy na internetu, stezka by měla začít támhle za tím plotem,“ ukázal jsem směr, kterým ležela i Stará Ves, ale až za ostrým hřebenem, který bylo nutno překonat.

„Co takhle most?“ zeptal se Lukáš, když jsme stanuli na břehu řeky.

„Měl by být kousek proti proudu, potom se musíme vrátit a stezka by měla začít tam za těma chatama ve stráni.“

Po několika metrech však bylo jasné, že tudy nepřejdeme. Asi čtyři chlapci s vlasy spletenými do krátkých copánků se ráchali v říčním korytě a vyprávěli si asi něco moc vtípného, protože se v jednom kuse smáli.

Vedle nich ležela dvě prohníla prkna se zbytkem laťového zábradlí, zřejmě pozůstatky někdejší lávky pro pěší.

„Hej, hoši, to je ten most?“ ukázala Hanka statečně směrem k nim.

„Holubičko bílá, pojd' za námi, kůstko,“ chichotal se připitoměle jeden z nich a ostatní se svíjeli smíchy, jako kdyby řekl kdoví jaký vtíp.

„Uklidni se, holube a uleť!“ sprážil ho Lukáš a jakkoli jsme očekávali odpor, chlapci se znova roztomile rozchechtali.

„My vás přeneseme na druhou stranu,“ řekl znova ten, co předtím a druhý, co stál za ním, se přidal poněkud méně zdvořilým tónem: „pojd' si dáchnout, krávo,“ a roztáhl hubu od ucha k uchu.

„Asi jsou zhulení,“ mávla rukou Hanka a Lukáš si znechuceně odplívl. „Kdyby se radši normálně ožrali. Co z nich sakra vyroste, když místo piva hulí.“

„Kašlete na ně, musíme brodit,“ řekl jsem a hledal při tom mělčinu, kudy by se řeka nejsnáze přešla. Ale Hanka nejevila ochotu zmáčet se v přirozeně tekoucí vodě a tak jsme se vrátili kus po proudu, obešli kemp a po bytelném betonovém mostě, kudy jezdí i auta, konečně přešli na druhou stranu.

Po chvíli jsme byli u chat pod lesem a skutečně od nich vedla pěšina směrem nahoru. Byla dost prudká a tak jsme museli několikrát zastavit, abychom popadli dech. Netrvalo dlouho a před námi se objevil známý převis.

„Tak to je teda síla, jsme tady za takovou chvíli, člověk by řekl, že to bude delší.“

„Taky bych čekal, chceš ruku, Hani?“ nabízel se Lukáš Hance, která právě zdolávala poslední decimetry k vrcholu.

„Ne, už jsem tady,“ procedila zadýchaně. „Měla bych víc trénovat.“

„Třeba si sem odskakují střapatí milenci,“ řekl jsem a usedl na plochý kámen, před nímž bylo jinými kameny přikryté hodně staré ohniště.

„Prosím tě, když tady funíme my, tak oni sem nevylezou, to bych se klidně vsadil. Dají si pár prásků a ještě kdo ví, co k tomu a mají dost i na rovině.“

„Abyste se nedivili, hoši. Amfetamin prý vzbudí i knížete, a to je co říct.“ Rozesmáli jsme se, jako malí.

„Teď jsme jako ti dole, třeba si taky vyprávějí vtípky,“ otočil jsem se směrem k průrvě, kterou jsem nedávno prozkoumával.

„Doufám, že tam nepolezeš, víš, co jsem ti řekla!“
„Ale ne, dívám se, jestli neuvidím něco nového, třeba tady někdo byl, nebo tak něco.“
„Kdybys přece jenom něco našel, třeba něco, co dokazuje přítomnost milenecké dvojice na tomto romantickém místě, nech to tam laskavě ležet,“ vtipkoval Lukáš.
„Že by byla mládež tak zodpovědná?“
„Okamžitě vylez ven,“ křikla na mě Hanka, když jsem vlezl pod převis.
„Neboj, jenom se podívám a hned vypadnu.“
Vedle všudypřítomných pet lahví tam ležely zbytky lahví různých alkoholů a samozřejmě orezlé konzervy, zubaté jako vorvaň. Mezi tím občas nějaká ta krabička od cigaret.

Na tom by ostatně nebylo nic zvláštního, až mě zaujala divně roztrhlá krabička od tvrdých Spart. Ne, že by byly tak neobvyklé, i když před nějakými třiceti lety letěly přece jenom víc. Krabička ležela zmačkaná a utržené, přeložené víčko v ní.

Neodolal jsem a přes obavy z různých nemocí jsem ji vzal do ruky a vytáhl víčko. Bylo na něm škrabopisem načmáráno telefonní číslo. Strčil jsem ji do kapsy a lezl ven, abych si vyslechl kázání od obou kamarádů.

„Ty jsi fakt hrozný, zase jsi lezl, kdo ví jak hluboko,“ zlobila se Hanka.

„A našel jsi něco?“

„Jo, krabičku od cigár s telefonním číslem.“

„No, tak si tam v pondělí zavolej, zvedne to nejspíš nějaká osamělá fetka a když budeš neodbytný, můžeš se s ní tady setkat a získat zdarma pohlavní nemoc.“

„Jdeme, za chvíli bude večer a ještě nejsme ani na kraji lesa. Stará Ves je ještě kus před námi a nevíme nic,“ utnula nás atraktivní kolegyně.

„Jo, však už jdeme,“ odbyl ji Lukáš a významně mi poklepal na kapsu u kalhot, kam jsem zastrčil nalezený předmět. „Zavoláme a zjistíme.“

Poté už jsme pokračovali pěšinou, kterou chodila Markéta číslo jedna, až na kraj lesa, kde se v začínajícím večeru rozprostřely Pláně. Ten pohled mě jako vždycky uchvátil a myslím, že Lukáš byl na tom stejně. Jen Hanka pokračovala se skloněnou hlavou, jako by tu krásu vůbec neviděla.

35.

Hospoda U mlýna nebyla zrovna výstavní a taky nebyla zdaleka plná. U stolu na konci místnosti seděli tři chlapi v montérkách a blízko výčepu dva normálně oblečení, asi štamgasti.

Vnitřek místnosti byl asi do jednoho metru výšky pobitý laťovým obložením, tak z osmdesátých let. Stěny, zřejmě nedávno vymalované na jasně modrou barvu se u stropu uhýbaly do šesti značně rozložitých kleneb, takže střed místnosti musely podepřít tři sloupy, které by neudělaly ostudu na žádném středověkém hradu.

Celkově to spíš připomínalo konírnu. U obstarožního výčepního pultu stál zřejmě poslední umakartový stůl a nad ním na prvním sloupu plakát Karla Gotta z doby, kdy mu bylo tak pětadvacet let.

„Dobrý den, co si dáte?“ zeptal se sympatický hostinský s plnovousem a čistou bílou zástěrou kolem objemného břicha.

„Tak asi pívko,“ nadhodil Lukáš a podíval se na Hanku.

„Já taky, abych netrhala partu.“

„To se ví, co taky pít v hospodě, slečno,“ ozval se jeden ze štamgastů u vedlejšího stolu. Byl rozložitý ještě víc, než hostinský a ve svých mohutných prackách třimal půllitr, zúžený uprostřed snad strachem, aby jej nerozmačkal. Pod šedivým ježkem mu svítily pořouchlé modré oči a celkově vypadal, že si se slečnami problémy nikdy moc nedělal.

„Odkud jste?“ zeptal se bez okolků druhý, menší muž s knírkem a vlasy jen o chlup tmavšími, než čistě bílá barva kolegy.

„Bydlíme dole v kempu, ale tam je teď nějaká zábava, nebo co,“ začal jsem vysvětlovat, zatímco mávl rukou, jako že ví.

„Houby zábava, to zase bude nějaké to techno. Vás to nebere?“

„Ani ne, chtěli jsme spíš do přírody, ale teď se tam potloukají různá individua,“ řekla rázně Hanka.

„To jo, ale můžete být v klidu, ti se o holky nezajímají, nevšimli by si vás, ani kdybyste stála metr od nich,“ zasmál se větší. „Jo, já jsem Pavel a dělám do elektřiny a tohle je Petr. Má dvě krávy, dvě prasata a dvě kočky.“

„Kočky mám ráda, ale krav se trochu bojím. S těma dole máte asi pravdu, cestou sem jsme potkali v lese divnou slečnu, seděla na pařezu a ani si nás nevšimla.“

„A proč jsou po dvou?“ zeptal se Lukáš.

„Ať se to líp počítá,“ zasmál se Petr a pokračoval. „To jste teda potkali naše zjevení. Je to tajemná bytost, která čeká na vysvobození a ono nepřichází.“

„Myslíte, jako že je trošku to?“ ukázal jsem na čele ukazováčkem.

„No jakpak by ne,“ ozval se tentokrát Pavel se zrakem přesně namířený na Hančin výstřih. „Ona by jako za hřích stála, ani ta její pitomost by nevadila, ale musela by se trošku hodit do pucu, chápete. Je to prostě hezká holka, ale tak trochu zanedbaná.“

Chtěl jsem k tomu dodat, že jsem ji viděl úplně čistou, ale teď se to jaksi nehodilo. „A jak jí říkáte? Nemá nějaké tajuplné jméno?“

„Co tě to zajímá, chceš ji sbalit?“ vybafl na mě Petr a šklebil se na Hanku, před kterou hospodský postavil půllitr s pivem.

„Jo, on je na ženské, to všichni víme,“ řekla a pořádně si přihrnula.

„Dobry, to si dám líbit, slečno,“ řekl Pavel. „Ať si skočí do mechu za bláznivou Markétkou a my si necháme vás.“

„Slečna je zadaná, pánové, s námi nechce nic mít,“ ozval se Lukáš ještě s pěnou pod nosem, kterou si zkušeně otřel hřbetem pravé ruky.

„No bodejť, nepoznala pořádné chlapy,“ uculoval se Petr a já raději upíjel. Když už nám Hanka zajistila nocleh, bylo třeba toho náležitě využít.

„Je to stejně divné,“ omočil si Lukáš, „jedni mladí se potácí s cigárem na technu, jiní se válejí v lese a hospoda je poloprázdná.“

„Přesně tak,“ ozvalo se od výčepu, kde se hromotluk opřel tlapama o pult, až v něm zapraštělo. „Pivo máme dobré, že jo, já už nevím, co mám dělat, abych je přitáhl. A když sem přijdou, cucají jedno pivo tři hodiny a hulí. Minule mi rozmlátili kulečnick, byl támhle, kde je ten umakart. Kdyby neměli ty prskolety, nakopal bych je, víte kam.“

„Oni měli prskolety?“ zeptal jsem se inteligentně.

„No motorčky bez čísel, lítají s nima po lese a plaší zvěř. Myslivci jsou z nich dočista zoufalí, policajti na to kašlou,“ dodal Pavel.

„A ona chodí taky?“

„Myslíš Margaretu?“ zeptal se Petr. „Ta pije tak akorát vodu z lesní tůně, i s žabincem,“ rozesmál se tak, že se zakuckal a hostinský mu plácl do zad takovou pecku, že se otfásla celá hospoda. Nicméně, kašlat přestal.

„To je tím, že málo piješ,“ vědoucně pravil Pavel a hned volal k výčepu. „Pět čistých, Oldo, nasázej to sem i vedle.“ S tím se nedalo dočista nic udělat. Jak se sluší, postupně jsme to otáčeli, až se venku setmělo a naši noví kamarádi křepce odkráčeli domů.

Zaplatili jakoby nic a odešli normálně po svých, Petr měl dokonce o sloup opřené kolo, na němž v poklidu odjel. Zato my jsme těžce zvládali nastalou situaci. Hanka chtěla na záchod, ale nějak jí to nešlo.

Nakonec dala přednost přírodě a tak jsme ji vyvlekli s Lukášem a vydatným přispěním hostinského Oldy. Potom jsme se potáčeli na kraj lesa a já cítil, jak mi začíná třeštit hlava. Na

vypátrání čehokoliv to vůbec nevypadalo, zdálo se, že dokonce bude problém dostat se do kempu, což se také zanedlouho potvrdilo.

36.

Jakmile se kolem nás rozprostřela úplná tma pod korunami vzrostlých a mohutných stromů, padali jsme jeden přes druhého, všichni dohromady přes větve a pařezy a každou chvíli někdo z nás tlumeně vykřikl nebo zaklel, jak se zapletl do ostružiní, případně kopřiv.

Nebylo vidět skoro nic a tak jsme tápali přibližně vlevo od silnice, kde by mohl být převis a pod ním naše tábořiště. Zábava dole se už rozjela a tak našťestí pro nás určovala směr pochodu svým duněním, v této neporušené přírodě až zvrhle nepatřičným.

Šel jsem jako první, přesvědčen, že jdeme po pěšině a v místě, kde se nad převisem otevřel pohled do údolí, osvětleného silnými výbojkami jako fotbalový stadion, jsem oslněn šlápl do jakési díry a s řevem sletěl neznámo kam.

„Kam ses poděl, vůdče?“ laškoval Lukáš, zatímco jsem postával s nohama po kotníky v nějaké smradlavé vodě a cítil, jak se pode mnou drolí hlína, a propadám se po centimetrech do nějaké stoky.

„Nežvaň a vytáhni mě, dole je nějaká smradlavá voda!“

„Není ti nic?“ zeptala se účastně Hanka a snažila se mě najít. Při tom se zapletla do ostružiny a plácla sebou asi půl metru od mojí hlavy.

„Tady jsem, Hani,“ natáhl jsem k ní pravou ruku, zatímco levou jsem se nepřestával držet obnažených kořenů, ale než se zvedla a dotápala ke mně, musel jsem se chytit oběma, abych se udržel.

Za chvíli mojí ruku sama nahmatala, ale na vytáhnutí nestačila. „Luky, dělej, kde se válíš? Já ho sama nezvednu, au, sakra“ sykla bolestí, jak se jí do lýtky zasekla další ostružina.

„Už lezu,“ tápal Lukáš po Hance, jako by ji chtěl napřed osahat, pročež ho rázně odstrčila se slovy: „neotravuj a tahej, debile!“

Potom konečně zatáhli oba a já se konečně vynořil z páchnoucí díry a s obavami, abych znova někde nespádl, se odvalil vedle nich. „Dík, to byl hnus, asi nějaká žumpa, nebo co, sakra. Ale měl jsem strach, to musím přiznat.“

„Hlavně, že jsi v pohodě,“ konstatovala Hanka klidně.

„To jo, ale bolí mě hlava.“

„Neměl jsi tu kořalku zapíjet pivem. Já jsem měla kofolu a nebolí mě nic.“

„Jsem vůl.“

„Hlavně, že ses v díře nepotentoval,“ řehtal se Lukáš, který měl ještě v každém oku tři promile a vůbec nevypadal na brzké vystřízlivění. Nakonec toho vypil nejvíc, takže se nebylo čemu divit.

„Jdeme, ať tam nepřijdeme po půlnoci,“ zvedl jsem se rozhodně ze země a chytil Hanku za ruku. Ta chytla Lukáše a velmi vratce jsme vyrazili ze svahu dolů. Minuli jsme převis i pěšinu a pod hřeben se doslova skutáleli.

Z lesa jsme vylezli u řeky a kus po proudu našli místo, kde jsme se odpoledne setkali s roztomilými střapatými chlapci u trosk bývalého mostu.

Ke vzdálenému mostu se mi moc nechtělo a řeka krásně hučela do pravidelných úderů jakýchsi abstraktních bubnů, pravděpodobně z počítače. „Já bych to i přebrodil, aspoň si při tom umeju nohy.“

„Dobrý nápad, páchnou ti víc, než je zdrávo,“ smál se Lukáš a začal si svlékat kalhoty.

„A co já?“ nechtělo se Hance.

„Tebe přeneseme,“ dodal Lukáš v trenýrkách a já přisvědčil.

„A jak?“

„Vezmu tě na koně,“ napadlo mě.

„To určitě, já tě vezmu na koně, s ním nemůžeš, když mu smrdí nohy,“ nedal se odbýt Lukáš.

„Ty jsi ještě jak dělo, kuň bude Honza a ty bereš hadry. A ne aby ses díval,“ řekla a svlékla se do kalhotek a podprsenky. Nato jsem přiklekl, a když mi sedla na ramena, jsem klátivě vstal a smočil palce v řece.

37.

Voda byla studená, a to mě probralo. Cítil jsem, jak ze mě opadáva opilost a připadal si, jako malý kluk někde na táboře, co loví bobříka plavání. Malý kluk ale určitě nezažil na svých ramenou dvě hebká dívčí stehna a nedržel její lýtka ve svých dlaních. Dokonce se mu nad hlavou nehoupalo ani to ostatní, což jsem spíš podvědomě cítil, než opravdu viděl.

Lukáš šel celou dobu tiše, to je u něj nezvyklé a zpravidla se to stává jedině tehdy, pokud je něčím absolutně upoután a nemůže myslet na nic jiného. Vzhledem k tomu, že šel šikmo za námi, bylo jasné, čím se tak mocně zaujal.

Problém nastal až u druhého břehu, kde řeka, jak se ostatně dalo předpokládat, vymlela hlubší oblouk v korytě a já, protože mi voda sahala až po ramena, měl co dělat, abych drahocenný náklad nepřevrhl.

Hanka si toho všimla, protože měla nohy po kolena ve vodě a instinktivně stiskla stehna na moje uši, takže i kdyby začala křičet, pravděpodobně bych nic neslyšel. Nakonec jsme to zvládli včetně Lukáše, který kupodivu donesl nad hlavou veškerou naši výbavu bez úhony.

„A je to z krku,“ znalecky zhodnotil situaci a díval se bezostyšně, jak se snažím klidně přidřepnout, aby mohla Hanka sestoupit. Samozřejmě si všiml, že jsem se zadýchal a klepou se mi nohy.

Galantně a v pravý čas přispěchal na pomoc, když viděl, jak ztrácím balanc a kácím se s Hankou do křoví. Jenomže ji zachytil za oblý zadeček a nebyť své rychlé reakce, vyinkasoval by facku.

„Máš štěstí,“ okomentovala situaci něžná dívka, která si možná ani neuvědomila, že mohla mít několik čerstvých šrámů na svém mladém těle.

„Nevděk, seňorito, příště tě nechám skočit do šípku po hlavě,“ nedal se zachránce.

„Za to ti samozřejmě děkuju, ale musím se bránit, abys mě příště nezachraňoval třeba šikovným úchopem přes hrudník.“

„Však by tě nebylo, máš tam toho dost pro všechny. Koukej, Honzík chytil plotnu,“ poškleboval se.

„Ale houby, jenom odpočívám.“

„Měl jsem být koněm já, v tuto chvíli bych vesele zařehtal a nastavil záda k dalšímu lehkému klusu pod svou velitelkou.“

„Tak se klidně nastav, aspoň za ten remíz,“ rozesmála se Hanka, ukazujíc na ztemnělé křoví v ohybu řeky, za nímž rozdíraly oblohu silné reflektory, zaručeně ne od mimozemských civilizací.

„V poho,“ odtušil Lukáš a přidřep. Hanka se mu usadila na ramenu a já se zatím sebral dostatečně na další pochod, tentokrát našťestí bez zátěže. Hanka se samozřejmě vyjímala i na něm, ale byla už oblečená, takže nemohl mít prožitky srovnatelné se mnou, já na oplátku zase nic zajímavého neviděl.

Netrvalo dlouho a Lukáš začal zpomalovat. „Zaber oří a zařehtej,“ pobízela ho patami bez pomyslných ostruh přísná krasojezdkyně.

„Jděte všichni někam,“ ukončil trápení kuň, přičemž z posledních sil přidřep a po té, co Hanka sestoupila, zhroutil se do trávy. „Pivo, nebo pojdu,“ volal, ale věděl, že nemáme a tak po chvilce vstal a belhal se za námi do kempu, kde bylo piva dost, avšak fronty převeliké.

„Jdu to vystát,“ nabídnul jsem se hned za vrátnicí.

„Klidně si tady stůjte oba, já se budu v chatě převlékat a k tomu vás nepotřebuju. A pivko mi taky kupte, chachaři,“ obořila se na nás naše slečna.

38.

„S ledem bys nechtěla?“ obořil se odevzdaně Lukáš, zatímco se postavil vedle mě u stánku s nejkratší frontou a nějakou zcela neznámou značkou piva. „Co to může být, už jsi to někdy slyšel?“ promluvil už ke mně.

„Ani náhodou, ale nejsme první, kdo to pije, tak to snad přežijeme,“ dodal jsem jenom tak a pozoroval při tom slečny, klátící se bezcílne otevřeným prostorem. Některé by mohl být i hezké, ale dredy nebo různobarevná střiště mě nelákaly. Najednou mě něco zaujalo o dva stánky dál a opatrně jsem dal znamení Lukášovi.

„Ty, asi jo, je to sice tak blbě z boku, ale asi je to ona,“ odpověděl mi do ucha.

„Bacha, ať si nás nevšímne,“ dodal jsem zbytečně a předstíral prohlídku špinavé celtoviny pivního stánku. Byl jsem si skoro jistý.

Blond Markéta se skvělou figurou, což jsem ovšem věděl jenom já, ostatní se mohli jen domýšlet, postávala ve společnosti nějakých pochybných týpků a zírala naším směrem. Naštěstí pro nás to ale vypadalo, že se ve skutečnosti nedívá nikam, vnímala zřejmě nějaký svůj vnitřní svět, ve kterém se nikdo z nás nevyskytoval.

Postávali jsme rádoby nenápadně a sledovali vývoj situace. Bylo to snadné, protože se jednoduše nevyvíjela. Po chvílce došla Hanka a nechápavě kroutila hlavou, když viděla, že cucáme pivo z kelímků ve stoje u stánku. „No hoši, co tak nějaká kultura, nebylo by lepší si někde sednout? Nebo to chcete hrknout na ex a postavit se zase do fronty?“

„Nedělej rozruch,“ řekl temně Lukáš, „tamta kočka je naše podezřelá, takže tady nenápadně pozorujeme.“

„Takže tohle je ta žlutá Markéta ze statku?“

„Jo, akorát je asi trochu zhulená,“ zapojil jsem se do hovoru.

„Asi jako všichni, aspoň nám neuteče. Ale jinak je docela hezká, co Honzíku?“

„Jasně, jinak by ji nezachraňoval,“ rýpnul si Lukáš. Ale jeho nejapná poznámka okamžitě vyšuměla, neboť se sledovaná i se svým doprovodem začala přemísťovat někam do tmy areálu kempu, mohli jít ke spoře osvětlenému pódiu stejně jako ven na státní silnici.

Nasadili jsme nenápadně klátivou chůzi stejným směrem a přes naši rychlou reakci jsme po chvíli viděli jenom mladíky, kteří ji doprovázeli. Markéta, jako by se na místě propadla do nitra země.

„To je v háji, kam se mohla tak rychle vypařit,“ nadával jsem tiše. „Rozdělíme se a rychle projdeme okolí.“

„Klid šerloku,“ tamhle jsou záchody s panenkou, tak to zkusím. Kam by jinam šla, že, a vás dva tam asi nikdo nepustí,“ odpálkovala mě Hanka a v klidu si to zamířila na dámy, kterých jsem si před tím vůbec nevšiml.

„Hezká, chytrá a drzá,“ pravil Lukáš a oba jsme se rozesmáli.

Za delší chvílku vyšla Hanka ze dveří záchodů a usmívala se. „Jasná věc, hoši, sedí na tom nejšpinavějším záchodě a nevnímá, a když jsem s ní zacloumala, něco zablekotala a civěla do blba.“

„Tak že bych zašel pro další pivko?“ napadlo mě. „Budeme tady hlídkovat asi dlouho.“

„No to doufám, že ne, ale pivo si klidně dejte, chlapci.“

Lukáš se jen uchechtнул a já vyrazil směrem od záchodů. V rytmu už značně skomírající hudby se mi zdálo, že slyším ještě něco jiného, ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Otočil jsem se až u stánku s pivem a zahlédl jsem několik míhajících se světel z horní silnice nad záchodem.

Pivo bylo rychle a nechtělo se mi zkoumat, jak dlouho stálo na pultě, než do něj dotočili zbytek kvůli pění. Měli jsme toho v sobě už dost a tak bych to nepoznal a Lukáš určitě taky ne. Bylo vidět, jak se rozvaluje na zemi vedle Hanky, které způsobně seděla na betonovém zbytku po historické lavičce.

„Co to tam svítlo nahoře, viděl jsem to až tam,“ ukázal jsem směrem k pódiu.

„Asi tam něco jelo, ne?“ unaveně blábolil Lukáš. „Dej sem pivo a nevymýšlej zbytečnou aktivitu, kamaráde.“

„Honzík myslí, jestli mu tu nánu neodnesl čert na koštěti, že jo,“ rýpala Hanka.

„No no, raději se půjdu podívat, jestli tam ještě sedí,“ ucedil jsem a otřel si ústa od pěny, která podezřele rychle opadávala.

„Na dámy? Ty ses zbláznil, co? Nebo ji tam chceš očumovat?“ hádala se se mnou kolegyně a vrtěla hlavou, jako bych pozbyl všechen rozum.

„Tak se tam mrkni ty.“

„Už jsem jednou mrkala.“

„Hani, prosím tě, on nedá pokoj, zajdi tam,“ zastal se mě Lukáš, ale spíš aby měl klid.

„Vy jste fakt banda, příště si jed'te sami. Mám tak za potřebí, chodit po záchodech a kontrolovat místní fetky,“ hartusila, ale při tom vstala a šla se přesvědčit, takže jsme neslyšeli, co řekla potom a bylo to tak možná lepší.

39.

Zpátky šla kupodivu docela rychle. „Ona tam není,“ vyhrkla a my jsme byli rázem na nohou.

„Tak utekla oknem a ti pacholci ji asi odvezli na motorce,“ skoro nahlas řekl Lukáš a přitom si rozlil zbytek piva na nohavici.

„Je tam vůbec okno?“ zeptal jsem se.

„Je, sakra, to jsme podcenili,“ řekla tiše Hanka.

„Když dokázala vylézt oknem, tak asi nebyla tak zhulená a asi je dobrá héréčka,“ uvažoval jsem nahlas. „Musela si nás všimnout a vzala roha. Kdo ví, jestli je nezavolala, sami od sebe sem asi nejeli.“

„Asi to tak nějak bude,“ řekl Lukáš a dodal: „zkusíme je vystopovat?“

„Na co, jsou dávno pryč, leda bys za nima utíkal,“ odpověděla skepticky Hanka.

„Vypadala, že je úplně hotová, seděla tam se stáhlýma kalhotama, no hnuš.“

„To teda nechápu,“ kroutil hlavou Lukáš.

„Tak se tam zajdeme mrknout. Okolo stejně už skoro nikdo není, tak co,“ rozhodl jsem a vyrazil. Lukáš a Hanka se loudali za mnou. Dovnitř se zjevně nikomu nechtělo a tak jsme obešli páchnoucí nízký domeček. Vpravo vzadu k němu dřív přiléhal rezivělý plot, který byl strhlý a pošlapaný a dalo se tak vyjít ven.

Ne sice příliš pohodlně, za zadní stěnou se zvedal asi metrový prudký svah plný odpadků ze silnice snad desáté třídy a ten bylo nutno zdolat. Tím, že byly záchody utopené pod úrovní vozovky, bylo okno asi metr nad zemí, takže by to nemusel být problém seskočit, jen se člověk nesměl trefit do mezery mezi stěnu a svah.

Ale skočit se to určitě dalo. „Tak už máme aspoň dvě možnosti. Buď jste si jí nevšimli a ona vyšla ze dveří a vyhopkala příkopou, nebo skočila do dálky z okna přímo na mašinu.“

„A ztratila u toho střevíček,“ řekla Hanka a špičkou boty štítivě nadzvedla botasku, která se zachytila ve vysoké trávě pod oknem.

„Je tady i omítka a zbytek toalet'áku, možná ležel na parapetu a jak skákala, shodila ho,“ dodal Lukáš.

„Tak asi zajdeme dovnitř,“ řekl jsem a otočil se jako první.

Za vstupními dveřmi, které se nedaly zavřít, jak byly napučené, se otevíraly troje špinavé dveře a za nimi tři záchody bez prkének. „Hani, říkala jsi, že někde seděla,“ napadlo mě při pohledu na tu hrůzu.

„Jo, tam,“ ukázala na prostřední z nich.

„To jako seděla přímo na tom?“ ptal jsem se dál nechápavě.

„No asi jo, já jsem to zase tak moc nezkoumala, přece jí nepolezu pod zadek, to se na mě nezlob.“

„To je hnus, ta musela být úplně hotová,“ řekl Lukáš a botou otevřel dveře ke klozetu, v půlce prokopnuté. „Druhý střevíček je tady. Jo a na té míse někdo stál, ale neměl tenisky,“ ukazoval na otisk vzorku traktorové podrážky na špinavém porcelánu.

„To vypadá, že možná ani neodešla sama,“ řekl jsem. „Možná si ji podávali oknem a při tom ztratila obě boty. To vypadá fakt divně.“

„Pojďte pryč, nebo se pobleju,“ řekla Hanka s odporem a vyrazila ze dveří.

„Myslíš, že by to šlo? Zkus jít ven, za okno, já tady počkám, Luky.“

„S radostí, taky mi není volno u srdce,“ odvětil. Po chvílce už postával u okna, a když jsem se nahnul, pohodlně jsme si přes okno podali ruce.

„Řekni Hance, jestli by nechtěla dělat figurantku, že ji jako z toho okna vytáhneme,“ řekl nahlas škodolibě a řehtal se při tom.

„Zmlkni, blbečku,“ ozvala se potrefená za jeho zády. „Běž tam sám, my tě s Honzou tím oknem klidně protáhneme. Mám sílu, to budeš koukat,“ kasala se.

„Necháme toho, stejně tím nic nevysvětlíme. Jestli ji odtáhli, někdo jim přece musel dát echo, ne? Byli to ti samí, co s ní přišli, nebo ještě někdo další?“

„Nevšimla sis, jestli byli ti kluci ještě na trávě, když jsi za ní šla,“ otočil se Lukáš na Hanku.

„Ani nevím, ale myslím, že tam nikdo nebyl. Asi fakt ne.“

„Zkusíme se po nich podívat,“ řekl jsem a konečně opustil páchnoucí stavení.

Jenomže před pódiem se povalovaly skupinky otrapů v různém stavu bezvědomí a všichni vypadali tak nějak podobně. „Nepoznám ani jednoho. Ani jsem si jich prve moc nevšiml,“ přiznal jsem.

„Já taky ne, možná Hanče, přece jenom je to ženská a ráda se podívá na mladší chlapy,“ rýpal Lukáš.

„na mladší sice jo, ale raději mám ty vykoupané. Z tohohle materiálu fakt nejsem moudrá. Ale napadá mě, že zajdu za kamarádkou na vrátnici, třeba si něčeho všimla, nebo tak něco.“

40.

Když jsme došli k malé dřevěné budce u závory a nahlédli dovnitř, Hanka sklesle oznámila, že nemůže sloužit, protože její známá asi už předala službu. Zatímco tiše nadávala, já a Lukáš jsme nevěřicně zírali na drobnou tmavovlásku v jakési reflexní bundě.

„Dobrý den, paní Žáková, kde vy se tady berete, zítra jsme se vám chtěli ozvat, že bereme ty motorky a jestli už jste tu cenu nějak zjišťovala,“ vzpamatoval se Lukáš a zahájil konverzaci, zatímco Hanka netušila, co se děje.

„Prosím vás, co tady děláte? Já jsem vás hned nepoznala. To jste tady jako tancovali, nebo co?“ odpověděla ne zrovna přívětivě.

„Ale ne, jsme tady ubytovaní a nevěděli jsme, že to dneska bude, jinak bychom sem ani nejeli,“ snažil jsem se vypadat důvěryhodně. „Ale motorky s sebou žádné nemáme, přijeli jsme autem.“

Chtěl jsem ji trochu vyprovokovat, ale dělala, že to přeslechla.

„Teď už bude klid, akorát holt ty záchody asi vypadají hrozně. Brzy ráno to přijdou uklidit a zítra už to tady bude v pohodě, jako vždycky.“

„A vy tady pracujete?“ ptal se Lukáš a mě napadlo, proč vlastně mluvila o záchodech, měla to snad být narážka?

„No jo, dneska práce není, tak si nemůžu vybírat. Ono pokud tady není zrovna takováhle akce, je to docela fajn šichta, prostě klid. Ale to k tomu prostě patří.“

„Dneska klid nebyl. Tady kravál, a když jsem šla k lesu na záchod, málem mě přejeli nějací blázni na motorkách. Záchody se nedaly použít,“ vmísila se do hovoru Hanka a cíleně zaútočila.

„Jo, to byli ti mladí. S těma je to na nic. Chvilí jsou tady s ostatníma, potom najednou zmizí a kdo ví, co kde dělají.“

„Byla s nima nějaká slečna, ale totálně mimo, nechápu, jak ji odvezli,“ přisadila si Hanka a ještě dodala: „taková hezká a tak strašně sjetá.“

„Tak tu jsem neviděla. Ale holky s nimi jezdí, asi se jim líbí ty motorky. Budete ještě něco potřebovat?“

„Ale ne, dobrou noc,“ ukončil jsem to za všechny, když se zatvářila, že bylo okamžitě jasné, že o další rozhovor nemá zájem.

„Jdeme spát, pro dnešek stačilo,“ řekl Lukáš a všichni jsme rádi souhlasili.

V chatce jsme si udělali pohodlí, jak to jen šlo, a zmožení ulehli. Hanka se zavřela v ložnici a já s Lukášem jsme takřka vyplnili společnou místnost. Nedalo mi to, abych se nezeptal, i když jsem těžko mohl čekat odpověď: „Sakra, myslíte, že se znají, že o sobě ví?“

„Jo, to kdybych věděl, kamaráde, ale řekl bych, že o sobě minimálně ví, protože to nějak rychle ukončila, když se Hanče zeptala.“

„Taky se mi zdá. Ale jaký vztah k sobě můžou mít? Jako že jedna je manželka a druhá milenka a ví o sobě? Mohlo by to tak být, jsou obě z jedné vesnice. Takže se asi znají.“

„Jasně a střídají se, nebo jedou trojku,“ chechtal se Lukáš, až na nás Hanka zabouchala, ať jsme konečně zticha.

„Vkus by neměl špatný. Žlutá je prostě dobrá a hnědá, když zrovna neexceluje v teplákách, taky docela ujde.“

„A má super zaměstnání, tady je všelijakých lidí, kontaktů a podobně.“

„Jo tak, ty myslíš, že tady měli nějaké kšeftíky a tak,“ začalo mi svítat v přioopilé palici.

„Já nevím, ale když se tady obě tak nějak vyskytnou, nepřijde mi to jako úplná náhoda, ještě k tomu přijedou místní borci na mašinách, ti museli být aspoň trochu při smyslech, chápeš,“ rozjel se Lukáš, načež se znova ozvalo zabouchání.

Nakonec jsme se podvolili a spokojeně usnuli

41.

Ráno nebylo ani trochu přívětivé. Slunce pálilo do dvou malých okének a začínal parný den. Moje hlava však připomínala přezrálou dýni a ještě k tomu dost nepříjemně bolela. Po požití prášku od bolesti se mi zase udělalo špatně od žaludku, takže ráno vskutku pozitivní.

Lukáš tvrdil, že je v pohodě, ale odmítl snídani, což jej usvědčilo ze lži. Vzápětí vyšel ven, údajně na procházku, kde byl odhalen Hankou, jak drží hlavu pod kohoutkem nad plechovým korytem, zbylým zde snad ještě z dob pionýrských táborů.

„Říkal jsi, že budeš jako úplně v klidu a tak, proč tady trapasíš u koryta? Honzík zase spalal brufen a teď je mu blbě, vy jste teda partička. Už chápu, proč se ani jeden neoženíte,“ prskla na něj a odcházela k budce u vrátnice, kam se po ránu nastěhovala zase její kamarádka.

„Jde na drby,“ hlásil ve dveřích Lukáš s mokrou hlavou. „Včera se flákala a tady jsou důsledky. Všechno jsme museli vypít my dva a teď trpíme, kamaráde.“

„Já už budu v pohodě,“ lhal jsem z erárního gauče.

„Jasně, to víme všichni, já určitě taky.“

„Třeba tam něco vysonduje, ne?“

„Třeba jo.“

„Kde jsou ty párky?“

„Dobrý, vidím, že ti prášek zabral, to je aspoň řešení. Tak brufen podporuje myšlení, to jsem nevěděl. Teplý páreček je po ránu nejlepší a na myšlení přímo ideální,“ řekl Lukáš a roztřesenýma rukama vzal útokem svůj batoh. Po chvíli už se vracel s ešusem od koryta a já zapnul spirálu ponorného vařiče do zásuvky, kde to bylo výslovně zakázáno.

Když začala voda vřít a párečky vypadaly k nakousnutí, vešla naše spolubydlící. „Co to tady sakra tak smrdí?“

„No jo, že mě to hned nenapadlo. Ty vaše buřtíky. Já mám něco lepšího a hlavně zdravějšího. A zjistila jsem, že paní Žáková tady už dělá dlouho jenom noční, ve dne má jinou práci a taky se stará o nemocnou matku.“

S manželem už spolu nejsou, ale dřív sem za ní chodil. Jo a ta druhá sem taky chodí skoro vždycky, prý je to taková místní kráska, co má ráda společnost. Hlavně teda pánskou. Takže by mohla být i pacientkou, například na venerologii, ale to se vás určitě netýká, vy máte radši párky, co?“ vyprskla a rozvalila se na verandě.

„Vykašli se na ni,“ radil Lukáš a kousl do špekáčku, až mu mastnota vyprskla na tričko. „To je v prdeli,“ zanađával, zatímco se Hanka ještě víc rozesmála.

„Taky mi to vystříklo, ale na služební ubrus,“ hlásil jsem a párek mi mezitím kosmickou rychlostí odbourával opici. „Už je mi fajn,“ zakončil jsem posledním kouskem a Lukáš souhlasně kýval.

„Tak co s načatým krásným letním dnem, hoši?“

„Budeme sledovat v Bohušově a na statku a večer dáme jen lehce pivo a opečeme buřty,“ odsekl jsem provokativně. „A budeme se koupat v řece, hned teď.“

„Jasná věc, je teplo, jde se na to,“ potvrdil Lukáš a začal prohrabávat batoh, snažil se najít plavky.

„Tak si to užijte, já se budu tady opalovat, možná se vydám na procházku a pak se tady nějak sejdeme,“ řekla medově Hanka a pokračovala v lenošení, akorát se převrátila na druhý bok, aby byla opálená stejnoměrně.

Oba nás tím zcela odzbrojila, neb po opojení z alkoholu přichází vždy zcela maximální chuť, která však často nebývá uspokojena dle našich potřeb. Dobře to věděla a tak se tiše smála do dlaní, zatímco jsme si ji prohlíželi a pak raději vzali pár nutných věcí a vyrazili k vodě.

Řeka byla nádherná a v ranním slunci se třpytila, bublala na vystupujících kamenech a byla neodolatelná tak, jako naše spolubydlící. Vrhli jsme se do ní se stejnou vášní a ona nás za to obdařila chladivým obkladem, což nás přivedlo k návratu do normálního stavu a navodilo příjemnou únavu.

Ta se dala zvládnout pomocí spánku na prosluněném břehu, takže jsme určitě dvě hodiny nedělali nic víc, než střídavě leželi a koupali se.

„Tak co ty naše holky, Honzíku? Budeme je sledovat a až je vypátráme, dáme jim co proto? Minimálně jedna by zasloužila, to ti řeknu.“

„Já vím, myslíš tu žlutou. Ale ta druhá asi taky. Všiml sis, že jí to dost seklo?“

„Jasně, tepláky asi nikomu nepřidají. Ani se mi nezdála tak podřobaná, jako v tom chlívku u nich doma.“

„No jo, ale teď tam těžko můžeme jít kvůli motorkám. Chtělo by to vymyslet něco lepšího, nejlíp, aby o nás nevěděla.“

„To půjde těžko, kamaráde. Leda tak vylézt na ten plot se střepy a nenápadně se tam opalovat. Sousedí se nezdáli být příjemní.“

„Taky můžeme pátrat na statku. Třeba jsou tam i s mašinama a oddávají se orgiím.“

„A mezi tím se budeme přemísťovat najatým vrtulníkem, protože jinak nemáme šanci to stihnout. A jestli je jich tam víc, tak stejně nic neuděláme.“

„To ne, ale můžeme poslouchat, schovat by se tam dalo docela dobře.“
„Mně se tam nechce, je to do kopce.“
„Tak se tady válej a já to oběhnu, potom sjedeme do Bohušova a bude to.“
„Jdu taky, ještě by tě tam klepli po hlavě a já bych si to vyčítal. Víš, že jsem rozumnější a o rok starší, a tak,“ završil to Lukáš a tak jsme sebrali svršky, přebrodili řeku a svižně vyrazili po známé pěšině.

42.

Šli jsme většinou mlčky a zhluboka dýchali. Ne jenom proto, že je to v lese zdravé, ale včerejší únava byla přece jen znát. Na okraji Pláni jsem se na chvíli zastavil, ten pohled mě vždycky dostal.

Přesunuli jsme se vysokým podrostem k zadnímu traktu mohutné budovy a postupovali podle plotu. Všude bylo ticho, ani zbytek Staré vsi se nijak neprojevoval. Buďto všichni spali, nebo se opalovali, ale taky možná spousta chalup sloužila jen k rekreaci a tak byly zrovna prázdné.

Nenápadně jsme sondovali u dveří, ale dvůr byl prázdný, samozřejmě až na hromadu nepořádku, která stále silně zapáchala. Prošli jsme k budově vlevo a vstoupili, prošli ji celou a nenašli nic. Jenom do sklepa se nám nechtělo, neměli jsme s sebou baterku a tak by to šlo špatně.

Prošli jsme i druhý barák a nikde nic, ani živáčka. Dokonce dveře, za nimiž jsem viděl zvláštní stařenu, byly otevřené a místnost zela prázdnotou. V Markétině pokojíku to rovněž vypadalo, že tady dlouho nikdo nebyl.

Prošli jsme, co se dalo a nic.

Ve stodole nás čekalo překvapení. Auto bylo pryč a na jeho místě zbyly jen dolíky od čtyř kol, vytlačené ve ztvrdlé hlíně. Muselo tam stát věčnost.

„Tady je stopa,“ ukázal jsem Lukášovi, aby přišel blíž. V napůl zaschlé kaluži se zřetelně rýsoval otisk drapaků, na kterých běžně jezdily terénní motorky.

„Takže tady byli, nebo sem jezdí pravidelně. Nebo jezdí ta šílená bába,“ odpověděl.

„Spíš doufám, že ji tady někde nezahrabali, tak asi půjdeme, kdo ví, kdy se někdo ukáže. Nemůžeme tady blbnout celý den.“

Zklamaně jsme opustili statek a sestupovali zpátky k řece, s vědomím, že tahle návštěva byla zbytečná. Koupání v řece by bylo určitě lepší.

„Stejně je to všechno divné. Napřed se ztratí chlápek, potom zjistíme, že něco kutí na statku. Je tam s ním mladá blondýna a stará, zfetovaná bába. Potom se objeví jeho manželka dole v Bohušově, bába je pryč a možná, že zmizela i bloncka na tom včerejším mejdanu, když usnula na veřejných záchodech.“

„No jo, a my tady můžeme pátrat ještě tak zítra dopoledne, pak se vracíme do rachoty. Ty, Luky, něco mě napadlo. Přece znáš u Býkovic ten hangár, víš, co myslím, takovou tu plechovou rezavou barabiznu.“

„Jo, ty myslíš, že jsou tam?“

„Kdo ví, ta plechárna by se jim mohla hodit, ne?“

„No odsud je to tak čtyři, pět kiláků po asfaltu. To se mi moc nechce, ale tobě to nedá, co? Sakra, kdyby tak byly kola,“ posteskl si Lukáš.

„Tak počkej dole a já tam nenápadně zajdu.“

„Ale houby, vezmeme to tady rovnou dolů k přehradě a půjdeme kolem potoka nahoru. Potom se můžeme vrátit rovnou přes brod do kempu.“

„A potom zajedu autem do Bohušova.“

„Jo, zajedeme.“

Prošli jsme kolem nově postaveného včelínu, u něhož jsme nedávno v noci parkovali. Silnice se dál vlnila přes starý most a kolem přehrady. Polední vedro lákalo ke koupání, ale

neměli jsme odvalu tam vlézt, dokud neuvidíme, jestli někdo není ve vojenských barácích u hráze.

Od hráze však byl už kousíček do Býkovic, které jsme museli projít korytem potoka, tak jako tenkrát na kole. Pěšky to bylo pohodlnější, v těžším terénu kolo překáželo.

Ze začátku jsme postupovali docela rychle, ale teď jsme byli obezřetní. V rozvalinách a také v nepřehledných houštinách kopřiv se mohl schovat kdokoliv. Pamatoval jsem si, že hangár je kousek od nízkého starého posedu, na který se už nedalo vylézt.

Opatrně jsme ho minuli a potom ještě bažinu, která kdysi bývala přítokem potoka, v jehož prázdném korytě jsme se nacházeli. Šeptal jsem stísněně Lukášovi, že vlevo je přístupný prostorný sklep, kam by se dalo schovat, když mě přerušil rukou, kterou mi přikryl ústa.

Okamžitě jsem zastavil, naslouchal a kroutil hlavou na všechny strany ve snaze proniknout okolní křoviny.

Doléhaly sem slabě nějaké hlasy, ale nebylo jim rozumět.

43.

Postupovali jsme korytem téměř po čtyřech a chytali se všeho možného, abychom nezpůsobili sebemenší hluk, až se před námi konečně otevřelo širší údolí a po pravé straně mýtiny s velkou rezavou plechovou boudou, již kdysi využívala armáda.

Před plechárou sedělo porůznu pět mladých výtečníků, spoře oděných, neboť kožené oblečky je na slunci asi dost nepříjemně hřály. Všechny věci, včetně vysokých bot byly rozházené, kde se dalo, a o boudu stály opřené motocykly.

Schovali jsme se v jedné z rozvalin, bohužel byla zrovna mohutně zarostlá kopřivami a dál nebylo možné se posunout. Cítil jsem boláky téměř všude a Lukáš na tom nebyl lépe, což se dalo snadno poznat z jeho pokřiveného obličeje.

Chlapci pokuřovali balené smotky, o kterých jsme samozřejmě přinejmenším tušili, co to asi je. Jeden z nich, tmavovlasý hezoun atletické postavy s náznakem vousů, vstal a začal přecházet sem a tam.

Občas se přiblížil těsně k nám a zdálo se, že se dívá na nás, ale asi civěl jen tak do zeleně. Možná ho to uklidňovalo, zelená byla přece i tráva, kterou mohutně zadržoval v plicích. Jeho nadmutý hrudník by se jistě líbil Hance, i to jak kouř vyfukoval a při tom klátil svalnaté paže dopředu a dozadu najednou, jako by jel na běžkách.

Zdálo se, že je nespokojen, což se vzápětí potvrdilo: „Takže máte hovno!“ zaječel a kopl jednoho z kumpánů do chodidla, opřeného o pařez.

Dotyčný mládenec byl zarostlý, silný a na krku měl na koženém řemínku něco jako zuby z divočáka, pravděpodobně atrapy. „Di do prdele,“ odsekl a plivl směrem k přecházejícímu. „Si to sežeň sám, debile.“

„Cos to řekl?“ obrátil se hezoun.

„Hovno,“ odvětil vlasatec a vytáhl z krabičky normální cigaretu a zapálil si.

„Klid, hoši,“ ozval se další, co ležel vedle vlasatce. „Holky se snažily, ale prostě to nevyšlo. Nemusíš hned nadávat, Romane a ty toho taky nech, nemá to smysl.“ Vypadal vcelku rozumně, normální kluk na ježka, mohl být i sympatický, nesedět tady s tou podivnou bandou.

„Maky dělá?“ zeptal se vlasatec.

„Hvězda taky,“ odpověděl sympaťák a při tom se ušklíbl.

„Takže povyražení nebude. Chtěl bych je vidět obě v akci,“ ozval se posměšně vlasatec a otočil se na hezouna, který zrovna přešel směrem k nám.

„Na Hvězdu se neďivej, jestli se do ní někdo naveze, osobně ho vyřídím,“ nasupil se hezounek a utrl kopřivu tak dvacet centimetrů od mojí hlavy. Vzápětí řekl něco moc sprostého a kopřivu hned pustil.

Vlasatec se rozchechtal a sympat'ák dělal, že sleduje modrou oblohu. Dva další dělali to samé, ostatně byli mladší a tak si v partě možná nemohli vyskakovat.

„Vlezeš na ni a zabiju tě,“ syčel hezoun, zatímco se zarostlý protivník dál rozvaloval a provokativně se posmíval.

„Nebo už jsi na ni něco zkoušel?“

„Na Hvězdičku? Ta by snad dala všem, ne? Že jo, kluci, ta je děravá jako starej cedník. Ale my vyškolit nepotřebujeme, jsme sportovci, vole.“ Počkal, až k němu hezoun přijde blíž, a když byl těsně u něj, utrl si stéblo trávy a dal ho do úst. Hezoun na něj zíral a zatínal pěsti, ale nemělo to žádný účinek.

„Tak co bude, vole?“ ozval se rozesmátý vlasatec. „Dáš si cígo, Kene?“

Nebylo úplně jasné, jestli je to přezdívkou, ale asi nebyla, protože Ken mu jednu natáhl, nebo se o to aspoň pokusil. Vlasatec se totiž najednou nečekaně mrštně zaklonil, takže chytil ránu jen bokem ramene, uskočil stranou a protivníka ze strany a dost hlasitě nakopl do zadku, načež se opět rozchechtal.

„Nemáš šanci, ty masná gorilo smradlavá,“ zaječel Ken a vrhl se na Gorilu. Ten nestačil uhnout a tak si to chvíli rozdávali v kopřivách. Mladí dělali jako že nic a sympat'ák se je snažil roztrhnout, přičemž asi dvakrát dostal.

„Debilové vymazaní, přestaňte se chovat jako kretění,“ řval na ně a oni se po chvíli pustili. Hezoun Ken měl mírně navrch, ale už měl dost, vlasatý Gorila se držel taky z posledních sil, takže zřejmě rádi přestali.

Gorila byl ale drzý až na půdu a tak ještě hrál ukřivděného: Neměl jsi nás trhat od sebe, jsi normální semenec, vole,“ volal na sympat'áka, který si z toho nic nedělal.

„Ty holt jsi blbec, no,“ odpověděl mu úplně klidně.

„A no jó, dobrý,“ kasal se Gorila smířlivým tónem. „Jsem nejlepší a všichni to víte, ale jsem měkota, nechci nikomu ubližovat.“

Mladíci se smáli do dlaní, Ken se soukal do kombinézy a Gorila natahoval kalhoty. Za chvíli byli oblečení všichni a startovali motorky u hangáru. Nastartovali všichni, kromě Gorily, kterého mladí zřejmě z úcty ke staršímu roztlačili, když napřed zhasli své motory.

Po té, co Gorila provokativně jezdil dokola a hrabal v zaprášené suché trávě, hravě nakopli své motorky a pokusili se spořádaně odjet, zatímco Gorila všechny obtěžoval neustálým najížděním a zvedáním na zadní.

44.

Když se trochu usadil zvířený prach, vylezli jsme z improvizovaného úkrytu a třeli si části těla popálené kopřivami.

„To jsou kretění,“ vyjádřil se Lukáš, zatímco jsem šel zkoumat vnitřek hangáru. „Co tam je?“

„Balíky slámy, žádná použitá pryž, jestli se ptáš na tohle.“

„No jo, kde by to ti chachaři vzali. Místo piva hulí a dělají bordel, kdo ví, jestli to vůbec umí.“

„Ken asi jo, slyšel jsi ho s tou Hvězdou?“

„To bude asi ta žlutá. Možná ji tady v noci na seně všichni ojížděli, když byla Maky na hlídání v kempu.“

„Mě spíš zajímá, kde spolu jako dělají,“ řekl jsem.

„To je fakt, on to vlastně říkal ježatý Semenec. Takže tam ani nejdeme, nikdo tam není.“

„Teď ne, ale večer bych se mrknul.“

„Večer bude možná v kempu, ne?“

„Aha, máš pravdu, musíme se zeptat Hančete. Tak mizíme.“

„Čau, hangáre,“ pitvořil se Lukáš a sestupoval za mnou do vyschlého potoka.

Tentokrát se šlo rychleji, nemuseli jsme dávat pozor a tak jsme byli hnedle u přehrady. Po prozkoumání lampasáckých chat na hrázi jsme se opatrně vykoupali a obešli přehradu, abychom na protějším břehu neznatelnou pěšinou zmizeli ve zvláštním lese, jaké jsou k vidění jenom na území vojenských újezdů.

Vysoká tráva, občas smrk, borovice a všude útlé břízky nás vedly až k malému betonovému mostu přes řeku, která vlastně z přehrady vytékala. Na malé planině stálo pět teepee, kolem si hrály děti, ozdobené péry, pravděpodobně z holubů. Naši pozornost zaujaly dvě indiánské vedoucí, obě v kostýmech s třásněmi a péry v dlouhých havraních vlasech.

„Dobry, co?“ zašeptal Lukáš, když jsme zpod vzrostlého smrku pozorovali jejich bujné tvary.

„Ty jo, zajdeme na dýmku míru?“

„Tady už jsme na kraji prostoru, myslím, že by to šlo.“

„Vydrž ještě chvíli, vyzpozorujeme, jestli nečíhá nebezpečí.“

„Indiáni se ničeho nebojí, zelenáči,“ zamachroval Lukáš a zrovna jsme se začali soukat z větví, když se na scéně objevil nepřítel. Měl rovněž havraní vlasy, ale k tomu ještě zcela neindiánský knír a protivně zvučný hlas, což ho okamžitě prozradilo.

Zachytil jsem Lukáše v poslední chvíli, málem mu vkročil do cesty. „Stůj, ten je jasnej,“ zatáhl jsem ho zpět a tiše se rozesmál

„Podle toho, jak řve, nejmiň podplukovník.“

„Nebo pošťák, ti jsou ještě horší. Tak asi ten tábor obejdeme.“

Jedna z dívek, vedoucích si nás ale všimla. Zůstala nehnutě u nejbližšího stanu a dívala se směrem k nám. Sepjal jsem obě ruce a dal prst na ústa. Dívka se usmála a my se opatrně vzdálili. Ještě jsem se otočil a opatrně zamával. Zamávala mírně, asi aby to chlápek neviděl a zase se usmála. Potom něco ukázala na druhou a tiše si šuškal.

Mezi tím jsme se vyhoupli na betonový mostek a štěrkovou cestou postupovali směrem ven z prostoru, kde ležel kemp.

Přehoupli jsme se přes vršek, ohraničující okraj prostoru a romantickou cestou vyjetou uprostřed louky postupovali k našemu prozatímnímu bydlišti. Čím víc jsme se blížili, tím jsem byl unavenější a Lukáš taky nejevil známky nadšení. Už delší dobu jsme nemluvili a jen těžkým krokem dusali sluncem vyprahlou travu.

Naštěstí se na konci louky objevil plot kempu a tak nám nezbylo, než se z posledních sil doklátit ke vchodu se závorou. V budce stále seděla Hančina kamarádka a Hanka zvolna přicházela směrem k nám.

Samozřejmě nešla za námi, ale do zmíněné budky. Byla v dobrém rozmaru a tak mile utrousila: „no vy teda vypadáte. V chatě je guláš, kdybyste náhodou měli hlad.“ Poté se k nám otočila zády a houpavou chůzí, která by mě jinak přivedla k šílenství, odešla.

„Ty vole, tak teď bych ji nedal,“ řekl to i za mě Lukáš a já jenom přítakal.

V chatě stál na novinách hrnc s gulášem a bochník chleba a vedle dokonce dva lahváče. Zbodli jsme to všechno na počkání a se slovy, že si jen na chvíli odpočineme, jsme usnuli jako dva dubové špalky.

45.

Probudilo mě štěbetání, nikoliv ptačí, ale dívčí. Těmi dívkami byly naše Hanka s kamarádkou ze strážní boudy, která byla čerstvě po službě. Byla představena jako Lucie, což je docela obstojné jméno.

„Já jsem Honza a tohle je Lukáš,“ ukázal jsem na hromadu, zabalenou do deky. Lukáš se totiž jen tak vzbudit nenechal, protože o to nejspíš nestál.

„Když máš teda po službě, kdo teď hlídá?“ zeptal jsem se s nadějí v hlase.

„Ta tvoje kočka ne,“ odpověděla za ní Hanka.

„Kolega Mirek,“ zasmála se Lucie. Měla hezké dvě řady úplně bílých zubů a hezkou plet', i když jinak bylo znát, že je o kousek starší. V blond vlasech na ramena měla hezkou čelenku, připomínající šedesátá léta. To se mi velice líbilo. „Kolegyně tě nějak zaujala, že se tak ptáš?“

„Trochu jo, ale moc mi toho o sobě neřekla.“ Nevěděl jsem, co ví a co před ní můžu říkat, tak jsem raději vedl hovor trochu neurčitě.

„Honzíkovi se líbí, že jo? Jen se nedělej, včera jsi tam kysnul dost dlouho.“

„Tak hezká je, to je pravda. Je trošku nespolehlivá a doma to prý nemá úplně ideální, ale kdo ví, jak to je,“ navázala na Hanku Lucie.

„A hlavně je vdaná, že?“ vložila se kousavě Hanka, ale samozřejmě to byla připomínka cílená, která nám měla pomoci.

„To je, ale ten její manžel se nějak dlouho neukázal. Říká se, že snad od ní utekl, nebo co a ona teď bydlí s tchýní v Bohušově. To moc nechápu, je ze Staré Vsi a může se přece vrátit. Děti určitě nemají, tak nevím, co řeší.“

„Takže šance tu je, ale včera se tady kolem ní motali nějakí chuligáni na motorkách a s nima nějaká jiná kočka. To se mi zase moc nelíbilo,“ předstíral jsem zájem.

„Jo, ti tady jezdí. I ta holka. Ony se spolu baví, ale jakoby tak nějak soupeřily. Občas s nimi jezdí i Markétka. Ta druhá se prý jmenuje taky tak a bydlí taky ve Staré Vsi, ale teprve krátce, snad rok, nebo už dva. Sama nevím,“ ochotně se rozpovídala Lucka.

„A kdy tady zase bude?“

„No teda,“ zasmála se Lucie, „od úterka, dřív ne. Dělá ještě v Bohušově, v tom blázinci, tam má taky dvanáctky, takže tady je, když má dny volna. Tam ji asi moc neplatí a možná chce najít lepší bydlení, vždycky si stěžuje na bábu, teda jako tchýní.“

„Tak to aby sis vzal volno, co?“ rýpala Hanka spojenecky.

„To bych asi měl. A v to úterý je tady ve dne?“

„Ne, ona dělá jen noční.“

„Tak to stihnu po práci, volno nepotřebuju.“

„No, a kdyby ses tady náhodou zdržel, jistě tě slečna, vlastně mladá paní ráda ubytuje, že?“ řekla Hanka a zeptala se: „Včera jsme byli v hospodě v té Staré Vsi, nevyznáš se tam? Místní chlapi nám povídali o mlýnu a tak.“

„Tam ne, já jezdím taky z Bohušova, ve Staré jsem byla snad dvakrát v životě a to jsem jenom projížděla na kole ke štolám.“

„K jakým štolám?“ ozval se zpod deky Lukáš.

„Podívejme, Luky se nám vyhajal. Napřed snad pozdravíš tady Lucku, ne?“ výchovně se na něj obořila Hanka a Lucka se smála.

„Nemusí, já jsem zvyklá. Tady se taky ubytuje kde kdo.“

„A jak je to s těma štolama?“

„Na vojenské silnici ze Staré Vsi jsou nějaké staré štoly, ani nevím, co se tam těžilo. Je to všechno uzavřené, buď dveřma, nebo mřížema. A vede tam turistická značka, to je všecko. Je to prostě pěkná procházka.“

„Tam se musíme mrknout,“ řekl jsem.

„A kdy asi tak?“ zeptala se Hanka.

„To je pravda, ale ještě sem pojedu,“ nedal jsem se.

„Za Markétkou?“

„Jasně a tebe neberu,“ obořil jsem se vesele na Hanku.

„Ale mě jo,“ skočil mi do řeči Lukáš.

„To je najednou zájemců, jestli bych ji neměla varovat?“ rozesmála se Lucie.

„To jo, Luky je ďábel.“

„Prosím tě, oba jsou to kecalové, zítra si to ještě rozmyslí, budou se vymlouvat třeba na počasí a Markéta zůstane na ocet,“ smála se Hanka a Lucie taky. Museli jsme něco bezpodmínečně podniknout, jinak hrozila ztráta naší mužské důstojnosti.

„Luky, jdeme do akce, ženské nebereme,“ vstal jsem odhodlaně.

„Jasná věc, jdeme na průzkum nepřátelského území,“ snažil se Lukáš, aby se Lucie nezeptala, kde to území vlastně je.

„Kdybyste ji potkali, pozdravujte,“ neodpustila si jako Hanka a my se jako pohoršovali a Lukáš na obě dokonce vyplázl jazyk.

„Hanka je dobrá, co?“

„Je, Luky, skoro jsem ani sám nepoznal, jak nám nenápadně nahrávala. Skvělá holka.“

„Akorát není tvoje, co?“

„Tvoje taky ne, tak nekecej.“

„Startuj, prosím tě. Stejně by mě zajímalo, s kým sem vlastně jezdí.“

„Mě taky, ale to jsme mohli vytáhnout z Lucky.“

„No jo, tak jed,“ řekl mi zbytečně, protože už jsme mířili z kempu na Prameny. Sice bychom mohli projet přes vojenský újezd a riskovat, ale to jsme právě nechťeli. Nezbyvalo tedy, než objet Zhořelec, který se rozkládal na samém vršku a dát se do údolí, projeli jsme Luby a seshora už bylo vidět Bohušov.

46.

„Neblbni, nejed' přímo tam,“ zbytečně se plašil Lukáš, zatímco jsem mlčky zahrnul na Mlynářskou a popojel kousek zpátky. Obec Mlynářská už delší dobu fungovala jako rekreační oblast, přilepená k většímu Bohušovu, takže tady byl klid.

Zaparkovali jsme za nějakou starou stodolou, která vypadala, že ji od války ještě nikdo neotevřel, a vydali se směrem ke kostelu po dlouhých schodech, které by jistě zasloužily památkovou péči.

Naštěstí se smrákalo, takže se nám podařilo projít v klidu až k zadnímu traktu bývalého zámku, na jehož opravené bráně se skvěl nápis: „Ústav sociální péče.“

„A do prdele,“ pravil Lukáš, „ještě nás tady přepadnou a znásilní.“

„Od Markéty by ti to tak nevadilo, co?“

„Ha ha ha. Opičíš se po Hance, ale zdaleka postrádáš to ostatní.“

„Máš recht, tak to zkusíme obejít, ne?“

Podél vysoké zdi vedla stružka s několika roztomile malými kamennými můstky, jako památka na doby, kdy zde bujel anglický park. Avšak všechny romantické parkové stezky přeřaty přístavbou nevkusných zadních traktů domů z náměstí, sloužících povětšinou jako sociální zařízení. Z potůčku to bylo cítit.

Zed' byla vysoká a zcela nepropustná a obtáčela budovu, z níž vystupovala pouze barokní střecha, na půdorysu oválu. Na straně odvrácené od náměstí se voda ze strouhy ztrácela pod jakousi nízkou přístavbou s šikmou střechou.

Ze zadu měla zamřížované dílenské okno a celá připomínala mlýnský náhon, ale to by musel být potok aspoň třikrát tak široký. Přístavbu obepínal značně zrezivělý plot, který jsme hravě překonali a vnořili se do nízkých kopřiv.

Pozemek byl neveliký, na konci ho uzavírala zídka asi tak naší výšky, nad níž asi půl metru končila šikmá stříška domnělé dílny.

„Jsme v koncích, leda, že vlezeme na střechu a trochu se rozkoukáme,“ mínil Lukáš.

„Jasně, nic jiného nám nezbyvá,“ dodal jsem a nastavil mu spojené dlaně, aby mohl vyskočit na zídku.

„Polez, vzadu za tou dílnou je Markétino,“ nadšeně ukazoval dolů a podával mi ruku. Když jsem stanul na popraskanou ipu, nalepenou pravděpodobně na starý plech, viděl jsem to taky. Byl to dvůr, kde jsme se dívali na motorky.

Nebyl přímo pod námi, aby se tam dalo seskočit. Dílna pokračovala za zdi do úzkého vybetonovaného nádvoří a při pohledu zboku ji zdobila špinavá zamřížovaná okna a dvoukřídlá vrata, potažená plechem.

„To na čem stojíme, mi ze všeho nejvíc připomíná elektrárnu,“ uvažoval jsem nahlas.

„Možná, že to zásobovalo zámek elektrinou, znáš to, pár tlustých drátů, omotaných hadrovou izolací a na zdi vypínače z porcelánu,“ smál se Lukáš. „Támhle sedí asi ta její bába, ne?“ ukazoval přes další zděný plot a další špinavý dvorek. Za ním a za malou římsou u dveří čouhalo něco jako nohy v pantoflích.

„Myslíš, že žije? Nějak se nehýbe.“

„Snad jo, bába asi usnula. Honzo, podrž mi nohu, zkusím vylézt nahoru.“

Udělal jsem to přesně tak, jak chtěl, asi měl strach, že uklouzne. Mě to spíš připadalo, že se pod námi střecha proboří, protože povážlivě praskala a skřípala. Ipa se odlupovala z rezavého plechu a padala dolů s tichým šustěním.

Lukáš se vyhoupl horní částí těla na vysokou zeď a pokusil se předklonit, aby viděl, co je pod námi. „Ty vole, to je výška, to neskočím. Nebyl jsem u paragánů, ty jo?“

„Jasně že ne a navíc se bojím výšek. Tak jsme v háji, je to bez šance.“

„Co zkusit ty vrata? Jinak fakt nevím, ale musíme tam slézt a zídka je vysoká, ne, že by se mi chtělo,“ s heknutím pravil Lukáš a mnul si namožená žebra, jak visel na zdi.

„Nepořezal ses?“

„Ne, ty střepy jsou dost daleko od sebe, naštěstí.“

Pomalou a hodně opatrně jsme slézali, protože nohy v papučích stále ještě čouhaly. Ze střechy se dalo opatrně spustit zpátky na zídku, která ale i tak měla směrem do dvora určitě přes dva metry, protože betonový dvorek byl o něco níž.

Jelikož nebylo čeho se zachytit, spouštěli jsme se, držíc se za její horní okraj, naneštěstí pokrytý nějakými úzkými taškami. Samozřejmě se hýbaly a dalo dost práce je neshodit dolů.

Doufali jsme, že se stará paní neprobudila, protože její nohy odsud nebyly vidět. Nijak nás to nemrzelo, zase tak hezké nebyly.

„Je zamčeno, Honzo, jsme v háji.“

„Je tam fabka? Tady by stačil i dózičák, ne?“

„Jo, je tam, ale nikde nic, čím by se to dalo otočit.“

„Pusť mě k tomu, vyzkouším několik ryze vesnických triků, to ty nemůžeš znát, i když jsi vyučený zámečník,“ machroval jsem a ze zvyku prohmatal zaprášenou vrchní římsu nade dveřmi. Zaprášená byla jen vlevo, u neotvíraného křídla. Vpravo v rohu ležel klíč.

„Čumíš, co?“

„Mě nenaštevš, honem otevři, než sem vtrhne ježibaba v papučích a začne ječet.“

„Neboj, už otáčím. A je to,“ dořekl jsem v momentě, kdy se přede mnou tiše otevřelo křídlo starých oplechovaných dveří a společně jsme vstoupili do temného prostoru, který byl cítit vlhkem.

„Pozor, voda,“ zachytil jsem Lukáše, když chtěl udělat krok do téměř neviditelné, zčeřené hladiny v úrovni podlahy.

„Sakra, dík, co to je, nějaká nádrž?“ lamentoval a snažil se rozkoukat.

„Počkej, zavřu.“ Hned na to jsem opatrně otočil archaickým otočným vypínačem z popraskaného bakelitu, tradičně vedle dveří.

47.

Slabá žárovka se marně snažila prosvítit sklo lampy, zacákané primalexem a znečištěné od nánosu mrtvých much. Před námi se objevila nádrž, do níž přitékala voda z potůčku. Poměrně čistá voda házela unylá prasátka na špinavé, stěny, v rozích s pavučinami.

Vlevo od nás byl betonový můstek a za ním jaksi archaická strojovna s obrovským, notně orezlým čerpadlem, od něhož vedly podobně opotřebované trubky někam do země, směrem od nás k budově ústavu.

Vpravo od nádrže bylo menší a novější čerpadlo, řekl bych tak z šedesátých let a na něj napojený oprýskaný veliký darling. Nádrž končila malým stavidlem s odtokem vody někam pod dům Žákových.

„To ti řeknu, tam musí být vlhko, jestli jim pod postelí zurčí potůček,“ ulevil si Lukáš.

„Na to vem jed, ani nemusí chodit do lesa na houby.“

„Přesně, rostou jim přímo na stěně u postele. Taková hezká holka, chápeš to? Jeden můj spolužák takhle bydlel a měl zatuchlinou nasáklé všechny hadry.“

„Já vím, takhle vlhko měla doma moje prababička, taky jsem to cítil. Tamhle za tím čerpadlem jsou dveře,“ ukázal jsem na jednokřídlové dveře za velikým čerpadlem.“

„Myslíš, že to byla vodárna? Museli by mít někde nádrž a taky by to museli tlakovat.“

„Možná měli nádrž ve věži, pak to dolů teklo samospádem.“

„Jasně, měli to místo hladomorny, ne? Už se řehtám, Honzíku.“

„Ale houby, to se tak dělalo. Nebyl jsi někdy na prohlídce v Tovačově? Tam je to i přístupné. V Hradci nad Moravicí to bylo taky.“

„Fakt? Tak já ti budu věřit,“ řekl Lukáš a hrnul se za mnou k zadním dveřím, které byly opět zamčené. „Tady není římsa, kamaráde, kde budeme hledat?“

„Někde u čerpadla, přece jeden klíč nenechávají u dveří a druhý si neberou domů.“

„Zní to logicky. Hele, mám ho,“ zvolal vítězoslavně. Neměli bychom zamknout naproti? Aby nás tady někdo nevyhmátl.“

„Asi jo, zajdu tam.“ Lukáš čekal u zatím zamčených dveří a já se přesunul k těm, kterými jsme sem přišli. Nad nimi byla také římsa, ale jen úzká. I tak mi to nedalo a natáhnul jsem na ni ruku. „Je tam, oni mají asi dva. Průchod bude luxusně obousměrný.“

Zkusil jsem klíčem otočit v zámku a šlo to jako po másle. „Tak nevím, mám ten druhý vrátit, nebo ho dát do kapsy?“

„Schovej ho, jestli budeme utíkat, nemusí na nás nikdo bafnout ze dvora.“

Uznal jsem to a strčil klíč do zadní kapsy kalhot. Dveře na druhé straně se otevřely také potichu a najednou se před námi rozprostřela zámecká zahrada.

Nebyla to ovšem zahrada v pravém slova smyslu. Budovu, která zvenku, viděna zpod třímetrové hradby, vypadala udržovaně, ve spodních patrech zakrývalo lešení. Pod ním se válely kbelíky od různých maltových směsí a od fasádní barvy, kusy trubek, rozlámaná prkna a podobně.

„Luky, tady se buduje, tak to chodí přes vodárnu holky za chlapama ze stavby.“

„No nevím, dneska letí chlapi, co moc nedělají.“

„Obejdeme to, nebo se mrkneme nepozorováni do barokních oken?“

„Napřed obejít, potom okna.“

Leč prohlídka zaneřádné zahrady nepřinesla nic zajímavého. Prostor byl totiž nevelký, při pokusu obejít budovu jsme na obou stranách narazili na bránu ze silných fošen, takže jsme využili prvního nízkého žebříku a vystoupali na lešení.

„Tak tady bych skončit nechtěl,“ oťrásl jsem se odporem při pohledu na silně neosobní umývárnu, jaké se stavěly za první republiky. Původní kachle se secesním vzorem, všelijaká mosazná madla, vykroužená ze silných trubek, podobná trubková zábradlí u pěti rozložitých smaltovaných van na lvích nohách.

Na stěnách rozměrné, rovněž mosazné větrací otvory, zatočené a zdobené schůdky k vanám a jakési držáky na ručníky, to vše ve zbytečně obrovském a špatně osvětleném prostoru, mi nahánělo hrůzu. „Tam bych nevlzl ani za nic, Luky.“

„Taky ne, proč to tenkrát všechno dělali tak strašně velké? Jde z toho všeho strach. Ještě nějaká mrtvola a mám infarkt jako vyšitý.“

Mezi tím jsme s odporem popošli k dalším oknům a já uskočil leknutím. „Mrtvola je tady, to je hrozné,“ třásl jsem se u spojovací trubky lešení.

48.

„Ukaž,“ nahnul se Lukáš k oknu. Napřed taky ucukl, ale potom se tam vrátil. „To není mrtvola, teď mluví se sestrou.“

Neochotně jsem se přibelhal a pozoroval, že skutečně mladá a hezká sestra mluví na seschlou ženu, jež se vůbec nehýbe. Dokonce jí vpravila něco do úst, asi léky, protože nic objemnějšího s sebou neměla.

„To se nedivím, jestli se tady z toho žlutá Markéta zcvokla a vysedává v lese.“

„Podle toho, co jsi mi barvitě vylíčil, tak se nezcvokla.“

„Nerej furt, sakra. Musíme po žebříku, tady to končí,“ ukázal jsem na konec plošiny, který nebyl nijak uzavřen. Nezdálo se mi to příliš bezpečné, ale chlapi, co tady dělají, to asi berou jinak.

Do vyššího patra vylezl napřed Lukáš. Já se zvolna škrábal za ním, když tlumeně zavolal: „Pohni si, jsou tam obě, ale asi na odchodu!“

Vyletěl jsem nahoru jako kamzík a spatřil, jak se obě Markéty lopotí s tělnatou ženou. Snažily se jí zřejmě přehodit z postele na vozík a odvést. Vozík stál těsně u lůžka a několikrát se zdálo, že je hotovo.

Ale žena, kterou se marně snažily dostat na vozík, se začala vzpouzet. Mlátila sebou na všechny strany a přetáhla se zpátky na postel. Potom strnula, ležela téměř bez hnutí, ale jen do chvíle, kdy obě ženy celou akci zopakovaly.

Dlouho nevydržely a po chvílce tmavá Markéta odešla a vrátila se se svalnatým řízkem, v němž jsme poznali vlasatce z motorkářské party. Culil se jako nemluvně, popadl zmítající se ženu a tvrdě ji položil na vozík.

Děvčata jí rychle utáhly řemínky na rukou a nohou, takže jí nezbylo, než se nechat odvést. Kam, to jsme samozřejmě netušili, i když by nás to velice zajímalo.

Prošli jsme kolem několika osvětlených oken a viděli několik lidských trosek v nevábnném prostředí nedbale nabílených a neskutečně velkých neosobních místností.

„Tak nevím, má smysl tady zůstat?“ ptal se Lukáš sklesle.

Ani mě na náladě nepřidalo, co jsme právě viděli. Vlastně jsme ani víc nepotřebovali. Pacientku nejspíš odvezli k nějakému doktorovi a bylo to. S podobným zařízením jsme ani jeden neměli zkušenosti a těžko se nás to mohlo týkat. „Smysl by měla jediné jedna věc, totiž dostat se k nim do sesterny a poslouchat, o čem se spolu baví.“

„To nevím, jak.“

„Já taky ne, asi máme smůlu, zítra to odpískáme a doma se uvidí.“ Vyrazil jsem k žebříku na spodní patro lešení, když za mnou Lukáš do něčeho neopatrně vrazil. „Co děláš?“ sykl jsem na něj a zíral, jak opatrně otevírá neosvětlené okno.

„Nechtě jsem se opřel a bylo otevřeno,“ šeptal a opatrně strčil hlavu dovnitř.

Ovanul nás nepříjemný zápach. Napůl nemocniční, se silnou dezinfekcí, smíšený s pachem potu a ještě něčeho horšího. Když jsem se postavil na silný parapet, udělalo se mi z toho nanic a měl jsem co dělat, abych nezačal zvracet. Lukáš na tom byl asi stejně, protože si držel pravačku před ústy.

Parapet byl neobyčejně široký, bylo znát, že tady původně byla kastlíková dvojitá okna. Pod ním obstarožní litinové topení z doby snad těsně po válce a dvě postele. Na jednu jsem omylem šlápl, vydala skřípavý zvuk, jako by zasténala.

„To jsou pružiny, to jsme měli na vojně,“ řekl jsem.

„Tuhle možná, ale tu naproti jsi neviděl ani ve snu, co?“ obrátil se tím směrem a já musel uznat, že má pravdu. Samotná postel byla asi stejná, ale na ní se tyčila konstrukce z tenkých trubek, jež tvořila nevzhlednou, vysokou klec.

„Tak to je fakt humus,“ musel jsem souhlasit. „Představ si, že tam je někdo zavřený, třeba je nepřítel, řve a mlátí do těch mříží a ty musíš ležet tady naproti a dělat jakoby nic.“

„Ty fakt nejsi normální. Nebo snad máš zkušenost?“

„Jsi vůl, to mě jen tak napadlo.“

„Ale s blondýnou bys tam vlezl, co?“

„S hnědou taky.“

„Ticho, někdo jde!“ Po chodbě se ozvaly kroky. Netušíce, kam se máme schovat a co se může stát, nasoukali jsme se každý pod jednu postel. Na mě zbyla pochopitelně ta s klecí a tušil jsem, že se Lukáš škodolibě směje, pokud se zrovna nehroučí strachy, jako já.

Naštěstí bouchly dveře někde jinde a kroky vzápětí utichly. Právě, když jsme se vyštrachali zpod lůžek, ozvalo se bouchnutí dveří a opět kroky, tentokrát se vzdalovaly, až byly slyšet, jak dupou ze schodů. Budova měla výbornou akustiku.

Podíval jsem se klíčovou dírkou a uviděl jen slabě osvětlenou část chodby. Kývnul jsem na Lukáše a opatrně stlačil kliku. Bylo otevřeno.

49.

Před námi se rozprostřela tmavá a vysoká chodba s klenutými stropy, osvětlená jen kulatými lampami na stěnách. Jejich skla byla přetřena na bílo s červeným pruhem. To dodávalo už tak nevlídnému prostoru velice ponurou atmosféru.

Chodba kupodivu nezbuzovala myšlenky na nic hrůzostrašného, co by mělo nějakou spojitost s dávnou historií. Například upíří, duchové umučených poddaných a podobní mě nechávaly chladným.

Za to však představa ujetého psychiatra, nebo nacistického doktora, se sem hodila naprosto dokonale. Pošeptal jsem to kamarádovi a ten si jen zaťukal na čelo.

„Kdybys radši vymyslel, kam máme jít a kde se schovat,“ zašeptal důrazně.

„Asi rovně, ne?“ Chodba totiž jinam nevedla. Odměnou za legraci mi bylo další zaťukání, tentokrát přímo na moje čelo.

Vydali jsme se potichu vpřed a zdálo se nám, že se tady ozývá opravdu všechno. I nepatrné zavržení podrážky na mramorové dlažbě působilo jako výbuch v mauzoleu. Na konci chodby vystupovaly ze stínu schody, jedny nahoru, druhé dolů, samozřejmě mohutné a monstrózní, ostatně jako všechno tady.

Právě, když jsme se šeptem domlouvali, kterým směrem jít, ozvaly se opět kroky a vzápětí i hlasy. Byly to hlasy dvou žen, takže se dalo předpokládat, že jsou to ty, které hledáme. Jenomže to teď nebylo nejdůležitější. Museli jsme se rychle schovat.

Jelikož šly shora, skočili jsme na schody dolů. Co možná nejtíšeji jsme šmátrali po klenuté stěně a našlapovali tak lehce, že by nám mohly závidět i víly na pasece, osvětlené lunou. Sestoupili jsme do podobné chodby a schody vedly ještě níž, k nějakým plechovým dveřím, zřejmě do sklepa.

Byly tam na hromadě nějaké krabice a za ty jsme se schovali. Po chvíli se nad námi rozklapaly dvoje střevice a obě dívky sešly na spodní chodbu. Prudce otevřely jedny ze dveří na pravé straně a rozsvítily.

Pak se dveře zabouchly.

„A jsme někde, kamaráde. Málem jsem se podělal strachy a teď můžeme tak akorát skočit do jídelny pro hrnek a přiložit ho na dveře,“ nadával tiše Lukáš.

Jakoby ho vyslyšely, dveře se rozletěly a podle hlasu tmavá Markéta říkala té světlé: „Neblbni, zase bude někdo rvát a bude průser. Kdyby to slyšel doktor dřív než my, tak nás roztrhá.“

Tiše jsme se přemístili za otevřené dveře, kryl nás stín tmavé chodby, ale nevěděli jsme, jestli někdo nemůže vyjít ze dveří za námi. Bylo to riziko, ale jinak bychom toho moc neslyšeli.

„Dneska slouží Kobza, toho bys zmákla, ne?“ řekla blondýna jízlivě.

„Jsi blbá, ten jede dávno s tou nánou Havelkovou. Hezká a blbá, to chlapům plně vyhovuje.“

„Žárlíš? Propásla jsi šanci, už se stalo. No, to je toho. I když tenkrát jsi to řešit nemohla, dneska by to bylo jinak.“

„Když už o tom mluvíme, ty si taky myslíš, že David zdrhnul?“ zeptala se tmavá světlé poněkud sklesle a unaveně.

„Tak to fakt nevím,“ tentokrát to neznělo ani trochu jízlivě, jako před chvílí. „Vím jen, že jel někam s ostatníma a potom prý jim ujel. Kam, to teda fakt nevím.“

„Kluci kolem něj kroužili, měli podezření, že se to provalí a taky mohlo, hlavně tady, že jo. Ale to bys snad měla vědět spíš ty, ne?“

„Nikdy o tom přede mnou nemluvil.“

„Bavili se o tom kluci, teda hlavně Roman.“

„Jasně, kdo jinej,“ řekla tentokrát jízlivě Tmavá.

„Hele, snažím se ti pomoci, ptala ses, tak odpovídám,“ nasupila se Světlá.

„Dobrý, promiň. A proč jsi mi to neřekla před tím?“

„Víš, jak to bylo, nervy a tak. Sama jsem měla podezření, že víš víc, než říkáš. Prý jste se dost hádali a tak.“

„To je pravda, ale co bych jako měla udělat? Všechno podělal a klidně si uteče, kde by jinak byl. Všem dluží prachy, tobě snad taky, ne? Mám to dole prodat, odstěhovat se na barák a usínat s respirátorem na ksichtě? Tam se nedá žít, divím se, že to ještě nespadlo. Počkej, až se na to přijde, to bude nářez.“

„Tak to sbalit a vysmahnout někam ven. Mám rodinu v Německu.“

„To máme všichni, jsme v sudetech, že jo.“

„Udělám kafe.“

„Tak, jo. Chtělo by to auto.“

„To snad seženeme, v dnešní době to snad není problém, můžeme se přes týden mrknout...“ najednou se ozval řev z horního patra. „Dělej, Kobza...“ Vzápětí obě vyběhly s hlasitým cvakáním podrážek na mramorové dlažbě a řítily se nahoru.

50.

„Tak co, počkáme, nebo bereme roha?“ zeptal jsem se asi zbytečně, jelikož se v patře nad námi blížily rozčilené hlasy, z nichž bylo patrné, že se někomu (podle hlasu by to mohl být motorkářský vlasatec) nelíbilo otevřené okno v pokoji, kterým jsme sem vnikli.

Dveře do sesterny naštěstí zůstaly otevřené. „Zdrháme,“ šeptnul mi Lukáš a vběhli jsme dovnitř. Nebylo tam nic zajímavého, kromě toho, že tam taky bylo okno. „Sakra, taky na to mohli přijít o hodinku později.“

Vyskočili jsme jako dvě zralé hrušky. Skákal jsem jako druhý a podařilo se mi nechtě zachytit se za provázek se špalíkem na větrání, přivázaný za kliku okna.

Tabulka mírně zařinčela a hezky se to rozlehlo. Pohltila nás vůně letní noci, byla to směs z posečené trávy a prachu, jež bývá večer za parných dní. Chvilka jako stvořená na rande s krásnou slečnou.

Ozvaly se vzápětí obě, doprovázené hlasy mužů, ale žádná romantika z jejich hlasů cítit nebyla. Naopak, vychrlily rychle několik nadávek, něco v tom smyslu, že tam snad opravdu někdo byl a že nemůže být daleko.

Nahmatal jsem v kapse klíč od vodárny a rozběhl se za Lukášem, který mě v běhu prudce zarazil a vzrušeně mi šeptal do ucha, až jsem málem ohluchl: „Ty vole, jsme jinde!“

„Jak jinde?“ nechápal jsem, co tím myslí.

„Jinde, prostě jinde, dívej se!“ Strčil mě o krok dopředu, že jsem málem narazil do vysoké dřevěné stěny, které jsme si všimli na začátku a ve stínu téměř nebyla vidět.

„Sakra! Tady nemůžeme zůstat, co když nás chytí!“

„Jasně, ty to přelezeš?“

„Vole!“

„Tak nežvaň.“

„Není tu okno? Třeba sklepní, nebo tak něco? Dělej, hledej taky, do háje!“

Lukáš neodpověděl a oba jsme se zoufale otočili ke stěně. Hlasy na nádvoří se zdály daleko. Možná že se bavili jenom z okna, nebo se jim nechtělo oknem skákat a tak to obešli. Mluvili už o poznání klidněji, ale to určitě neznamenalo, že jsme na tom lépe. Hlavně jsme se odsud potřebovali nějak dostat a tudy to nešlo.

„Tady je stará výklopka, ale musí se odháčkovat,“ uslyšel jsem za sebou. Lukáš se pokoušel otevřít jedno z oken, jaká bývala ve školách. Horní křídlo se celé otáčelo a dole bylo malé vyklápěcí, na dvou kovových vysouvacích pojistkách.

„Ukaž, mám menší ruku,“ snažil jsem se dostat do škvíry a vypáčit čep ze západky. Po chvíli jsem vyháčkoval pravou stranu a vrhnul se na levou, což mi, jako pravákovi šlo podstatně hůř. Zápasil jsem o něco déle, ale nakonec se povedlo. Nejhorší bylo potichu okno sklopit, vlézt přes něj dovnitř a přitom ho nerozbít.

Bylo to téměř nadlidské úsilí, ale nakonec jsme šťastně přistáli ve vysoké klenuté místnosti. Okno jsme vrátili do původní polohy a nutili oči přivyknout tmě. Naštěstí dovnitř pronikalo trochu světla z venkovního osvětlení.

Po chvíli jsme byli schopni rozeznat hromadu harampádí, sestávající ze spousty polámaných vozíků, postelí, nějakých stojanů na křoví a zřejmě původní oprýskané dveře přímo naproti oknu.

Byly zdobené reliéfem kříže s velikou lví hlavou uprostřed, ale několika vrstvami všemožných nátěrů dostaly vzhled abstraktního obrazce ze žluklé plastelíny.

Původní klika byla nahrazena bakelitovou, v díře, kde by měl být zámek, nebylo nic vidět. Zkusil jsem otevřít a povedlo se. Před námi se otevřel tmavý prostor, sem světlo z venku už neproniklo.

„Vidíš něco?“ šeptal Lukáš odevzdaně.

„Ani ne, musíme šmátrat.“ S rukama nataženýma před sebou jsem pomalu postupoval, až jsem narazil na něco studeného. Rychle jsem ucukl a tiše zaklel.

„Co je?“

„Nevím, ale je to mokré a smrdí to, asi nějaká velká roura.“

„Odpad, očichej ruku a uvidíš,“ smál se mi tiše kamarád.

„Tak to zkus sám, chytrolíne.“

51.

Lukáš zřejmě vyrazil, protože se za mnou ozývalo tiché šoupání a nárazy na něco kovového. Zřejmě tady sklad pokračoval a on narazil na nějaký ten pochroumaný vozík. Po chvílce se ozval odněkud zleva: „tady na tom vehiklu je hadr, tak si utři pazoury,“ nahmatal moje rameno a vrazil mi do ruky nemocniční prostěradlo, do nějž jsem se vděčně utřel.

„Dobry, chceš ho ještě?“

„Prosím tě, hoď to někam a neotravuj,“ uzemnil mě a vzápětí zařval. Svíral mě pravačkou kolem ramen a celý se chvěl.

„Co blbneš, sakra?“

„Já nevím, zdálo se mi, že tam někdo je. Rozumíš,“ nedopověděl, ale v tu chvíli mi přešel mráz po zádech.

„Tak buď zticha,“ okřikl jsem ho a snažil se někam schovat.

„Tam leží. Na vozíku, byl tam ten hadr,“ vysvětloval důrazně.

„Zase odpad, co? Čichal jsi, jako já?“

„Jsi blbec!“

„Jdu tam, drž se za mnou. A neboj se, jo?“ Stále se mě držel jako klišť, takže jsem to ani nemusel říkat. Něco na mě zabručel, ale nepustil se.

Postupoval jsem hodně pomalu, ruce poutivě natažené, až mě bolely. Po chvíli jsem vrazil do vozíku, jakoby ho někdo postavil napříč. „Mám vozík, Luky.“

„Radši na něj nasahej, nebo jak chceš...“

Podařilo se mi nahmatat zadní madla a zkusil jsem zatlačit. Vozík se ani nehnul. Někdo ho asi zabrzdil. Vlevo i vpravo bylo harampádí a tak se vozík nedal obejít. „Sakra, jak se to odbrzdíuje?“

„Dole u kol jsou packy, jako na popelnici.“

„Ty máš teda znalosti, to ti povím,“ kleknul jsem na studené prošlapané kachle a zkoušel nahmatat kýžené zařízení. Jedno kolo se mi dokonce odbrzdit podařilo, když se ozvaly kroky někde blízko nás.

„Dělej, rychle dozadu,“ šeptl jsem zbytečně, Lukáš už tápal tmou dozadu. Odhozené prostěradlo se mi připletlo pod nohy, tak jsem ho vzal s sebou. Schovat se nebylo kde, tak jsme se rychle skrčili pod oknem.

Chodba se rozsvítila a kroky byly tak blízko, že už zbývalo jediné doufat, že ten dotyčný půjde jinam.

Drsný hlas, který by mohl patřit vlasatci, ale to nebylo jisté, nadával: „Ty vole ona je tady nahatá, ty dvě krávy ji sem postavily jenom tak. Ani to nezabrdily. To jsou dvě jelita bez mozku, myslí kdo ví čím.“

Po chodbě se šoural někdo další, ale asi to nebyla tak těžká váha. „Kdyby ti daly, mluvil bys jinak, ombré.“

„Jasně, jako náš krasavec se zatemnělým mozkiem. To je náš mistr světa. Jinak je to normální debil. Tak holt jdeme, babi,“ řekl skoro něžně a zalomozil vozíkem. „Otevři ten chladáček, vjedu tam jako do pícky.“

„Ty jsi ale romantik,“ řekl druhý hlas a potom se ozvalo hlučné zaklapnutí ocelové petlice a vzápětí vrzlo v pantech křídlo těžkých kovových dveří. Do toho se chodbou rozezněl telefon s vyzváněcím tónem jakési Bachovy kantáty. Sem se to přesně hodilo a drsňák to taky ohodnotil: „Tak to máte i s hudbou, paní Fišerová.“

„Co mě prozváníš, jsi normální?“ utrl se na druhého, který se škytavě rozesmál.

„Chtěl jsem zachovat pietu, když tam máš to umění, vole.“

„Ty jsi fakt kretén! Normální debil. To je dneska služba, fakt.“

52.

Dveře se s temným žuchnutím zavřely, zhasla světla, a kroky i hlasy se ještě chvíli vracely ozvěnou z nitra chodby.

„Tak jdeme za nima, co?“

„Ani se mi nechce, už bych chtěl být doma, mám toho plný zuby, Honzo.“

„Já taky, ale musíme se odsud nějak dostat. Kdybych uměl přelézt tu zeď, tak se na to tady vykašlu, to mi věř.“

„Tak teda jdeme,“ řekl odevzdaně Lukáš a vnořili jsme se do tmy. Naštěstí jsme už tušili, jak chodba vypadá a tak to šlo rychleji. Nalevo i napravo se dalo nahmatat několik dveří, z toho jedny byly od chladáku, jejich ocelový plášť nepříjemně zastudil, dokonce i na duši, ale to nebylo železem.

Jiné dveře vypadaly jako od výtahu, ale raději jsme to nezkoušeli. Na konci chodby se lomilo široké schodiště s podestou, ústící do jiné spoře osvětlené klenuté chodby, zatím největší, co jsme tady viděli.

Dvoukřídle dveře na konci vypadaly jako východ, takže jsme se potichu přesunuli až k nim. Bylo sice zamčeno, ale nahmatal jsem něco jako zvonek od bzučáku, kterým se mohl odjistit zámek, ale taky nemusel.

Ukázal jsem Lukášovi, že to zkusím a on přikývl. Opřel se o dveře a já krátce stiskl tlačítko. Ozvalo se zabzučení, ale taky hodně ostrý zvonek někde v patře, který jistě zburcoval celý ústav.

Naštěstí dveře povolily a vyběhli jsme ven, na dvůr. Zatímco se rozsvítilo několik oken nad námi a otevřenými okny se nesl ven křik, podařilo se nám oběhnout křídlo a já s velkým ulehčením nahmatal klíč od vodárny. Jen jsme zapadli a zamkli plechové dveře, hluk na dvoře zesílil.

Klíč jsem nevrátil a rychle otevřel druhou stranu a pro jistotu sebral i druhý klíč.

Zídka, po které jsme sem odpoledne slezli, však byla ze dvora vyšší, takže se na ni zespona a ve spěchu nedalo vylézt.

„Jdeme k bábě, není čas, dělej,“ křikl na mě Lukáš, když jsem si zbytečně rozedřel koleno o betonový potěr a křik za bránou nabýval na intenzitě. Navíc rozsvítili nějaká silná světla, takže to vypadalo jako na fotbalovém stadionu při večerním utkání.

K domku jsme přelezli poměrně rychle, sice s odřeninami na rukou i nohou, ale kdo by se tím zabýval. Problém byl v tom, že na příjezdové cestě, kudy jsme chtěli utéct, se objevilo auto a dálkovými světly pročešovalo celou ulici.

„Vzadu je zahrada,“ zavolal jsem do tmy a přeskočil jsem plaňkový plot. Přes záhony s nějakou zeleninou jsme přeběhli k zadnímu traktu. Následoval další plot, tentokrát pletivo s podezdívkou a dost vysoké. Za ním menší domek se zamčenou brankou do ulice.

Zatímco nevzhledný kříženec vlčáka s jezevčíkem vzbudil majitele, přelezli jsme zamčenou branku a s křikem za zády zdrhali do polí, ven z města. Lukáš měl natrhlou nohavici a já jsem se vymáchal v jakési stružce, která se mi postavila do cesty a klidně si tekla dál, i když mě celého zmáčela.

K autu jsme se vraceli značnou oklikou, zbědovaní a unavení.

Naštěstí byl už zase klid, jenom fotbalově osvětlený zámek se vyjímal impozantně na pozadí potemnělého náměstí.

„Takže vstříc dalším dobrodružstvím,“ poznamenal jsem provokativně.

„Ani náhodou, nejradši bych jel rovnou domů. Už nemám náladu ani na ten kemp, ani na Hanku, prostě na nic. Chci svoji postel, sakra,“ klel Lukáš a já byl rád. Měl jsem totiž co dělat, abych neusnul.

Cesta se táhla, do kopce na Zhořelec jsem málem usnul a u brány se staženou závorou musel vystoupit Lukáš, já schopen nebyl. Zamknul jsem favouše a dobelhal se na své lože. Hanka sice vypadala, že ji naše výprava zajímá, ale naznačil jsem, že až zítra a okamžitě usnul.

53.

Ráno bylo kalné, sluníčko ne a ne vylézt zpod mraků a já se zase nebyl schopen vydrápat z postele. Ne, že by byla tak moc pohodlná, ale já měl dost, a to úplně všeho. Lukáš na tom byl podobně a tak nám Hanka dokonce udělala snídani z vajíček a našich buřtů.

Po snídani povídal spíš Lukáš, mně se pořád chtělo spát a cítil jsem odpor ke všemu tady, včetně obou divoženek se jménem Markéta. Dokonce mi byl najednou lhostejný i osud jakéhosi Davida Žáka, který se někde ztratil, nebo možná spíš zdrhnul od obou svých křepelek.

Možná byl prostě zkušenější než já a věděl o životě víc.

Dokonce se mi zdálo, že i Lukáš má ve všem jasno, když jsem ho viděl diskutovat s Hankou a já se cítil tak mizerně. Únava a absolutní nezájem mě zdržely v cizí, nepohodlné posteli až skoro do oběda.

Poté, co Hanka uvařila jakousi polévku, kde bylo úplně všechno, už nás tady nic nedrželo a tak jsme začali balit. Nebylo toho moc a zanedlouho už jsme čekali v nastartovaném autě před pruhovanou závorou a čekali, až se holky rozloučí.

Jejich rozhovor se nesl ve znamení toho, že se brzy uvidí, což nás dva opět poněkud deprimovalo. Hanka se nám samozřejmě líbila a její neznámý přítel byl pro nás něco jako vetřelec. Naštěstí jim loučení trvalo jen krátce a už jsme uháněli k domovu.

Těch několik málo dnů, kdy jsem nebyl doma, mi připadalo jako věčnost a teď jsem si domov vychutnával. Pohodu mi kalila jenom představa zítřejšího vstávání do práce.

Poflakoval jsem se zahradou, polehával na staré houpačce a vůbec nemyslel na prožité události. Zrálo ve mně přesvědčení, že se to všechno obejde beze mě a že na tom, co se stalo, nemám žádný zájem.

Zkrátka se klidně můžou ztratit obě Markéty i se svými kumpány na motorkách a vůbec mi to nebude vadit, můžou si taky převážet mrtvoly z jednoho konce blázince na druhý a bude mi to jedno.

S tím jsem nakonec nachystal kolo na zítra a zalehl do svojí obstarožní, zato však pohodlné postele.

Ráno bylo chladné, ale červánky na východě slibovaly krásný den. Rozhodl jsem se, že by bylo vhodné najít si slečnu, která pokud možno nepracuje v blázinci a nestýká se s podivnými živly.

Při té představě cesta rychle ubíhala a já vstoupil do budovy okresního úřadu s nebývalým nadšením a energií. Po chvilkovém bloumání s hrnkem čaje jsem začal pracovat, ale za chvíli mi hlava pracovala na plné obrátky, když jsem přemýšlel, s kým bych dneska zašel na oběd.

Výběru partnerky jsem věnoval i další půlhodinu, a když bylo jasné, že na pracovišti žádnou vhodnou kandidátku nenajdu, zvolil jsem nahodilé bloumání po městě a hledání vhodných objektů.

Na přestávku jsem vyrazil křepce, postával u výkladů, lízal točenou zmrzlinu a sledoval okolí. Dívky byly všude kolem, jenomže buďto po několika kusech najednou, což ztěžuje situaci, protože si z vás často dělají legraci, nebo se v horším případě vyskytovaly v doprovodu nějakého muže.

Pod podloubím renesanční radnice však byla jedna zcela osamocená. Mohlo to být i tím, že měla v ruce aktovku a zjevně něco nabízela, což spoustu lidí odradí. Taky to nemám rád, ale byla hezká a tak jsem se pokusil o konverzaci.

54.

Na vzdálenost nějakých pěti metrů mě zaregistrovala a zbystřila pozornost. Nakrčila mírně pihovatý nos, překrytý lehkým make-upem a upřela na mě tmavě modré oči, lemované dlouhými řasami, vyškubaným a znovu obloukovitě namalovaným obočím a dlouhými blond vlasy, svázanými do culíku.

„Dobrý den, pane, mám speciálně pro vás velmi výhodnou nabídku, když dovolíte, řeknu vám o ní pár slov na úvod.“

„Dobrý den, tak povídejte,“ řekl jsem s mírným despektem, vypadalo to spíš na půlhodinu, strávenou nabídkami zaručeně bezvadných a levných půjček, nebo výměnou telefonního operátora.

Po otázce: „Jakou máte zdravotní pojišťovnu?“ byl směr dalšího hovoru jasný.

Odpověděl jsem podle pravdy a čekal, co bude dál.

„Ale to nebyla úplně vhodná volba, tato pojišťovna vám nic nadstandardního nenabízí, pouze hradí zdravotní péči.“

„Proto je přece zdravotní,“ namítl jsem.

„Jistě, ale já mám pro vás nabídku pojišťovny, která vás bude určitě zajímat. Zeptám se: Jezdíte na kole?, nebo na lyžích?“

„Na kole ano, na lyžích ne.“

„A proč ne na lyžích?“

„Neumím lyžovat.“

„Ach tak.“

„Ano.“

„To nevádí, naše pojišťovna nabízí slevu na nákup cyklistické a lyžařské přilby. Pakliže ovšem nelyžujete, můžete poukaz přenechat někomu blízkému. Manželka lyžuje?“

„Ne, já žádnou nemám. Víte, já musím do práce, nemůžeme si o tom pohovořit například zítra, nebo někde u vás na pobočce?“

„Určitě, na pobočce můžete, paní to s vámi sepíše a všechno vám vysvětlí,“ řekla s nádechem ironie.

„Vy tam nepracujete?“

„Ale ano,“ usmála se dvojsmyslně, „já jsem terénní pracovnice, oslovuji zákazníky venku.“

„Raději bych to konzultoval s vámi osobně, myslím, že máte přehled. Budete zítra tady, nebo kde bych vás našel?“ zkoušel jsem to a ona dělala drahoty. I tak hrozilo nebezpečí, že se budu zbytečně snažit a jí půjde jen o pojišťovnu.

„Ráno budu tady a odpoledne v obchodním centru.“

„Telefon byste mi nedala?“

„Ani ne.“

„Aha, tak naschle.“

Odpověděla na půl úst a měl jsem pocit, že si ze mě utahuje. Možná to nebyl nejlepší nápad, seznamovat se s dealerkou.

Naklusal jsem do práce a zjistil, že mě obrala o dobrou čtvrt hodinu, kterou jsem musel odpoledne nahradit, abych nemusel poslouchat řeči své drahé vedoucí. Naštěstí čtvrt hodina utekla docela rychle, takže jsem kolem půl čtvrté stoje v pedálech svého obstarožního stroje stoupal navštívit jiný supermarket.

V batohu na zádech jsem se chystal přepravit nákup a dokázat si, že ještě zvládnou na kole odtahat všechno, co potřebuji.

V přítmí haly plné regálů, naštěstí nebylo mnoho zákazníků (to byl taky důvod, proč nakupuji zrovna tady), takže byl košík za chvíli tak akorát a já zaplatil u pokladny s hezkou brigádnicí. Bohužel toho moc nenamluvila a tak jsem to vzdal.

55.

S košíkem jsem minul dívčí trio u nízkého pultíku s voňavkami. Zrovna ta nejpůvabnější se ke mně přitočila a zvonivým hláskem mi nabízela narůžovělou tekutinu ve zdobené lahvičce.

Normálně stojí přes pět set, ale já vám ji prodám za dvě stě devadesát devět. To jistě neodmítnete, že?“

Nějak mi nebylo jasné, co bych s tím asi tak dělal, ale dívka byla opravdu hezká.

„Kdybyste se mnou šla na oběd, možná bych ji koupil,“ zkusil jsem to.

„No já nevím. Abyste si od toho něco nesliboval. Oběd bych si dala, ale musím se vrátit a prodávat, jinak neudělám obrat.“

„Platí vás dobře?“

„Ale ne, přivydělávám si tak, studuju v Brně a tohle mi trochu pomůže.“

„Takže tady někde bydlíte, že?“

„Nebydlím, jsem z Kroměříže a oni nás vždycky někam dovezou a tak. Takže z toho asi nic nebude, co?“ zeptala se otráveně.

„Así ne, tak se nezlobte.“

„A tu voňavku si teda nevezmete? Uděláte s tím třeba někomu radost.“

„Vy byste to koupila?“

„Ach jo, s váma je to těžký. Tak naschle,“ slušně se se mnou rozloučila a já narval všechno do batohu, prohnul se jako obrácený luk, nasedl a proklínal svůj nápad, tahat nákup na bicyklu.

Domů jsem dojel zpocený, s odřenými zády a poslední kopec k chalupě jsem jel takřka na krev. Nákup byl neskutečně těžký a neforemný. Byl jsem rozhodnutý, že si příště vezmu auto a nebudu se ohlížet na sport, ani na přírodu.

Tak jsem si pro sebe nadával, když se zjevily sestry Markvartovy. Hezké dcery o něco staršího souseda, starší dvacet, mladší osmnáct, stále doma, svobodné, nudící se. Počaly se mi pohihňávat, takže jsem místo obvyklých několika zdvořilých vět jen něco zabručel a zalezl do stodoly.

Po důkladné očištění a brzké večeři jsem se povaloval na trávníku před domem a umiňoval si, že se nebudu o nic snažit, nic dělat a že začnu častěji chodit do hospody.

Z polospánku mě vyrušilo zabouchání na vrata stodoly a vzápětí bouchnutí vrátek. Po vybetonované cestičce směrem ke mně tlačil kolo Lukáš a tvářil se, jako bych se s ním na něčem domluvil.

„Nazdar, vůbec ses dneska neukázal, tak mě napadlo, co s tebou je? Jestli nemarodíš, když jsi včera tak polehával.“

„Ale ne, byl jsem jenom strašně ospalý.“

„A co jsi vymyslel, že budeme dělat dál?“

„Nic.“

„Jak to, nic?“

„Už se mi nechce. Prostě se mi to celé znechutilo, ten blázinec a ty dvě holky a ostatní. Už mě to nezajímá, ať si tam mizí a umírá, kdo chce.“ Do svého výrazu jsem vložil nejhorší znechucení, opravdu se mi tam už nechtělo.

„To nemyslíš vážně. Já se snažím něco vymyslet a ty na všechno kašleš,“ odpověděl skoro uraženě.

„Nechci tam a hotovo. Vůbec si nedovedu představit, že se objevím v tom pitomém kempu. Nebo na statku. Nebo já nevím, kde ještě. Potřebuju klid.“

„Jasně, teď už to chápu, potřebuješ nějakou ženskou.“

„Luky, neštví mě!“

„Co takhle výlet na kolech, kolo tě přece baví, ne? Určitě jsi na něm byl v práci, když stojí opřené venku. Pár kiláků do Pramenů nebo do Bohušova dáš jako nic. Potkáme slečny, nebo ti dohodím tmavou, když světlou už znáš,“ ksichtil se naoko úlisně.

„Jel bych jedině kvůli kolu, to ostatní mě už vůbec nezajímá.“

„Mě taky ne.“

„Poslyš, a nejedeš ty tam tak náhodou kvůli těm ženským?“

„Žárlím na tebe, však víš.“ Tvářil se strašně vážně. Když si zamanul, dovedl vymámit tele i z jalovice, kdyby to ovšem šlo.

„Tak zítra jedu, ve tři, nečekám,“ posmíval jsem se, protože bylo jasné, že dřív, než o půl šesté nemůže zavřít krám.

„Ale Markétka dělá noční, to tam chceš mezitím opékat buřty?“

„Tak o půl šesté, a vem si světlo.“

„Tak fajn, ty taky a jinak si vem, co chceš,“ naznačoval něco, co se podobalo malé krabičce v zadní kapse kalhot, jak to viděl v reklamě. Tam totiž vysvětlovali přednosti antikoncepce v boji proti pohlavním nemocem.

Ještě chvíli laškoval, než se vzdálil a já měl chuť po něm něco hodit. Napřed mě štválo, že mě zase ukecal, ale potom jsem se nahlas rozesmál.

56.

Dopoledne jsem v zaměstnání pohovořil s několika zaměstnankyněmi (jak by ne, když je jich u nás sto na šest chlapů) a uvažoval, která by se ještě tak nechala opít rohlíkem, jak by řekl klasik.

Vyšlo mi to jako obyčejně, že žádná.

A pak, že to mají chlapi jednodušší. Možná jsem právě objevil důvod, proč se muži dožívají kratšího věku, možná bych o tom mohl něco napsat a být slavný. Být slavný by zase znamenalo mít jich dostatek, což by přineslo další zkušenosti.

Takové malé perpetuum mobile s velmi příjemným proběhem svého cyklu.

Bylo jasné, že se musí něco stát, nebo zhruba za dva dny úplně zblbnu. Cítil jsem to všude, i v hlavě.

Do toho se přiblížila třetí hodina odpoledne a tím pádem dvě hodiny času do odjezdu s Lukášem. Vyšel jsem před úřad, abych dle plánu očumoval náměstí, jenomže před vraty v podloubí vybuchla bomba.

Ne sice doslova, ale obrazně by to mohlo stačit i na menší infarkt myokardu. Přímo naproti mně stála Zuzana. Jakoby nic, pohazovala kabelkou sem a tam a usmívala se, což bylo stejně neuvěřitelné, jako to, co potom udělala.

Aniž by něco řekla, ukázala, že mám jít za ní a já poslechl jako ve snu. Cestu jsem ostatně znal, šli jsme k ní domů. Bez řečí odemkla a vyjeli jsme výtahem nahoru.

Z toho, co bylo potom, si pamatuju jen to, že ještě v předsíni jsme se na sebe vrhli. Především já na ni. Bohužel to proběhlo snad až příliš rychle, což ji poněkud rozladilo. Poté jsem se jí zdvořile snažil vysvětlit, že dnes jedu s Lukášem a strhla se bouře, tak silná, že mě odvála zpět do předsíně a záhy na chodbu, do výťahu a ven.

Vše bylo při starém. Ale jedna výhoda tady byla. Už jsem nemusel courat po náměstí, nadšeně jsem běžel pro kolo, abych stihl triumfální odjezd. Cítil jsem se jako Napoleon po vyhrané bitvě, ale pekelně mě bolely nohy.

„Cos dělal, vole, táhneš se jako slimák,“ častoval mě Lukáš, když viděl, že asi pojedeme dlouho.

„Přišla za mnou Zuzana.“

„Kdy?“

„Hned po práci,“ děl jsem mírně.

„Chceš snad naznačit, že jste to stihli a pak jsi zdrhnul?“

„No, tak nějak. Nebyla ráda, trochu jsme se chytli, chápeš.“

Jenom zavrtěl hlavou a raději nic nekomentoval. Znal moje zážitky se Zuzankou a já ho podezíral, že mi je někdy trochu závidí. On svoji dívku přede mnou tajil, takže jsem o něm v tomto směru nic nevěděl.

Jak už jsem naznačil, cesta ubíhala velmi pomalu a nakonec jsme byli rádi, když naše kola drkotala po rozbité silnici s pruhovanou závorou na samém konci. Dokonce nebylo nudné jít nikam daleko.

Markéta Žáková se opalovala na rozvrzané lavičce před strážní boudou. Když jsme se přiblížili, dokonce se na nás usmála. Byli jsme překvapení a na tohle nepřipravení. Netušili jsme, že bude pokračování.

„No dobrý den, pánové. Zřejmě jste si to tady oblíbili, že?“ spustila lehce konverzačně, což mám rád a tak jsme se hned rozhovořili ve velkém stylu.

„Stýskalo se nám, chápete, taky po vás.“

„Vážně? No to se mi nechce věřit. Už nejsem žádná mladice, aby za mnou jezdili cyklisti až od Ostravy.“

„Tak daleko to zase není, mladá paní,“ přidal se Lukáš.

„Já vím, ten váš Jičín si západní turisté pletou s tím Rumcajsovským, ale já vím, že ten je jinde. A ještě ke všemu máte dva.“

„Vy máte znalosti, Markéto, můžu vám tak říkat, že,“ zeptal jsem se trochu drze.

„Myslel jste spíš, jestli vám to dovolím, že?“ odpověděla nějak moc vesele. Vzápětí jsme poznali proč. V boudě něco zašramotilo a z okna vykoukl náš známý vlasatec.

„Tak to by mohlo stačit, pánové. Co se týče konverzace, nic proti, ale máme ještě jinou práci, že,“ otočil se dovnitř a vzápětí vyskákali ostatní.

„Zvědavé blbečky mám hrozně rád k večeri,“ dodal ještě vlasatec, poté vyskočil z okna a přistál na štěrkůvku těsně před námi, takže nám zakrýval výhled na paní Žákovou, škodolibě se chechtající.

Hned potom mi hezoun vlepil facku a Lukáš se sklátil pod úderem do břicha od mírumilovně a rozumně vyhlížejícího mladíka. Výměna názorů nabírala tempo a po chvíli už bylo jasné, že nevyhrajeme.

Chlapci nás přeprali a svázali nám ruce a nohy prádelní šňůrou.

„Tak hoši, teď se pojedeme na něco mrknout. Jeden nám bude dělat volavku a druhý tady počká jako záruka dobrého návratu,“ pokusil se o vtip tentokrát hezounek, ale jak jsem se přesvědčil dřív, vlasatec byl v tomto směru lepší.

Na důkaz toho ukázal na Lukáše, kterého naložili do dodávky, stojící za boudou. Mě pro změnu nakopl do zadku a řekl, že mám jít zatím do boudy. Tam mě vzápětí pohodili, nechali napospas Markétě a dvěma mladíkům, kteří sice vypadali slušně, ale možná nebyli.

57.

Zezačátku se nedělo vůbec nic, jenom to, že jsem ležel na tvrdé podlaze a všechno mě tlačilo. Zkoušel jsem se otočit a po chvíli se mi to podařilo. Bral jsem to pořád jako nějakou blbou srandu, přece by mě tady nemohli zavraždit, nebo snad ano?

Taky mi nebylo jasné, kam vezli Lukáše a proč nás rozdělili.

Když vešla Markéta, snažil jsem se tvářit co nejpříjemněji, myslel jsem totiž, že bych na ni mohl zapůsobit. S ženskýmá to přece bývá snadnější, o tom jsem byl skálopevně přesvědčen.

Jenomže tohle nebyl ten případ.

„Tak jak to jde, chlapáku?“ řekla provokativně a přitáhla si ke mně odrbanou koženkovou židli na kolečkách.

„Nic moc, slečno,“ opáčil jsem snaživě.

„Tak co jste u nás vyčmuchali, už je to pomalu týden, co? Nebyli jste náhodou taky u nás v práci?“

„A kde by to jako mělo být? Myslíte tady?“

„Nedělej blbýho a řekni, jak to bylo, nebo ti zalepím hubu kobercovou,“ zasyčela jako mohutná, kilometrová zmije. Rázným odrazem snožmo se odšoupla k psacímu stolu pod oknem, z něhož vytáhla slibovanou lepicí pásku a nůžky.

„Byli jsme tady a Bohušově, občas jsme zajeli do prostoru, do Býkovic. A to je tak všechno,“ lhal jsem. Najednou vůbec nevypadala přátelsky.

„A co jste tam hledali?“

„Já nevím, připadalo nám to tady všechno takové tajemné, lezli jsme, kde se dalo. Zbylo tady hodně rozbořených vesnic po Němcích, bavilo nás hrabat se v těch ruinách.“

„A u nás jste byli proč, a proč jste se ptali na Davida? Odkud ho znáš?“ vypálila otázku, na kterou jsem nemohl odpovědět. Nevěděl jsem ani, co ví o mě a své blonděaté kolegyni, o statku a o Staré Vsi, kde jsme se v hospodě dost bavili s místními lidmi.

„To bylo fakt kvůli těm motorkám. Říkali to chlapi v hospodě nahoře, ve Staré Vsi.

„Jo, jasně, to bude ono. Tak aby ses nenudil, ukážu ti, jaká může být s tetou Markétou legrace. Co říkáš, chlapáku. Se mnou se nudit nebudeš, ani náhodou,“ řekla zlověstně a přisunula si židli až ke mně.

Jezdila mi rukou po těle, hlavně tam dole. Nejhorší na tom bylo, že byla docela hezká a podle toho se i chovala. Byla vyzývavá, špulila rty a nechala mě při tom nahlížet o výstřihu na menší, ale pevná prsa.

Tělo reagovalo po svém, ač jsem v žádném případě nechtěl a obával jsem se nejhoršího, že totiž dlouho nevydržím. Poznala to na mě zkušeným hmatem i pohledem a tak neustále přidávala a pásla se na mých rozpacích.

Viděla, jak se bráním, ale zároveň jí bylo jasné, že to nezvládnou. Škodolibě se mi vysmívala a já cítil stud, ponížení a vztek najednou. Kdyby mě teď někdo rozvázal, možná bych ji dokázal uškrtit, jak jsem ji nenáviděl.

„Tak co, chlapáku, líbí?“ provokovala nestydatě. „Teta Markéta je k neutahání. Zažiješ luxusní večer, možná i noc, na jakou nikdy nezapomeneš. Akorát nevím, co s tebou udělají naši chlapi, jsou děsně žárliví.“

Ta představa mě úplně odzbrojila. Něco takového jsem si nedokázal nikdy ani představit, smál jsem se řečem o znásilnění muže ženou. Ještě nikdy mě žádná neznásilnila. Teď jsem si to dokázal představit. A bylo to hrozné.

Naštěstí jí něco vyrušilo a na chvíli se odtáhla, což jsem přijal s velikým povděkem. Venku zahrčela motorka a bylo slyšet štěrky, odlétávající od zadního kola.

Dovnitř vešla druhá Markéta a za ní rozumně vypadající mladík, kterého jsme viděli s Lukášem v Býkovicích. Uklidňoval své divočejší kumpány a tenkrát i teď vypadal v pohodě.

„Proboha, co to jako má být?“ ukázala na mě blondýna a položila přilbu na zaprášený elektrický radiátor.

„To koukáš, ségra, zase tady čmouchali. Tohle hlídám a druhého vzali kluci s sebou na výlet. Už jsme si trochu pohráli, že jo chlapáku. Jestli chceš pokračovat, skočím se s klukama vykoupat,“ řekla brůna a chystala se k odchodu.

„Jen jdi,“ řekl sympat'ák a sedl si na její židli.

„Ne, abyste ho moc unavili, budeme mít repete,“ řekla ještě tmavá a s povykem vyrazila za dvěma mladíky.

„Vy jste oba kretění, naši jste aspoň něco?“ zeptala se účastně blondýna, když konečně odešli. Vůbec nevypadala nepřátelsky a tak jsem se rozhodl říct pravdu.

„Moc ne, máme podezření, ale raději nic neříkám,“ snažil jsem se mlžit. Nevěděl jsem, jaký je její vztah k ostatním a mohl to být chyták.

„Můžeš mluvit, nám jde o Davida, na rozdíl od některých,“ řekl sympat'ák.

„Jde právě o ty *některé*,“ řekl jsem mnohoznačně.

„To jsem si myslel. Víte to jistě?“

„Nemůžu to dokázat, zatím,“ snažil jsem se, jak to šlo.

„To je fakt, takhle toho moc nenajdeš,“ řekla Markéta a rozvázala mě.

„My se teď půjdeme mrknout k řece,“ řekl sympat'ák. „Až budeme tam u těch chat,“ ukázal z nezaskleného okna, „dřív ne, tak zdrhni. Klidně jim šlohní jednu mašinu, lepší je ta zelená, jestli teda na tom umíš,“ zeptal se.

„Jo, umím. Nevíš, kam jeli?“

„Jsou dvě místa. Jedno je ve staré pískovně v Bohušově, to je...“

„Já vím, kde,“ skočil jsem mu do řeči.

Pokračovala Markéta. „Anebo v jedné rozbořené vesnici, je tam taková...“
Zase jsem to nevydržel: „ten hangár v Býkovicích?“
„Vidím, že se orientuješ, tak zlom vaz,“ řekl on a s předstíraným úsměvem vzal Markétu za ramena a jakoby bezstarostně odkráčeli.

58.

Ze začátku jsem se nemohl ani postavit, nikdy bych nevěřil, že na to stačí tak krátká doba, kdy je člověk svázaný. Počkal jsem, až budou skoro u řeky, nenápadně vyšel ven a nasednul na zelené enduro. Tyhle motorky nemají nic, než chcípák u pravé rukojeti, takže ho stačilo palcem posunout doprostřed a zkusit krátkou nakopávačku.

Jako na potvoru se nic nestalo, nejspíš proto, že jsem to s ní neuměl. V okolním tichu to bylo trochu slyšet a já nechtěl riskovat. Na lanku od spojky visely nějaké obyčejné brýle, tak jsem si je nasadil. Přílba mi byla velká. Hodil jsem ji na zem a motorku potichu tlačil na děravý asfalt.

Na silnici to šlo dobře, cesta vedla z mírného kopce a tak se dalo nasednout a šoupat nohama, abych se dostal z dohledu k prvním řídkým stromům. Tam se dalo schovat a taky to z kopce chytá o dost líp.

Pak jsem to zkusil. Napřed se mi nedařilo hodit správný kvalt, potom se seklo zadní kolo a já málem upadl. Teprve po chvíli, až jsem sotva popadal dech a skoro neviděl přes čůrky potu, tekoucí jako med ze splených vlasů do očí, chytla.

Několikrát se zakuckala, zkusil jsem pohnout sem a tam páčkou sytiče na karburátoru a motor se konečně rozběhl. Mládenec na to jistě měl nějaký svůj grif, ale hlavně, že motorka jela.

Několikrát jsem podřadil a konečně se pořádně rozjel. Překvapilo mě krátké odstupňování převodovky, nebyl jsem zvyklý na rychlosti tak blízko u sebe a taky mě uzemnil obrovský záťah odspoda.

Cestovní motorka se prostě chová jinak. Taky jsem v první ostřejší zatáčce málem sletěl, jak se stroj pode mnou roztancoval, ale ustáli jsme to. Musel jsem jet co nejrychleji, dalo se předpokládat, že mě budou honit a náskok nebyl zase tak velký.

Cesta vedla ze začátku jakousi sluncem sežehlou stepí, jíž protékala říčka. Tato oblast byla jen okrajem vojenského újezdu a teprve když jsem projel s vysoko zdviženými nohama panelovým brodem, objevila se nenápadná odbočka se zákazovou značkou. Ta označovala začátek prostoru.

Naneštěstí byla spuštěná pruhovaná závora, takže mi nezbylo, než motorku asi na čtyřikrát protlačit kolem ní, úzkou stezkou pro chodce a cyklisty. Na motocykly zařízená nebyla, ale terénní motorka zase neváží tolik, aby to nešlo.

Konečně jsem vyrazil na plný plyn kamenitým úvozem, motorka pode mnou tancovala a já měl co dělat, abych nepřepadnul střídavě na obě strany. Pomalu jsme si na sebe zvykali, za zatáčkou jsem si už dovolil víc a potom ještě víc a na rozbitém asfaltu prvorepublikového mostu jsme uháněli už slušnou rychlostí.

Přestal jsem si uvědomovat, kam jedu a že možná někdo jede za mnou a plně se věnoval jízdě, připomínající cestu do pekel. Co chvíli jsme tvrdě nadskočili nebo naopak žuchli do díry v neopravené silnici.

V zatáčkách jsem pocíťoval neklidné vlnění a stroj se pode mnou rozklepal vždy po dosažení kritických otáček. Ale pokaždé se zase srovnal a poslušně vystřelil dopředu, občas možná zbytečně rychle, ale něco mě nutilo otočit rukojeť na doraz.

Rychle jsem řadil, zatímco mi vítr šlehal do obličeje. Na dvojku to ještě šlo, při čtverce už jsem se tak tak držel. Motor se nechával hladce točit do nejvyšších otáček a já zažíval pocit, že jsme spolu napevno srostlí. Už to nebyl stroj, ale řvoucí živel, který mě unášel někam daleko, za hranice normálního světa.

Přes špinavé brýle nebylo téměř nic vidět, šterk na vnitřních stranách zatáček jsem spíš tušil. Podařilo se mi vykroužit dvě táhlé zatáčky a najel do třetí, jež se začínala nenápadně utahovat. Vlevo za svodidly probleskovala klidná hladina přehrady.

Věděl jsem, že cesta vede buďto rovně k hrázi, nebo k dolní části Býkovic, nebo do kopce na Bohušov. Byl to nejhorší úsek, nepochopitelně pokrytý kameny velikosti pěstí orangutana.

Snažil jsem se najet opatrně, ale i tak mi záhy podjelo přední kolo a to je konec. Bolestivě jsem spadnul na pravé koleno a narazil si holeň.

59.

Bolest byla nesnesitelná a od kolena dolů se mi rozeběhly tenké praménky krve. Držel jsem křečovitě páčku spojky a motor našťestí nezhasnul. Neuměl jsem si představit, jak v takovém stavu roztláčím motorku na kamenech.

Těžce jsem se zvedl a opatrně rozjel. Ten úsek byl hrozný, byl jsem tak pomalý, že už jsem ztrácel naději, že ujedu. Nicméně po chvíli se objevil horizont a s ním na tuto oblast neobyčejně kvalitní asfalt.

Zbývalo překlenout dva hrby a odbočit do údolí, kde se rozkládal horní konec Býkovic. Zní to divně, ale hřeben s asfaltovou silnicí byl ještě výš a za ním zely do země štoly, zbylé po dolování polymetalických rud, hlavně cínu.

K hornímu konci taky náležel onen plechový hangár, kde jsme onehdy sledovali veselou partu motorkářů, z nichž jeden mi nechtěně poskytnul svůj stroj k svezení. Všechn adrenalin mě opustil spolu s bolestí pohmožděné nohy a odtekl mi na stupačku.

Byl jsem podivně klidný a chladně uvažoval, co udělám, jestli tam budou. Pokud ano, museli mě slyšet a budou připraveni.

Zpomalil jsem a vjel k hangáru.

Nikde nic, ani stopy od kol, vůbec to nevypadalo, že by zde někdo byl. Opatrně jsem opřel motorku o plechovou stěnu a nechal běžet motor. Udělal jsem tři kroky, po kterých mi bylo jasné, že další průzkum nezvládnou. Noha příšerně bolela a téměř jsem na ni nemohl došlápnout.

Otevřel jsem vrata a snažil se proniknout pohledem přítmi. Taky nic. Na průzkum okolí jsem vážně neměl a tak nezbylo, než zariskovat, že mě ještě nedojeli a po jediné cestě vystoupat na asfaltku.

Vzhledem ke zranění jsem si vůbec nedovedl představit, že se tady někde serveme.

Opatrně jsem zdolával serpentinu, abych nenadělal zbytečně velký hluk, ale možná to byla pitomost a bylo mě slyšet i tak. Nikoho jsem nepotkal a na rovince otočil rukojetí plynu nadoraz.

Za necelou čtvrt hodinku jsem vletěl jako blesk do Bohušova, projel městem s vědomím, že se to nesmí, protože motorka nemá číslo a já zase přílbu. Pod náměstím jsem zatočil k pískovně, ale až tam nedojel.

Před domem se skláněla známá postava a napadlo mě, že si to trochu zjednoduším. Navíc se příjezdová cesta nacházela v takovém stavu, že by tudy projela snad jediné vojenská vétrieska.

„Ahoj, byli jsme tady s kamarádem nedávno, jestli si mě pamatuješ, nejeli tady ti pacholci?“ Snažil jsem si vzpomenout na jméno a po chvíli se i vybavilo aspoň křestní.

„Nazdar,“ odpověděl pomalu. Díval se nedůvěřivě na poblařavající motor, který jsem se stále neodvažoval vypnout.

„Nemůžu to vypnout, mám něco s nohou a už bych neodjel. Oni odvezli Lukáše v autě a já jsem jim tohle sebral. Asi jsou někde za mnou, musím ho najít,“ snažil jsem se mu všechno ve zkratce vysvětlit.

„Jo tak, a ty nevíš, kam s ním jeli?“

„Nevím, rozdělili nás, svázali a já utekl.“

„Tady nebyli a jiná cesta sem nevede.“

Zaklel jsem nahlas a snažil se na výmolech otočit. „Kam jako jedeš?“ zeptal se Jarda nevěřičně. „Takhle si akorát tak nabiješ hubu. Nechceš to radši ohlásit?“

„Já nevím, napřed bych zjistil, kde jsou, pak zavolám z mobilu.“

„No a kam chceš jet?“

„Do Starý Vsi, jinak už mě nic nenapadá.“

„Tak z toho slez, vezmu auto. Stejně, jak se tak dívám na tu tvoji haksnu, divím se, že jsi dojel až sem. Kdyby tě tam chytli, neměl bys šanci,“ řekl Jarda a já v duchu souhlasil.

„Kam s tím?“ ukázal jsem na blafající stroj.

„Jo, vidíš, nech to běžet, hodím to tam, kam to patří,“ řekl mnohoznačně a já s úlevou slezl. Noha mě strašně bolela a začala natékat. Jarda osedlal stroj a bravurně jej zaparkoval v pískovně.

„Nerozbila se?“ ptal jsem se, když se vracel.

„Ne, já jen tak věci neničím, opřel jsem ji o borovici, tam se jí nic nestane. Stejně sem do večera zase přijedou, blbnou tady teď skoro denně.“

60.

Na to otevřel bytelná dřevěná vrata a vyjel s obstarožní, ale udržovanou nivou. S heknutím jsem se nalodil a nechal se unášet houpavou plavbou známou cestou kolem včelína na bývalý Laskavec.

Před kótou nahoru a stále do kopce. Nebyla to zrovna nejrychlejší jízda a začínalo se mi chtít spát. Představa, že až najdeme Lukáše, budeme muset najít naše kola a šlapat domů mě příliš netěšila.

Pokud ovšem naše kola ještě někdy uvidíme.

Před cedulí Nová Ves na nás jukla červeno bíle pruhovaná závora.

„Tak jsme dojeli,“ komentoval nastalou situaci Jarda.

„Vysaď mě tady, já tam dojdu přes Pláně, a díky za cestu sem. Když tam bude, sejdem do kempu lesem. Máme tam kola, aspoň doufám.“

„Blbneš, máme přece terénní stroj, takže ti ukážu zkratku, kamaráde.“ Na čtyřikrát se složitě otočil kvůli úzké silnici a vrátil se až k prvnímu rozvalenému statku. Za ním odbočovala rozbahněná cesta někam do lesa.

Před nárazníkem se ohýbaly stvoly vysokých lopuchů a po její straně zrcadlila odlesky slunce stojatá voda jakési zdejší bažiny. Mohl to být rybníček, stejně tak jako zapomenutá studna s odtokem.

Rozbořenou kamennou branou jsme vjeli do nějakého bývalého statku, kamenné zdi všude okolo dávaly tušit něco většího. Jarda se nebál a niva pomalu zdolávala zdánlivě nepropustnou hradbu zeleně.

Pokaždé, když mi šlehla větev na boční okénko, jsem se přikrčil a Jarda se jenom smál: „Neboj, zatím tam máme skla, ale jednou jsem to převrátil a přední se vysypalo, to pak byla jízda, kamaráde.“

„Víš, kam jedeme? Nějak tady nevidím žádnou cestu.“

„Jo, kdysi jsme tady hodně chodili, vede to nahoru na Pláně, ale hrozně to zarostlo. Nikdo sem už nechodí, byla tady hájovna. To koukáš, co?“ dodal, když jsem na něj zůstal nechápavě civět.

„No fakt, za chvíli jsme tam, jasně, že jsou z ní dneska taky rozvaliny, je to úplně na kraji lesa, hele, tamhle,“ ukázal do houští před sebe, kde řidnul les a slunce se prodíralo víc, než tady.

Zahleděl jsem se do poměrně zachovalých rozvalin, to znamená, že zdi zůstaly v původní výšce a v otvorech dodnes vydržela dřevěná futra. Některá okna byla dokonce zamřížovaná a rezavé mříže připomínaly pomníky dávných časů, kdo ví, jakých.

U první zdi už nebylo tolik vegetace a bylo znát, že tady vedla kdysi cesta. Stromy tvořily jakousi slavobránu a zdi se rozestoupily ve značně širce, snad tady ani původně nebyla vrata, spíš se dalo volně projet mezi budovami, stájemi a stodolami dál do pole.

Najednou jsem si uvědomil, že z druhé strany sem vedou vyjeté koleje, připomínající ty samé, které jsme vyjeli my. Ukázal jsem šikmo před sebe na polehanou trávu.

„Ty stopy jsou asi čerstvé, co když byli zrovna tady,“ řekl jsem spíš pro sebe a Jarda zastavil.

Vyšli jsme kolem ztichlých zdí, kde se život projevoval už jen četnými náletovými křovinami, vešli jsme do areálu a zůstali užasle stát. V píru po pravé straně stála divně zaparkovaná stará škodovka, stejná, jako stála ve stodole statku ve Staré Vsi při naší první návštěvě.

Zdálo se, že je předkem vražená mezi sutiny propadlé podlahy do sklepa, dokonce to vypadalo, že za volantem někdo sedí a auto se mírně houpe. Houpání doprovázely duté rány a bzukot asi tak miliónu much.

„Obejdeme to, možná jsou někde blízko,“ řekl jsem tiše a vydal se zprava, zatímco Jarda už opatrně prozkoumával terén nalevo.

61.

Byl jsem blíž a tak jsem jako první spatřil tohle memento smrti. Obrázek jako z apokalypsy působil příšerně.

Taky jsem sebou pořádně škubl a udělalo se mi zle od žaludku.

Auto bylo normálně nabourané a napůl propadlé do sklepa. Za volantem sedělo torzo řidiče, strnule hledící prázdnými důlky někam daleko, kam my ještě nemůžeme dohlédnout. Vystouplé lícní kosti a špičatý nos, měly nepřírozeně tmavou barvu.

Zachovalé zuby svítily na tmavém pozadí a nebožtík vypadal, že se usmívá.

Mohlo to být symbolické. Tam, kam došel on, se jednou podívá každý z nás, jen forma a způsob odchodu bývají různé.

Auto se znovu pohnulo, dokonce vydalo jakýsi kňučivý zvuk a já konečně přistoupil blíž. Na zadních sedadlech ležel svázaný Lukáš, celý zkroucený a kopal nohama do zadních dveří.

Z druhé strany přistoupil Jarda, a uviděl to, co před tím já.

Na nic jsem nečekal, otevřel a vytáhl Lukáše ven za ramena. Zápach, který mě při tom ovanul, způsobil, že jsem praštil s kamarádem o zem a vyzvracel se do nejbližších kopřiv.

Mezi tím se vzpomatoval Jarda, přiběhl k nám a nohou kopl do dveří, až se zavřely.

„Ukaž, já ti pomůžu,“ hrnul se ke mně a společně jsme Lukáše vysvobodili.

Lukáš, ač volný a bez izolepy na ústech, nemluvil, jenom ležel a vzdychal a díval se kamsi na Pláně, které začínaly za nejbližší zdi. Po chvíli přece jen promluvil, řekl: „to je hrůza,“ a zase zavzdychal.

„Tys tam byl celou tu dobu?“ zeptal jsem se účastně.

„Ale ne, asi půl hodinky. Nejdřív jsme byli na statku a oni se hádali, co se mnou mají udělat. Tohle napadlo toho hezounka. Jako že nás tam budou vystavovat postupně, parchanti.“

„Oni to tak možná mysleli, protože to auto přece stálo napřed ve stodole v tom statku, vzpomínáš, ne? Takže tam ten chlápek určitě nebyl. Kdo ví, co je zač a kde ho vzali.“

Teď teprve se Lukáš otočil a dlouho zvracel do rozvalin, pokrytých mechem a lebedou.

„Je to David, aspoň myslím, ty hadry jsou určitě jeho,“ hlesl Jarda účastně.

„Takže když jsme se tady objevili poprvé, je to tak dva tři týdny, musel být jinde a sem ho dali dodatečně, s tím autem. Jak to sakra udělali, mi není jasné,“ řekl jsem do prázdna.

„Ale David se ztratil už dřív, takže to asi nebylo tak jednoduché. A že by si tam sednul sám, se mi taky zrovna moc nezdá,“ naznačil Jarda.

„Takže ho měli někde živého? To je mazec. A on jim umřel, tak to tady narafičili. Stejně by nikdo nevěřil tomu, že s tímhle přijel až sem po Pláních.“

„Jo a mimochodem, ti, co sem dotáhli mě, byli taky ti lapidušci z blázince,“ dodal Lukáš směrem k Jardovi a otrásl se.

„Jeden jako obrázek a druhý má delší vlasy?“

„Jo, to jsou oni. Hezounovi říkali Kene.“

„Vím, kdo to je a mohli by mít s Davidovým zmizením něco společného,“ řekl pomalu Jarda. „David tam dělal taky, ale nezdálo se, že by se nějak moc kamarádili. Spíš ta jeho Markéta, to bylo číslo. Jeho braly akorát motorky.“

„Ale asi v něčem jeli, ne? Proč potom to všechno?“ nevydržel jsem.

„V ústavu nějaké problémy byly, to je jasné. Byly ostatně vždycky. Vedení se jistě tím, že občas udělá nějaké prověrky hospodaření, tak se sem dostala jedna holka odněkud až z Olomouce. Nastěhovala se po Žákové do statku, kde ona už tou dobou nebydlela,“ vysvětloval Jarda.

„Myslíš tu druhou Markétu?“

„Jasně, vy ji znáte?“

„Já jenom od vidění, Honza trochu líp,“ zapojil se do debaty Lukáš svým typickým způsobem.

„Tak jste aspoň v obraze. Nechali ji bydlet na statku, co měla Markéta po mámě. Ale ta tam taky není, žije někde v Čechách, nabrnkla si tam chlapa. David tam bydlet nechtěl, pořád vykládal, že si opraví ten domek u blázince, ale moc mu to teda nešlo.“

„Nějaká starší ženská tam byla, zrovna když jsme tam viděli tohle auto, že jo, Luky.“

„No já ji neviděl, ale Honza se jí hrozně lekl, byla nějaká bláznivá.“

„V tu dobu jsme zrovna jednu takovou honili, ztratila se, byla pryč asi týden a pak ji našli ti naši krasavci, prý přespávala někde v parku.“

„A to jste jim věřili?“ vyhrkl Lukáš. Mě spíš zajímalo, jak to, že ji Jarda někde honil, ale nějak se to zamluvilo.

„Nic jiného nás nenapadlo, občas takhle nějaká bába utekla.“

„Jardo, ty víš, jak vypadá Markétina matka?“

„Jo, malá, tmavá a asi sto padesát kilo. Ta by tady po kopcích určitě neskotačila.“

„A jak to bylo s tou druhou Markétou?“

„No přijela jako na nějakou tu kontrolu, občas si tady zašla zapařit a vykládala, že se jí tady líbí. No a potom ji přijaly jako sestru, ona snad měla zdravku a bylo to.“

„Takže asi na něco přišla a něco jí nabídli, jinak si to neumím vysvětlit,“ dopověděl jsem, co nás asi napadlo v tu chvíli všechny.

„Chudák David, byl to hodný kluk. Co teď? Musíme zavolat policajty. A možná by neškodilo se někam ztratit, kdyby se hoši vrátili, ne?“ navrhoval jsem.

„Policajty zavoláme, ale až za chvíli. Davidovi už je to jedno a mě napadlo, že když jsme hledali bábu v parku a vy jste jí viděli nahoře, auto tam stálo taky, tak tam možná byl i David, než ho sem posadili. Takže bych jel tam. Je to trochu riskantní, ale tady asi víc,“ řekl nahlas Jarda a nikdo z nás mu neodporoval.

62.

Ještě jsme uvažovali, jak nejlépe dojet do Staré Vsi a nezničit stopy, ale nakonec to nebylo tak těžké. Niva si statečně proklestila cestu metrovou otavou a přistála u zadního

traktu statku. Byla sice vidět od hájovny, ale od silnice ji zakrývala vysoká stodola a to bylo hlavní.

Na nádvoří se viditelně nic nezměnilo. Chátrající objekty čpěly plísní a zatuchlinou, hromada nepořádku uprostřed vydávala tak jako předtím zápach zcela specifický a nezaměnitelný, nic příjemného to rozhodně nebylo.

Dokulhal jsem ke klukům, kterým to šlo o něco rychleji. „Jardo, byl jsi tady už někdy?“

„Ne, proč?“

„Ale, uvažuji, kde je vchod do sklepa, protože jinak jsme už všude byli.“

„Asi někde dole v baráku, nebo tady z nádvoří, před některým vchodem, ne?“
odpověděl Lukáš zdatně.

Chtěl jsem podotknout, že by mě to asi nenapadlo, ale vzhledem k útrapám, které přestál, jsem raději mlčel a Jarda na tom byl myslím stejně.

Prolézali jsme sem a tam plesnivou barabiznu a nic.

Dokonce jsme v pravém traktu zkoušeli trhat z podlahy tuhé a odspodu plesnivé lino. V levém byla jakási staříčká dlažba, pod kterou se určitě žádný poklop neskrýval. A přitom tam sklep určitě byl, těžko by stavěli takový statek nepodsklepený.

„Kluci, nemohlo by to být někde venku?“ uvažoval Jarda. „Když jsem byl malý, jezdili jsme k babičce na Šumavu a tam se lezlo do sklepa poklopem pod střechem, mezi barákem a stodolou.“

„Tak to jdeme zkusit, tady stejně nic není,“ rozhodl jsem za oba. Lukáš jevil známky nepřekonatelné únavy a vypadal, že za chvíli usne přímo při chůzi. Vlezli jsme tedy do stodoly, která spojovala zadní části obou budov a vzhledem připomínala slušný hangár s pilířem uprostřed.

U levé budovy byla dovnitř vestavěná chatrná kůlna, nebo spíš jenom oddíl s nějakými zbytky náradí, dokonce tam ležela stočená tkaná hadice, kterou Jarda identifikoval jako hadici k ručnímu čerpadlu na vyvážení žumpy.

Odolal jsem tedy pokušení vzít ji do ruky a nechal se poučit o funkci zařízení na kolečkách, které nečinně postávalo před sloupem, rozdělujícím stodolu na dvě půlky. Orezlý plášť malé cisterny dostával nádech hmoty, jíž nejčastěji čerpal a oj s příčnou trubkou navařenou místo rukojeti stála v počtě zbraň

Lukáš se po chvíli narovnal a protáhl, opřel se o zděný sloupek se zbytky kovových pásků, zřejmě po dávno rozpadlých vratech. A zatímco jsme diskutovali, zeptal se nevinně: „A ta žumpa, to bylo jako kde?“ Potom se otočil a ukázal na místo, kde stálo čerpadlo. Pod ním v betonové podlaze byly zality bytelné ocelové panty a na nich rezavý poklop.

„Tu stříkačku asi neodtlačíme, co?“ zapochyboval jsem.

„Říkal jsem ti, že je to čerpadlo, ne stříkačka,“ zlobil se na oko Jarda a lehce zatáhl za krátkou oj. Zařízení se kupodivu lehce dalo do pohybu a ani při tom nevrzlo. Nevrzнул ani poklop, když jsme ho lehce překlopili a opřeli hranou o sloup.

Dolů vedl kovový žebřík zabetonovaný do stěny. Nikdo z nás naneštěstí neměl baterku. Chystal jsem se vlézt jako první, ale Lukáš mě chytil za rukáv:

„Neblbni, může to být horší, než v tom autě.“

„Já vím, ale co mám dělat,“ odpověděl jsem a vstoupil na první příčku. Pak už to šlo docela rychle. Netrvalo dlouho a ucítil jsem pod nohama betonovou podlahu. Přimo proti mně bylo u stropu malé okénko a já si začínal zvykat na přítmí.

Byla to čtvercová místnost se stěnou rozměru asi tak čtyři až pět metrů. Úplně vpravo byl v podlaze poklop, tentokrát kruhový a vypadal jako od kanálu. To mohla být opravdu žumpa. Po stěnách vedlo svisle několik litinových trub, potečených ve spojích a pokrytých nevábným povlakem a plísní.

Vlevo byl malý stolek a dvě chatrné židle, jako bývaly na verandách hospod. Kdysi byly skládací. Za nimi pod oknem na staré matraci hromada hadrů, připomínající brloh bezdomovce. Ostatně jsme byli v kanálu.

Stěna nad stolem byla nejzajímavější. Byla na nich vyryta věta: *David Žák, 9. května 2010*, a řada čárek jako od piva, ale tady to spíš vypadalo na kalendář. Každá čárka zřejmě jeden den, kdy zde byl zavřený.

Otřásl jsem se při pohledu na tu hrůzu. Stejně tak i ostatní. Je strašné, uvědomit si, co se tady asi dělo, zvláště když víte, jak ten dotyčný dopadl. Stačilo si představit, že po mnoha dnech, o nichž svědčí tahle plesnivá zeď, byl pohřben ve vlastním autě kdesi v rumišti.

Z neveselých úvah nás vytrhla dutá rána s ozvěnou a tma.

63.

Možná, kdyby panty poklopu nad našimi hlavami nebyly tak dobře namazané, upozornilo by nás jejich skřípání na blížící se nebezpečí. Teď jsme ale zůstali stát, překvapení a nepřipravení.

Po chvíli nahoře cosi zaskřípalo. Zřejmě ono čerpadlo, které tu bylo asi už dlouho jenom od toho, aby se s poklopem, zvláště zespoda, nedalo hnout.

Byli jsme na tom stejně jako on, mohli jsme například začít škrábat na protější stěnu další kalendář a klidně se uvelebit na nevábném loži pod oknem.

„Klid, mám telefon,“ oznámil suše Jarda, jakoby se v podobných situacích ocital nejméně dvakrát do týdne.

„Bude tady signál?“ zeptal jsem se.

„U mě určitě, moment,“ odpověděl a přešel k oknu. „Je to v pohodě, volám operačního,“ řekl suše, jako by byl jeden z nich a předpokládal, že víme jakého.

Jelikož se vzápětí představil jako podporučík Zavazel, měli jsme jasno. Na naše tázavé pohledy se jen usmál: „No jo, nevykládám to každému na potkání a zase tak moc jsme se neznali. Ale když jsi přišel, že odvezli Lukáše, raději jsem jel s tebou. A klukům od nás jsem pro jistotu zavolał.“

Nikdy jsem v podobné situaci nebyl, ale jeho klid nás oba doslova ukolébal. Měli jsme jistotu, že ví, co má dělat, věděli jsme, že o nás ví jeho kolegové a možná jsou už někde na cestě.

„Jardo, co myslíš, že se nahoře teď děje?“ zeptal se Lukáš.

„Myslím, že už nic. Řekl bych, že tohle bylo jen kvůli času. A navíc tady možná něco potřebovali a co s námi tady, že... Určitě jsou už na cestě.“ Podíval se na hodinky. „Můžou jen dvěma směry, buď do prostoru, nebo nahoru, takže to nebudou mít naši tak těžké.“

Noha mě příšerně bolela a tak jsem si sedl na chladnou podlahu. Začali jsme se normálně bavit, Lukáš chtěl nohou posunout Davidův brloh, ale Jarda ho zastavil, že to má nechat odborníkům.

„Navíc by to bylo hloupé i z jiných důvodů, on tady totiž možná zemřel.“

„Ty myslíš, že ho tam přenesli odsud?“ zeptal se Lukáš. „To by museli udělat hned po smrti, jinak by jim ztuhnul. Anebo až zase o dost později a to musí být hrozné, přenášet takovou mrtvolu, a ještě k tomu nahoru, do poklopu? Nebo ho snad táhli na provaze, ne?“

„Pro nás je to hrůza, ale nezapomeň, že někteří dělají v tom ústavu a mrtvoly běžně převážejí,“ odpověděl Jarda.

„To je fakt, to by jich tady mohlo být i víc, myslím těch mrtvých,“ řekl jsem. „Třeba tady ta žumpa je pro to jako stvořená, mrtvolu stačí šoupnout z podlahy dolů a je po pohřbu.“

„Vole, nedělej si srandu,“ děl Lukáš, ale Jarda na to že o tom taky uvažoval a že to tak nejspíš bude.

Najednou se nahoře ozvalo známé vrznutí, jak někdo posunul čerpadlo a hned na to se otevřel poklop.

Jenomže se neozvalo žádné úřední hlášení, jak jsme všichni očekávali, ale hlas, který už jsme někde někdy slyšeli, zavolal úplně civilně a trochu přiškrceně: „Haló, jste tam? Je tam ten policista? Chtěl bych vám něco říct...“

Už jsme se hrnuli nahoru, ale Jarda nás zarazil. Došel k žebříku a promluvil: „Kdo jste, kolik vás je nahoře?“

Na to se objevila hlava onoho motorkáře sympat'áka, který mě odpoledne s blondýnkou rozvázal. „Jsem sám, jmenuji se Pavel Rataj, ostatní odjeli. Nikdo tady není. Nemá to smysl, stejně je chytíte a bude to horší,“ řekl rozumně. Jarda odněkud vytáhl čezetu sedmpětašedesátku, natáhl ji a začal opatrně stoupat po schodech.

Když měl hlavu skoro venku, vyzval motorkáře, aby ustoupil o pět kroků a lehl si na zem. Potom opatrně obhlížel okolí, načež vystoupil, omrknul okolí a zavolal na nás, že můžeme.

64.

Když jsme vylezli, seděli oba na zčernalých prknech před stodolou. Potichu jsme přišli blíž a Jarda najednou působil tak úředně a nepřístupně, že jsme se neodvážili promluvit ani slovo.

„Proč jste se vrátil?“

„Už jsem v tom nechtěl jet dál, stejně to nemá smysl.“

„Poslouchal jste za oknem?“ zeptal se Jarda překvapivě.

„Jo, vrátil jsem se z druhé strany a motorku položil do trávy, aby nebyla vidět. Šel jsem potichu k tomu okýnku a slyšel, že jste od policie a tak jsem to nechtěl prodlužovat.“

„Spíš jste měl strach, že to bude horší, ne?“

„To taky, samozřejmě.“

„Tak jak to bylo s Davidem Žákem? Proč jste ho sem dotáhli a zavřeli?“

„Protože to chtěl.“ Odpověděl Pavel Rataj a my jsme se s Lukášem na sebe podívali. Jarda zachovával kamennou tvář a lehce přikývnul, jakoby už všechno věděl.

„Kvůli tomu v ústavu, asi víte, co myslím?“

„Něco vím, ale raději bych to slyšel od vás.“

„No, jak přijeli ti dědicové odněkud z Anglie, vyřídít pozůstalost za paní Kociánovou a ona seděla před kanceláří primáře a poznala je.“

„Podívejte, začněte od začátku, takhle je to dost nepřehledné. Já o tom samozřejmě něco vím, ale ať to máme všechno pohromadě.“

„Tak jo, tenkrát se prostě přišlo na to, že paní Kociánová, která jako zemřela má ještě příbuzné v cizině. Oni přijeli, vůbec nechápu, jak se o tom dozvěděli, a našli ji tam živou, seděla zrovna před sesternou a já nevím, prostě se jí nějak rozbřesklo v hlavě, nebo co a poznala je. Normálně nikoho nepoznávala. Byl z toho průser, protože se zjistilo, že má všechny papíry na starou Žakovou, Davidovu matku,“ odmlčel se na chvíli Rataj, možná, že sbíral síly k dalšímu vyprávění.

„No tak dál, proč měla paní Kociánová papíry na paní Žakovou?“

„Protože Žaková byla mrtvá.“

„Jak zemřela?“

„Nevím přesně, ale asi za to může David. Říkal něco, že se zase hádali, to u nich doma bylo normální a od té doby, co si tam přivedl Markétu, to prý bylo ještě stokrát horší.“

Prostě se pohádali a on jí praštil a nějak blbě spadla, fakt nevím. Prý přiletěl za klukama do cvokárny a řekl, že je po ní. Musel z toho být hodně špatný, to je jasné.

A tak vymysleli, že nechají jako umřít tu Kociánovou, protože na tom nebyla moc dobře a hlavně v dokladech neměla žádné příbuzné a vůbec nikoho nepoznávala, prostě byla pořád mimo. Na ty zahraniční se tenkrát nepřišlo, kluci mysleli, že je úplně sama.“ Rataj se znova odmlčel a na čele mu naskočily vrásky.

Po chvíli s nechutí pokračoval, Jarda mlčel a to bylo ještě horší.

„Prostě ty ženský vyměnili, přelepili fotky v našich dokladech, u Žákové se o to postaral David a u té druhé vlastně taky. Pak tu Žákovou nechali spálit a vysypat na rozprašné loučce tady na hřbitově.“

„Ale vy nepracujete v ústavu, že?“ zeptal se klidně Jarda.

„Ne, dělám automechanika v Bohušově.“

„Takže většinu z toho znáte z vyprávění?“

„Ano, v ústavu jsem byl snad dvakrát v životě, ani jsem o to nijak nestál.“

„Já jen, že vás nějak nenapadlo, že úmrtní list a ohledání dělá lékař?“ zaútočil Jarda tvrdě, ale řekl to, jakoby nabízel kafe a štrúdl.

„Asi jo,“ vykoktal Rataj.

„Asi co? Napadlo? Nebo to víte? Tak jak to bylo?“

„Myslím, jako, že máte asi pravdu, ale před tím mě to teda nenapadlo. Stejně se s žádným doktorem v ústavu neznám, to asi zařizoval někdo z kluků. Jo a někdy se dělaly vtípky na Markétu, jako že má něco s nějakým doktorem.“

„Na kterou?“

„Vlastně na obě, ale napřed na tu od Davida a potom jako, že tam byly obě dvě spolu, jako jestli mi rozumíte. On tenkrát jeden doktor odešel po nějaké kontrole, tu tam právě dělala ta druhá Markéta a přišel nový, hned ze školy. Holčák se dost líbil. A nějaký ten starší, ten si už moc nepamatoval. Ty ženské tam byly obě, Žáková občas, když měla záchvaty, Kociánová pořád.“

Chtěl jsem dodat, že jsme tenkrát u hangáru slyšeli, že s Žákovou chodil ten hezoun, vlasatec si z něj dělal legraci, ale Jarda mě pohybem ruky umlčel a řekl, že později. Na to rozvážně pokračoval:

„Takže o tom, jak říkáte, nic bližšího nevíte?“

„O tom doktorovi ne.“

„A co pan Žák, před chvílí jste říkal, že snad chtěl, abyste ho sem zavřeli, jak to bylo?“

„No, to bylo večer, nevím přesně datum, ale bylo to hrozné, nikdy na to nezapomenu. Byli jsme domluvení, že odlákáme Davida od Markéty, od té druhé, na blond, protože on s ní zahýbal manželce. Byli v tom lesíku u Plání, je to kousek od bývalé hájovny. Měl dole u včelína schovanou motorku.“

Přijeli jsme po cestě nahoru, jako, že ho hledáme, že policajti pročešávají ústav a on musí pryč. Ve skutečnosti chtěl normálně zdrhnout, hrozil průser a on se musel ztratit hlavně těm dvěma ženským, protože by všechno vykecaly, vytahal z nich všechny peníze a neměl kam tady jít. Neměl ani moc času.

A dlužil snad opravdu všem. I když chlapi to tak nebrali, mysleli si, že to nějak vrátí, a taky v tom asi moc neměli. Já třeba jsem mu půjčil necelou tisícovku. Holky do něj nacpali asi hodně.

Přijeli jsme tam, chvíli jsme se jako hádali a on jí něco řekl, jako že musí na chvíli s námi. Nasedl k Pavlovi na blatník a sjeli jsme k úlu. Tam nahodil mašinu a směrem ke štolám, na tu druhou silnici do Staré Vsi, kolem Odry.

Jenomže se tam opravoval most a on zase frajeřil, chtěl to přeskocit a rozsekal se na betonovém pilíři. Tahali jsme ho nahoru, ale on se nemohl postavit na nohy, brečel bolestí, ale do nemocnice nechtěl.

Už se vědělo o tom průseru a on měl strach, že ho zavřou, byla to jen otázka času, až ho chytíte. Dotáhli jsme ho sem, skučel tam hrozně, nedalo se to poslouchat. Musel tušit, že to brzo skončí, ale za nic na světě nechtěl ven, hrozně se bál. Nosili jsme mu jídlo, ale ty poslední dny stejně už nejedl.

Když už se nehýbal, vytáhli ho kluci na provaze a dovezli do toho auta v hájovně. Museli to tam všechno připravit předem.

Bylo mi to divné, protože vůbec nebyl tuhý, jak se říká, ale kluci říkali, ať se do toho netlačím, když o tom nic nevím. Bylo mi z toho špatně, nedokázal bych se ho ani dotknout. Normálně jsem se pozvracel.

Táhli ho tam na dvoukoláku, jako pytel brambor a já fakt nevím, jestli ještě nedýchal.“ Rataj se odmlčel a byl bledý jako kdysi dávno stěny tohoto statku. Možná neměl daleko, k tomu, že by zvracel zas.

Já osobně jsem na tom byl podobně, Lukáš taky a Jarda, i když byl asi zvyklý na ledasco, tvářil se taky divně.

Naštěstí Starou Vsí zavládl nezvyklý ruch, způsobený několika automobily a vzápětí se to tady všude hemžilo všemi druhy policistů, v uniformách i v civilu. Občas se nás někdo na něco zeptal, Rataje přesunuli do nějakého osobáku, zatímco na něj zírali z bílé dodávky se zeleným pruhem jeho kamarádi.

Jak se později ukázalo, naše kola byla nalezena v pořádku a naštěstí nám bylo umožněno přespat v jedné z menších chat, protože akce na statku se protáhla do pozdních nočních hodin.

Ulehli jsme teprve poté, co jsme mnohokrát zopakovali to samé několika různým lidem, zatímco nás autem vozili po prostoru na všechna místa, která jsme poslední dobou navštívili.

Lukáš pak vyjel brzy ráno, s tím, že i tak otevře později, zatímco já zavolal do práce a vzal si volno. Jízda s nateklým kolenem nebyla nic moc, jel jsem skoro krokem a kolem poledne se mi konečně podařilo dojet domů.

65.

Po zbytek týdne byl klid, zážitky jsme mezi sebou různě přetřásali, ale ještě se nám nechtělo se na ta místa vrátit. Chtěli jsme se sejít s Jadou, dal nám svůj telefon, ale zdálo se nám to brzo. Netušili jsme, jak jsou daleko a jestli spíš nebudeme překážet.

V pátek ráno se stala neuvěřitelná věc.

Na stole, pokrytém hromadami papírů, šanonů a lejster, které mají demonstrovat, že mám hodně práce, zazvonil telefon. Někde na druhém konci drátu se zvonivě smála Hanka a pozvala mě na oběd.

„Myslíš to vážně?“ vykoktal jsem nevěřičně, jelikož jsem ji vytrvale zval já a ona většinou odmítala.

„Jasně, už se na tebe těším,“ halekala vesele a já si šel na vzpomínání uvařit kafe. Takové kafe po ránu je velická vzpruha unavené mysli a tak jsem vzápětí vymyslel, že si udělám legraci z Lukáše.

Napřed mě napadlo mu hned zavolat a všechno vyslepičit, ale tenhle nápad jsem zavrhnul. Jednak by to bylo moc jednoduché a taky jsem si ve své ješitnosti pomyslel, že by mu to mohlo být líto.

Samozřejmě jsem totiž kalkuloval s tím, že mě nezve jenom tak, ale možná jsem jí konečně zaimponoval, představoval jsem si, kam půjdeme potom a spoustu jiných podrobností, o kterých bych se jistě neměl rozepisovat.

Do oběda jsem tedy nervózně pobíhal od jedné práce ke druhé a nadělal mnoho chyb, byl několikrát pokárán přísnou nadřízenou, a když se konečně přiblížila jedenáctá hodina, odpíchl jsem odchod na oběd a letěl k Lukášovi do obchodu.

Plán začal skřípat, když se Lukáš ve výborné náladě zrovna oblékal a odbyl mě, že dneska spěchá na oběd, takže jestli bych nemohl přijít později a tak, prostě se vymlouval. To se mi moc nehodilo, triumfální odchod s vyzrazením tajemství by tak nevyšel.

Rychle jsem vymyslel plán B a nadhodil: „No já vlastně taky spěchám na oběd, chtěl jsem tě jenom rychle pozdravit a už fičím.“

„Tak jdeme, já zamknu,“ řekl a rychle mě vystrčil před prosklené dveře, „Doprovodím tě aspoň ze schodů.“

Tak jsme společně seběhli ze schodů a na křižovatce zjistili, že jdeme oba směrem na náměstí. Pokračovali jsme tedy bok po boku, v jistém napětí, oba jsme se snažili toho druhého zbavit, až jsme nevěřícně zastavili před hotelem Praha.

„Co tady chceš, já tady mám něco domluvené,“ řekl Lukáš ramenatě a já se musel smát.

„Nevím, co tady máš ty, ale já tady obědvám s Hankou, pozvala mě, takže jestli máš tady nějakého kámoše u piva, klidně si tam jdi, nebudeme rušit.“

Triumf ovšem netrval déle, než zlomek sekundy.

„Já taky obědvám s Hankou, pozvala mě,“ vykotal Lukáš a plány se začaly hroutit. Se skloněnými hlavami, jak se prudce řítila dolů na dlažební kostky naše nenaplněná očekávání, jsme vešli a v půlce lokálu zůstali stát, jako opaření.

Za čtvercovým stolem, pokrytým decentním červeným ubrusem, seděla Hanka a smíchy se div nespíjela na secesní židli. Zřejmě nás viděla z okna a ohromně se bavila.

Vedle ní však čekalo další překvapení – Jarda Zavazel a samozřejmě se smál, i když ne tak nahlas. Jelikož Hanka nebyla schopna ani promluvit, Jarda nám ukázal, abychom si sedli a řekl, ať si objednáme, co chceme, že to platí.

Hanka se konečně utišila, když se na ni vrchní zadíval poněkud nevraživě, a vzápětí zase vyprskla při pohledu na nás. Ale jen krátce. Stáhla tvář do vážné grimasy, položila svou ruku na Jardovu a výmluvně se zašklebila.

„My jsme vám chtěli říct, že se známe už delší dobu. S Jardou se budeme brát, takže vás pozveme na veselku a můžete gratulovat, chlapci,“ vysvětlila nám líbezně, až škodolibě.

66.

Naštěstí nás Jarda chápal víc, a tak začal trochu jinak: „S Hankou se známe skoro rok, svědčila v jedné sporné pojistné události a tak jsme se dali do hromady. Já zatím bydlím u mámy a sestry v tom domečku u pískovny.“

Maminka je už hodně stará, vychází jenom na dvůr a bydlí tam sestra s manželem. Prozatím, staví barák v Mlynářské, ale to tak hned nebude. Takže budu zatím tady u Hanky, sloužím stejně v Hranicích, takže to není žádná hrůza.“

Chvíli jsme se nemohli vymáčkout, ale napětí zvolna opadávalo. Neznámý přítel je vlastně náš známý a všechno je samozřejmě jinak, než jsme si celou dobu mysleli.

„Od Hanky jsem taky věděl už dřív, že tam tak trochu pátráte a tak jsem vás nechal, a při tom hlídal. Stejně bych vás nemohl sebrat, dokud jste neudělali nic nezákonného a navíc jsme předpokládali, že když se nic nevyřešilo oficiálně, že stejně nic nenajdete.“

Jasně, byla to pitomost, ale tenkrát jsme se neznali a jedině, čeho jste se mohli dopustit, bylo porušení zákazu vstupu do vojenského prostoru. A to tam dělá kde kdo a musel bych si tam na vás počkat.“

„No a vy už to máte uzavřené, víte, jak to celé bylo?“ zeptal jsem se konečně na to, co mě zajímalo ze všeho nejvíc.

„V podstatě jo, je to vlastně tak, jak nám řekl ten Rataj, mimochodem je z nich asi nejinteligentnější, ostatní jsou na tom o dost hůř. Nejhorší je, že toho Davida Žáka posadili do auta opravdu ještě za živa.“

„Takže je to něco jako vražda?“ ozval se Lukáš.

„To se uvidí, těžko jim prokážeme, že to poznali, on asi už nejevil známky života. Ale ti dva pracují jako ošetřovatelé, takže to poznat mohli. Každopádně jsou dost blbí. Kdyby ho nechali hned odvést do nemocnice, byli by z obliga.“

My jsme se mohli jen dohadovat, ohledně toho, co kdo z nich věděl o Davidových čachrech s matkou, a nic by neriskovali, všechno by bylo na něm. Jenomže dostali strach a už se to vezlo, zašli moc daleko tím, že ho přechovávali v té díře a potom si mysleli, že tomu tyátru s autem v lese někdo uvěří.“

„Spíš počítali, že se to najde o hodně později a už se to nezjistí,“ dodal Lukáš.

„To určitě. Ale trochu jste jim to zkomplikovali,“ usmál se Jarda.

„A jak je to s těma holkama, jely v tom s nimi?“ zjišťoval jsem, ne zrovna nezaujatě.

„Vypadá to, že o něm nevěděly, ta blondýna ho dokonce hledala a při tom s ním bydlela celou tu dobu pod jednou střechou. Málem se zhroutila, když jsme jí to řekli. Asi ho měla dost ráda. Zato ta druhá, manželka je dost vypočítavá, ale nevěděla to taky. Tady hoši správně usoudili, že by to holky neudržely.“

O hledání blondáté Markéty jsem věděl ještě o něco víc, ale to se sem teď opravdu ani trochu nehodilo.

Oběd proběhl v pohodě, asi po hodině jsme se rozešli a zamířili na pracoviště.

Doprovodil jsem Lukáše před obchod a domluvili jsme se, že si dáme trošku pauzu, aby těch zážitků nebylo na nás moc.

Nádherným prosluněným odpolednem jsem se ubíral zpět do zaměstnání, když na parkovišti zastavilo terénní auto a z něj vystoupila energická bruneta.

Samozřejmě jsem poznal doktorku Pilátovou a ona mě kupodivu taky. Nemohla si vzpomenout na jméno a tak laškovně zavolala: „Dobrý den, pane Jane, nebo snad Jene?“

„Jak se vám líbí, klidně i Honzo, když před tím vynecháte slovo hloupý,“ odpověděl jsem v podobném duchu.

„Co takhle preventivní prohlídka? Nějak se vám za námi nechce, že?“

„A nešla byste raději na kafe?“ zkusil jsem to jenom tak a předpokládal, že mi dá vizitku, abych se k nim objednal.

„Já teď nemůžu, až za hodinu,“ řekla přes rameno, zatímco se pokoušela vydolovat lístek z parkovacího automatu.

„Ukažte, já to udělám,“ hrnul jsem se k ní a snažil se, leč marně. „Tak já bych vám to postavil k nám na dvůr, jako, že je to moje a za hodinu to vyinkasujeme, ne?“

„Aha a kde?“

„Kde chcete, s vámi kdykoliv kamkoliv.“

„Třeba až do Prahy?“

„Do které?“

„Nechám na vás,“ řekla a rozesmála se. Načež jsme se nalodili a popojeli k bráně do nádvoří městského úřadu, kde parkují zaměstnanci.

„Až se vrátíme z Prahy, tak vrátit!“ pohrozila mi naoko prstem.

„Záleží na výkupném,“ odpověděl jsem už jejím zádům. Na to mi ještě krátce zamávala a já byl na tom podobně jako před obědem.